Vilhelmas Bušas

Jėzus – mūsų dalia

Paskaitos iš magnetofono juostų

Šiauliai „Licht im Osten“ 2005

UDK 23/28
Bu-369

Versta iš leidinio:
Wilhelm Busch,
Jesus unser Schicksal,
1990

Iš vokiečių kalbos vertė A. Naktinienė
Redaktorė A. Kriaučiūnienė
Dogmatikos redaktorė L. Andronovienė
Techninė redaktorė R. Balčiūnienė
Korektorė J. Vaitkevičienė

ISBN 9986-401-23-2

© Aussaat-und Schriftenmissions-
Verlag GmbH, Neukirchen-Vluyn
© „Licht im Osten“, 1995, 2005

Jėzus – mūsų dalia

„Jėzus – mūsų dalia“ – tai pastoriaus Bušo pasirinkta svarbiausioji tema didžiajai evangelizacijai, kurią jis 1938 metais surengė Esene.

Su dideliu džiaugsmu Bušas dirbo jaunimo pastoriumi Esene, bet, kaip aistringas Evangelijos skelbėjas, jis nuolat keliaudavo. Daugybėje paskaitų – mieste ir kaime, Rytuose ir Vakaruose, Europoje ir visame pasaulyje jis visus kvietė prie Jėzaus.

Pastorius labai džiaugėsi, kai žmonės plūdo klausytis jo pamokslų. Buvo įsitikinęs, kad Jėzaus Evangelija visais laikais yra pati džiugiausia žinia.

Ateidavo ir klausydavosi tūkstančiai, tačiau, atrodė, kad jis kalba tik vienam žmogui. Dėl to pastoriaus skelbimas buvo ypatingas. Ir šioje knygoje, parengtoje pagal magnetofono juostas, jis – kaip Jėzaus Kristaus, Nukryžiuotojo ir Prisikėlusiojo, pasiuntinys – kalbės su kiekvienu iš mūsų.

„Jėzus – mūsų dalia“ – tai pagrindinė Bušo skelbimo tema. Ar norite išgirsti šią žinią? Jums suteikiama tokia galimybė. Įsivaizduokite, kad pastorius kreipiasi į jus, ir jūs netrukus įsitikinsite, kad pagrindinė visos žmonijos, viso mūsų gyvenimo tema yra ši: „Jėzus – mūsų dalia“.

Karlas Heincas Eringas

Dievas – taip, bet kam reikalingas Jėzus?

Toks senas pastorius kaip aš, visą gyvenimą darbavęsis didmiestyje, metų metais girdžiu vis tuos pačius painius klausimus: „Kaip gali Dievas visa tai leisti?“, „Kainas ir Abelis buvo broliai. Kainas užmušė Abelį ir nukeliavo į Rytus. Iš kur Kainas ten gavo žmoną?“ O vienas mėgstamiausių iššūkių būdavo: „Pastoriau, jūs visada kalbate apie Jėzų. Tai fanatiška. Juk visai vis tiek, kokią religiją išpažįsti. Svarbiausia, kad jauti šventą pagarbą Aukščiausiajam, Nematomajam“.

Juk aišku, ar ne? Tą patį jau yra pasakęs didysis mano žemietis (taip pat iš Frankfurto) Gėtė: „Jausmas yra viskas; vardas yra garsas ir dūmas...“ Ar sakome Alachas, Buda, likimas, ar „aukščiausioji būtybė“, – tas pats. Svarbiausia – kad mes iš viso tikime. Juk taip galvoja penkiasdešimt procentų ir visų jūsų, ar ne tiesa? Dar matau prieš save vieną seną ponią, kuri man aiškindavo: „O pastoriau, jūs vis su savo kalbomis apie Jėzų! Ar Jėzus pats nėra pasakęs: ‘Mano Tėvo namuose daug buveinių’. Ten visiems yra vietos!“ Mano draugai, tai – didžiulė apgaulė!

Kartą buvau Berlyno „Tempelhofer Feldo“ aerouoste. Einant į lėktuvą tikrino pasus. Prieš mane stovėjo aukštas vyras, – dar ir dabar matau jį prieš save: toks kaip triaukštis namas, o po pažastimi – didžiulis pledas. Jis skubėdamas padavė valdininkui pasą. Bet valdininkas sako: „Minutėlę luktelkit! Jūsų pasas nebegalioja!“ – Tas vyras atsako: „Na ką jūs, nebūkite toks smulkmeniškas. Svarbiausia, kad aš turiu pasą“. – „Ne, – tvirtai ir įsakmiai pareiškia valdininkas, – svarbiausia, kad jūs turėtumėte galiojantį pasą!“

Tą patį galima pasakyti ir apie tikėjimą. Nesvarbu, kad aš tikiu. Kiekvienas kuo nors tiki. Neseniai kažkas man pasakė: „Tikiu, kad iš dviejų svarų jautienos išeina gera sriuba“. Tai irgi tikėjimas – nors ir skystas. Jūs tai suprantate?! Svarbu ne tai, kad jūs kuo nors tikite, bet kad jūsų tikėjimas būtų tikras, t. y. toks, kuris palengvins gyvenimą, padės atsispirti didelėms pagundoms, net nugalės mirties baimę. Mirtis – tai didysis mūsų tikėjimo tikrumo išbandymas!

Tačiau yra tik vienas tikras tikėjimas, kuris padeda teisingai gyventi ir teisingai mirti: tai tikėjimas į Viešpatį Jėzų Kristų, Die-

vo Sūnų. Jėzus pats pasakė: „Mano Tėvo namuose daug buveinių“. Bet į Dievo buveines yra tik vienos durys: „Aš esu durys. Jei kas per mane įeina, bus išgelbėtas“.

Jėzus yra durys! Aš žinau: žmonės nenori to girdėti. Apie Dievą galima valandomis ginčytis. Vienas įsivaizduoja Dievą vienaip, kitas kitaip. Bet Jėzus nėra ginčų objektas. Todėl sakau: tik tikėjimas į Jėzų, Dievo Sūnų, yra išganingas ir teikiantis palaimą. Su juo galima gyventi ir mirti!

Kartais žmonėms šis tikėjimas atrodo juokingas. Tai patvirtins nedidelis nuotykis, iš kurio galėsite smagiai pasijuokti.

Kartą prieš daugelį metų ėjau per Eseną. Gatvės pakraštyje stovi du vyrai, matyt, kalnakasiai. Vienas pasisveikina: „Laba diena, pastoriau!“ Prieinu prie jo: „Ar mes pažįstami?“ Jis nusijuokia ir paaiškina antrajam: „Čia pastorius Bušas! Visai padorus vaikinas!“ – „Ačiū“, – sakau aš. O jis tęsia: „Tik jam, deja, ne viskas namie!“ Aš pasipiktinęs sušunku: „Ką? Ne viskas namie? Kaip tai ne viskas namie?“ Jis sako: „Iš tikrųjų pastorius visai padorus vaikinas! Tik jis visada kalba apie Jėzų!“ – „Žmogau! – sušukau nudžiugęs. – Viskas namie! Po šimto metų jūs būsite amžinybėje. Tada viskas priklausys nuo to, ar jūs pažinote Jėzų. Jis nuspręs, ar jūs būsite danguje, ar pragare. Pasakykite: ar jūs pažįstate Jėzų?“ – „Matai, – juokdamasis jis kreipėsi į antrąjį, – jau vėl pradeda!“

Ir dabar aš noriu tuo pradėti. Biblijoje yra žodžiai: „Kas turi Sūnų, turi gyvenimą“. Jūs mokėtės apie Jėzų – bet jūs jo neturite. „Kas turi Sūnų“ – klausykitės: kas turi! – turi gyvenimą! – čia ir amžinybėje. „Kas neturi Dievo Sūnaus, tas neturi gyvenimo“. Tai Dievo Žodis. Jūs žinote patarlę: „Kas turi, tas turi“. Taip sako ir šie Biblijos žodžiai. Jais kaip tik ir norėčiau jus prikalbėti – jūsų labui! – kad priimtumėte Jėzų ir atiduotumėte Jam savo gyvenimą, nes gyvenimas be Jo yra apgailėtinas.

O dabar noriu jums pasakyti, kodėl Jėzus yra vienintelis visame kame ir kodėl tikėjimas Jėzumi yra vienintelis teisingas. Arba leiskite man pareikšti visai asmeniškai: dabar norėčiau Jums pasakyti, kodėl man reikalingas Jėzus ir kodėl Jį tikiu.

1. Jėzus yra Dievo apreiškimas

Jei man kas sako: „Aš tikiu Dievą! Bet kam reikalingas Jėzus?“ – tuomet atsakau: „Niekų tauškimas! Dievas yra nematomas. Be Jėzaus apie Dievą mes nieko nežinotume!“

Žmonės gali „pasidaryti“ Dievą, pavyzdžiui, „mieląjį Dievulį“, kuris bėdoje neapleis garbingo piliečio, jei tas kasdien išgers tik penkis stiklus alaus. Bet tai juk ne Dievas! Alachas, Buda – tai mūsų troškimų projekcijos. O Dievas? Be Jėzaus apie Dievą nieko nežinotume. Jėzus yra Dievo apreiškimas. Tik per Jėzų Dievas atėjo pas mus.

Noriu jums vaizdžiau paaiškinti. Įsivaizduokite tiršto rūko sieną. Už jos slypi Dievas, o žmonės negali be Jo gyventi. Jie bando pereiti rūko sieną. Tai religijų pastangos. Visos religijos yra žmogaus ieškojimas Dievo. Ir visoms religijoms bendra tai, kad jos yra paklydusios rūke ir neradusios Dievo.

Dievas yra nematomas. Tai suprato žmogus, vardu Izaijas, ir iš širdies gilumos šaukėsi: „Viešpatie, mes negalime pas Tave nueiti. Ak, kad Tu perplėštum rūko sieną ir ateitum pas mus!“ Ir pamanykite: Dievas išgirdo šį šauksmą! Jis perplėšė rūko sieną ir atėjo pas mus – Jėzuje. Kai Betliejaus laukuose piemenims pasirodė angelas ir pranešė: „Šiandien jums gimė Išganytojas“, o angelų choras giedojo: „Garbė Dievui aukštybėse“, tuomet pas mus atėjo Dievas. Ir dabar Jėzus sako: „Kas mato Mane, tas mato Tėvą“.

Nieko nežinotume apie Dievą be Jėzaus. Jis yra vienintelis šaltinis, iš kurio aš sužinau tiesą apie Dievą. Kaip tad galima sakyti: „Aš galiu apsieiti be Jėzaus!“

Deja, nėra laiko plėstis, nors galėčiau tiek daug papasakoti apie Jėzų. Bet dabar paminėsiu tik svarbiausius teiginius, atsakydamas į klausimą: „Kam reikalingas Jėzus?“

2. Jėzus yra išganingoji Dievo meilė

Prieš kurį laiką kalbėjausi su žurnalistu, kuris paklausė: „Kodėl jūs, tiesą sakant, skaitote tokias paskaitas?“ Į tai atsakiau: „Jas skaitau, nes bijau, kad žmonės nueis į pragarą“. Jis nusišypsojo ir atsakė: „Jo visai nėra!“ Tada aš pasakiau: „Palūkėkite! Po šimto metų sužinosite, ar teisus jūs, ar Dievo

Žodis. Pasakykite, – paklausiau jį, – ar jūs kai kada esate bijojęs Dievo?“ – „Ne, – atsakė jis, – gerojo Dievo nebijoma!“ Tada paaiškinau jam: „Prasti jūsų reikalai! Kas turi nors šiokį tokį supratimą apie Dievą, tas turi suvokti, kad nėra nieko baisesnio už Jį, šventąjį ir teisųjį Dievą. Jūs manote, kad Dievas yra atlaidus. Bet Biblija sako priešingai: ‘Baisu pakliūti į gyvojo Dievo rankas’“.

Ar jūs esate bijoję Dievo? Jei ne, tai dar iš viso nesate suvokę, koks šventas yra Dievas ir koks nuodėmingas jūsų gyvenimas. Bet kai imsite bijoti Dievo, tuomet klausite: „Kaip aš galiu gyventi taikoje su Dievu?“ Manau, kad tai didžiausioji mūsų laikų paikystė – nebijoti Dievo rūstybės. Taip, tai didžiausio atbukimo ženklas, kai žmonės negalvoja rimtai apie gyvąjį Dievą ir apie Jo rūstybę.

Profesorius Karlas Heimas pasakojo, kaip kartą, keliaudamas po Kiniją, nuvyko ir į Pekiną. Ten jis buvo nuvestas ant kalno, kurio viršuje stovėjo „dangaus altorius“. Jam paaiškino, kad „sutaikymo naktį“ ant šio kalno būna šimtai tūkstančių žmonių, laikančių spalvotus žibintus. Paskui užkopia imperatorius – tada jie dar valdė Kiniją – ir aukoja už savo tautą sutaikymo auką. Profesorius Heimas sakė: „Šitie pagonys kai ką žinojo apie Dievo rūstybę ir apie tai, kad žmogui reikia susitaikymo su Dievu“.

O išsilavinęs Centrinės Europos gyventojas mano galįs kalbėti apie „mieląjį Dievą“, kuris turėtų būti laimingas, jei žmonės uoliai moka bažnyčiai mokesčius! Geriau pradėkime bijoti Dievo! Juk mes visi esame nusidėję! Jūs ne?! Žinoma, kad taip!

Kai išmoksime bijoti Dievo, tada klausime: „Kurgi išsigelbėjimas nuo Dievo rūstybės? Kur išganymas?“ Ir tuomet mums taps aiškūs žodžiai: Jėzus yra išganingoji Dievo meilė! „Dievas nori, kad visi žmonės būtų išganyti“. Bet Jis turi būti teisingas. Dievas negali nuodėmės nutylėti. Ir todėl Jis atidavė savo Sūnų išganymui bei sutaikymui.

Eime su manimi į Jeruzalę. Priešais miestą yra kalva. Matome tūkstančius žmonių. O virš daugybės žmonių galvų iškilę trys kryžiai. Žmogus ant kairiojo kryžiaus yra toks kaip mes, nusidėjėlis. Dešinėje – taip pat. Bet tasai viduryje?! Pažvelkite į Jį, į Žmogų su erškėčių vainiku, į gyvojo Dievo Sūnų! „O prakilnusis veide!/Toks mylintis, taurus./Ak, kas Tave sudarkė?/Pasaulis šis žiaurus!“ Kodėl Jis ten kybo? Šis kryžius yra Dievo au-

kuras. O Jėzus – tai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes, kuris sutaiko su Dievu.

Taigi, kol nesate radę Jėzaus, tol pasiliekate Dievo rūstybėje, jei to ir nepastebite, jei tai net neigiate. Tik tas, kas yra atėjęs pas Jėzų, gauna Dievo ramybę. „Jis buvo sužeistas dėl mūsų nusižengimų ir sumuštas dėl mūsų nuodėmių".

Leiskite man pateikti paprastą pavyzdį. Pirmajame pasauliniame kare buvau artileristu. Mūsų patrankos turėjo apsauginius skydus. Kartą mes be pėstininkų stovėjome priešakyje. Prasidėjo šarvuočių (tada mes juos vadinome „tankais") puolimas. Pėstininkų šūviai kaip kruša daužė mūsų apsaugos skydus. Bet jie buvo tokie stiprūs, kad mes už jų buvome saugūs. Ir tuomet pagalvojau: „Jei dabar tik iškiščiau ranką iš po apsaugos skydo, ji būtų suvarpyta kulkų, tada nukraujuočiau ir žūčiau. O už skydo esu saugus!"

Štai tokiu skydu man tapo Jėzus. Aš žinau, kad be Jėzaus Dievo teisme pražūsiu. Be Jėzaus neturėsiu ramybės širdyje, kad ir ką bedaryčiau. Be Jėzaus negalėsiu mirti nebijodamas mirties. Be Jėzaus nukeliausiu į amžinąją pražūtį. Amžinoji pražūtis yra, jūs pamatysite! Bet jei stoviu už Jėzaus kryžiaus kaip už skydo, esu saugus. Aš žinau: Jis yra mano Sutaikytojas! Jis yra mano Gelbėtojas! Jėzus yra išganingoji Dievo meilė!

Klausykitės: „Dievas nori, kad visi žmonės būtų išganyti". Todėl Jis atidavė savo Sūnų išganymui, sutaikymui.

O dabar nenurimkite tol, kol šią Dievo ramybę gausite, kol būsite išgelbėti!

Kam reikalingas Jėzus?

3. Jėzus yra vienintelis, kuris gali susidoroti su didžiausiu mūsų gyvenimo rūpesčiu

Ar žinote, koks yra pats didžiausias mūsų gyvenimo rūpestis? Na, aišku, vyresnieji galvoja apie savo tulžį ar inkstus arba apie dar ką nors, kas nesveika. Na ir rūpesčiai! Jaunesniems rūpi „toji mergaitė" arba „tas vaikinas". Kiekvienas juk turi savo rūpesčių. Tačiau patikėkite manimi – didžiausias mūsų gyvenimo rūpestis yra mūsų kaltė Dievui!

Dešimtmečius aš buvau jaunimo pastorius. Visada ieškojau naujų pavyzdžių, kad jaunuoliams tai būtų aišku. Ir dabar no-

riu pateikti vieną iš jų. Aš pasakiau: „Įsivaizduokite, kad mes nuo gimimo turime ant kaklo geležinį žiedą. Ir kiekvieną kartą, kai aš nusidedu, prie to žiedo pritvirtinamas dar vienas žiedas. Apkalbinėjau žmones – žiedas. Galvoje nešvarios mintys – žiedas. Esu įžūlus su motina – žiedas. Praleidau dieną be maldos, – tartum nebūtų Dievo, – žiedas. Buvau nesąžiningas, melavau – žiedas".

Pasvarstykite, kokia pasidaro ilga ilga grandinė, kurią paskui save velkame! Jūs suprantate – nuodėmių grandinė! Tokia reali yra kaltė prieš Dievą – nors mes tos grandinės ir nematome! Bet ji be galo ilga. Ir mes tempiame ją su savimi. Dažnai savęs klausiu, kodėl žmonės negali būti tikrai linksmi ir laimingi. Juk jiems taip gerai sekasi. Bet ar jie laimingi? Jie negali būti laimingi! Negali, nes nešiojasi kalčių grandinę! Jos jums nenuims joks pastorius, joks sielų ganytojas, joks angelas. Ir Dievas negali jos nuimti, nes Jis yra teisingas: „Ką žmogus sėja, tą ir pjaus".

Bet yra Jėzus! Jis – vienintelis, galintis susidoroti su didžiausiu mūsų gyvenimo rūpesčiu – juk Jis mirė už mūsų kaltes. Savo mirtimi už jas užmokėjo. Todėl Jėzus ir gali nuimti mūsų kalčių grandinę. Jis vienintelis tai gali!

Norėčiau pasakyti iš savo patyrimo: žinoti, kad mano nuodėmės atleistos, – tai išsivadavimas. Tai didžiausias išsilaisvinimas gyvenime, – ir ypač mirštant. Jūs, senieji, mirštate turėdami nuodėmių atleidimą! Arba einate į amžinybę ir nešatės visas kaltes! Baisu!

Pažįstu žmones, kurie visą gyvenimą sakė: „Aš esu geras! Aš teisus!" Ir štai jie miršta, ir jų gyvenimo laivas plaukia tamsia srove amžinybės link – Dievo akivaizdon. Jie nieko negalėjo paimti su savimi: nei namelio, nei banko sąskaitos, nei taupomosios knygelės – tik savo kaltes. Taip keliaujam Dievo akivaizdon. Baisu! Tačiau tokia yra žmonių mirtis. Jūs sakote: „Taip miršta visi!" Bet jūs neprivalote taip mirti! Jėzus atleidžia nuodėmes! Tai jau dabar yra didžiausias išvadavimas, koks tik gali būti.

Aš buvau 18 metų, kai patyriau, kas yra nuodėmių atleidimas – atrodė, jog grandinė nukrito! Vienoje giesmėje sakoma: „Visos nuodėmės atleistos! Tai šventas žodis dvasiai išvargintai. Dėl Jėzaus vardo visa tai". Linkiu jums irgi tai patirti! Eikite pas Jėzų! Šiandien. Jis laukia jūsų. Sakykite Jam: „Viešpatie, mano gyvenimas visas subjaurotas ir pilnas nuodėmių. Aš visada apie jas nutylėdavau ir tik gerai apie save kalbėdavau. Da-

bar apie jas sakau Tau. Tikiu, kad Tavo kraujas panaikino mano kaltes". Koks tai nuostabus dalykas – nuodėmių atleidimas!

XVII amžiuje Anglijoje gyveno žmogus, pavarde Bunjanas (Bunyan). Jis dėl savo tikėjimo ilgus metus išbuvo kalėjime. Taip yra buvę visais laikais. Šalia Dievo Žodžio – kalėjimai. Tai pastoviausia, ką turi žmonija. Kalėjime Bunjanas parašė nuostabią knygą, kuri ir šiandien tebėra aktuali. Joje krikščionio gyvenimas vaizduojamas kaip kupina pavojų ir nuotykių kelionė. Pasakojimas prasideda taip: Žmogus gyvena Pasaulio mieste. Staiga jam pasidaro neramu ir jis sako: „Čia kažkas netvarkoj. Aš neturiu ramybės. Esu nelaimingas. Reikėtų iš čia išvykti". Jis kalbasi su savo žmona, kuri aiškina: „Tu esi nervingas. Tau reikia poilsio". Bet jam niekas nepadeda. Nerimas lieka. Vieną dieną jis supranta: „Niekas nepadeda. Aš turiu išvykti iš šio miesto". Ir žmogus bėga. Keliaudamas pajunta, kad ant nugaros turi naštą. Iki šiol jos taip labai nejautė. Ji buvo savaime suprantama. Bet juo labiau tolo nuo Pasaulio miesto, tuo našta didėjo. Pagaliau jis beveik nebegalėjo eiti. Sunkiai kilo taku į kalnus. Našta darėsi nepakeliama. Už posūkio prieš jį iškilo kryžius. Beveik be sąmonės žmogus susmuko prie kryžiaus, stipriai jį apglėbė ir pažvelgė aukštyn. Tą pačią akimirką pajuto, kaip našta nuslinko ir nudardėjo bedugnėn.

Štai ką gali išgyventi žmogus Jėzaus Kristaus kryžiaus papėdėje! „Prie Jėzaus Kristaus kryžiaus,/kai aš dvasia žvelgiu į Tą,/kuris mirė už mane dėl mano nuodėmių,/tada nustebintas randu aš čia du dalykus:/stebuklą meilės Jo didžios ir savo nevertumą". Nuodėmės atleistos – Išganytojas sumokėjo už mane. Mano kalčių grandinė nuo manęs nuimta. Naštos nebeturiu. Tik Jėzus gali mums dovanoti nuodėmių atleidimą!

Kam reikalingas Jėzus? Noriu jums dar kai ką pasakyti, kodėl aš tikiu Jėzų.

4. Jėzus yra gerasis Ganytojas

Tikriausiai jūs visi patyrėte vienišumo jausmą ir gyvenimo tuštumą. Kai jums tai atsitiko, jūs sakėte: „Man kažko trūksta! Bet ko?" Noriu pasakyti: jums trūko Išganytojo!

Ką tik pasakojau, jog Jėzus mirė ant kryžiaus, kad išpirktų mūsų kaltes. Įsidėmėkite šiuos žodžius: „Jis pasiėmė mūsų

bausmę savo žaizdomis, gydydamas mūsų ligas". Jėzus buvo paguldytas į kapą uoloje. Kapą užvertė sunkia akmens plokšte. O kad būtų visai saugu, Romos vietininkas leido užantspauduoti kapą ir pastatyti sargybą – Romos legionierius. Juos įsivaizduoju kaip puikius vyrus, kovojusius visose pasaulio šalyse: Galijoje (dabartinėje Prancūzijoje), Germanijoje (Vokietijoje), Azijoje ir Afrikoje. Tai randuoti vyrukai. Taigi jie stovi brėkštant trečiosios dienos rytui su skydais rankose, laikydami ietis, ant galvų užsidėję šalmus. Jais buvo galima pasikliauti. Ir štai staiga nušvinta kaip vidudienį. Biblija sako: „Viešpaties angelas nužengė iš dangaus, nurito šalin akmenį". Ir Jėzus išeina iš kapo! Tai toks didingas reginys, kad kariai alpsta. Už poros valandų Jėzus sutinka vargšę moterį. Biblija sako, kad joje buvo septyni demonai, kuriuos Jėzus išvarė. Ta moteris verkia. Jėzus prieina prie jos, bet ji nealpsta. Priešingai, ji džiaugiasi, kad atpažįsta prisikėlusį Viešpatį Jėzų, ir sako: „Mokytojau!" Ji paguosta, nes žino: „Jėzus, gerasis Ganytojas, gyvas ir yra kartu su manimi!"

Žinote, Jėzus reikalingas man dar ir tam, kad galėčiau laikytis Jo rankos. Gyvenimas buvo mane nusviedęs į labai tamsias gelmes. Dėl savo tikėjimo sėdėjau nacių kalėjimuose. Buvo valandų, kada galvojau: „Dar vienas žingsnis, ir prasidės tamsioji beprotybės karalystė, iš kurios kelio atgal nėra". Bet štai ateina Jėzus, ir vėl viskas gerai. Tai galiu jums paliudyti.

Kalėjime išgyvenau tokį vakarą, kada, rodės, atsivėrė pragaras. Buvo atvežtas ešelonas žmonių, kuriuos reikėjo nugabenti į koncentracijos stovyklą. Tie žmonės nebeturėjo jokios vilties. Dalis jų buvo kriminaliniai nusikaltėliai, kiti – nekalti žydai. Tą vakarą žmones apėmė didžiulė neviltis. Staiga viskas pratrūko. Jūs negalite net įsivaizduoti: visame pastate, visose kamerose triukšmas, verksmas ir klyksmai, daužomos durys, sienos. Prižiūrėtojai nervinasi ir šaudo iš revolverių į lubas, muša. O aš sėdžiu savo kameroje ir galvoju: „Taip bus pragare". Ir staiga man dingteli mintis: „Jėzus! Juk Jis yra čia!" Aš pasakoju jums tai, ką pats iš tikrųjų išgyvenau. Tada tyliai tyliai ėmiau kartoti: „Jėzau! Jėzau! Jėzau!.." Po trijų minučių viskas nutilo. Jūs suprantate: aš Jo šaukiausi, bet to niekas negirdėjo – tik Jis. Ir demonai turėjo pasitraukti. Tada visu balsu, nors buvo griežtai draudžiama, giedojau: „Jėzau – versme džiaugsmo, tildytojau skausmo, atgaiva širdies! Be Tavęs čia sielai nemiela ir baugu.

Reikia man Tavęs!“ Giesmę girdėjo visi kaliniai. Prižiūrėtojai nepratarė nė žodžio. „Tesiautėja audros,/tedreba pasaulis –/Jėzus su manim!“ – giedojau aš. O mano drauge, tuomet aš pajutau, ką reiškia turėti gyvąjį Išganytoją.

Mes visi vieną dieną (jau apie tai kalbėjau) turėsime eiti per gilų mirties slėnį. Kartą kažkas man paprieštaravo: „Jūs, pastoriai, visada gąsdinate žmones mirtimi“. – „Ja nereikia gąsdinti. Mes visi to bijome“, – atsakiau aš. Ir tada, mirštant, kaip gera jausti gerojo Ganytojo ranką! Bet man dažnai sako, ir tai tiesa, kad dabar žmogus mirties bijo mažiau negu gyvenimo. Gyvenimas tikrai baisus – baisesnis už mirtį! Mano draugai, Jėzus reikalingas ir gyvenime!

Noriu papasakoti atsitikimą, kurį jau daug kartų esu pasakojęs. Sunku patikėti, bet taip buvo iš tikrųjų. Kartą Esene susipažinau su vienu įmonininku, kuris tądien buvo labai gerai nusiteikęs. „Pastoriau, tai puiku, kad jūs mokote vaikus tokių gerų dalykų. Štai jums šimto markių banknotas už darbą“. Tuomet aš paklausiau: „O kaip jūs pats?“ – „Ne ne, pastoriau, žinote, aš jau turiu savo pasaulėžiūrą“. Jūs tikriausiai supratote: geras žmogus, bet taip toli nuo Dievo, kaip Mėnulis nuo Sirijaus.

Kartą buvo jungtuvės. Ateina jaunieji ir gal dešimt žmonių. Jie jaučiasi truputį nejaukiai tokioje didžiulėje bažnyčioje. Mano gerasis įmonininkas buvo jungtuvių liudininkas. Vargšo žmogaus man tikrai pagailo. Labai elegantiškas frakas ir cilindras rankoje, tačiau jis visiškai nežinojo, kaip elgtis bažnyčioje. Buvo neįmanoma nepastebėti, kaip jis nuolat abejojo: ar dabar reikia klauptis, ar žegnotis? Aš jam truputėlį pagelbėjau: padėjau nuošaliau jo cilindrą. Giedojom giesmę. Jis, žinoma, apie tai neturėjo jokio supratimo. Ar galite įsivaizduoti tą poną? Žmogų, kuris taip puikiai jaučiasi pasaulyje?! Bet atsitiko nuostabus dalykas. Nuotaka buvo dirbusi padėjėja vaikų sekmadieninėje mokykloje. Ir dabar apie 30 mažų mergyčių giedojo per jos jungtuves. Jų mieli balseliai giedojo visai paprastą vaikišką giesmelę, kurią gal ir jūs žinote: „Aš Jėzaus avinėlis esu/ir džiaugiuosi iš tiesų/savo Ganytoju geru...“ Ir staiga aš pastebėjau, kad kažkas atsitiko tam žmogui. Jis sukniubo, užsidengė veidą rankomis ir pradėjo virpėti. Pagalvojau: „Jį kažkas ištiko! Reikia iškviesti gydytoją“. Bet pamačiau – žmogus nebesivaldydamas verkė.

„...savo Ganytoju geru,/rūpestingu ir maloniu, – giedojo vaikai. – Jis pažįsta, myli mane/ir vadina vardu./Savo tvirta lazda

Jis gina/ir veda mane į gražiąsias lankas". Štai kniūbo tas žmogus, stambus įmonininkas, ir verkia... Ir aš tuokart supratau, kas atsitiko toje pustuštėje bažnyčioje. Tam žmogui pasidarė aišku: jis vienišas, žuvęs, o šitie vaikai turi tai, ko trūksta jam – gerąjį Ganytoją.

Jūsų, mieli vyrai ir moterys, gyvenimas bus bevertis, jei kartu su vaikais negalėsite pasakyti: „Aš džiaugiuosi, kad priklausau Kristaus kaimenei ir turiu gerąjį Ganytoją". Tai svarbiausias gyvenimo tikslas. Stenkitės jį pasiekti! Kodėl tikiu Jėzų? Todėl, kad Jis yra gerasis Ganytojas, geriausias Draugas, mano Atpirkėjas.

Kam Jėzus reikalingas? Norėčiau jums atsakyti ir į tai:

5. Jėzus yra gyvenimo Valdovas

Prieš keletą metų su jaunimu ilsėjausi Biomervalde (Böhmerwald). Berniukai išvažiavo, o man reikėjo dar vieną dieną pasilikti, kad sulaukčiau automobilio, kuris turėjo parvežti namo. Tą vakarą praleidau senojoje medžiotojų pilyje, kadaise priklausiusioje kažkokiam karaliui. Dabar ten gyveno tik girininkas. Pastatas buvo pusiau sugriuvęs, be elektros. Tik didžiulio kambario atvirame židinyje ruseno ugnelė. Man pastatė žibalinę lempą ir palinkėjo labos nakties. Lauke siautė audra. Lietus pliaupė pro egles, augančias aplink pastatą. Žinote, tai buvo tokia vieta, kurioje galėjo siausti plėšikai. Gaila, bet nieko neturėjau su savimi skaityti. Tik štai ant židinio krašto pastebėjau brošiūrėlę. Ėmiau ją vartyti. Nieko klaikesnio nebuvau skaitęs. Tame rašinyje vienas gydytojas prieš mirtį liejo savo įniršį. Visas puslapis buvo prirašytas maždaug taip: „O tu, mirtie, tu, žmonijos prieše! Aš visą savaitę kovojau dėl žmogaus gyvybės ir maniau tą vyrą jau išgelbėsiąs, bet tada tu šaipydamasi pakilai iš už lovos ir pagriebei jį – ir viskas veltui. Aš galiu išgydyti žmones – bet vis tiek viskas veltui – ateisi tu su savo kaulėta ranka. O mirtie – apgavike, tu – priešas!" Visas puslapis – neapykanta mirčiai! Ir toliau: „O mirtie! Tu – taškas, tu – šauktukas! O prakeiktoji, kad tu vis dėlto būtum šauktuku! Bet kai aš į tave žvelgiu, tu pavirsti klaustuku. Ir tada aš klausiu savęs: ar mirtis – tai jau viskas, ar ji dar nėra baigtis? Tuomet kas toliau? Mirtie, tu – visuotinis klausimas".

Tai štai, aš noriu pasakyti, kad su mirtimi nesibaigia viskas! Jėzus, kuris tai žino, yra pasakęs: „... platus kelias į pražūtį, ... ir koks siauras kelias į gyvenimą“. Bet pasirenkama čia! Ir dabar aš džiaugiuosi, kad turiu Išganytoją, kuris jau čia duoda gyvenimą, kuris pats yra gyvenimas ir veda į gyvenimą. Todėl Jį taip mielai skelbiu.

Pirmajame pasauliniame kare ištisas savaites praleidau prie Verdeno, kur vyko vienas didžiausių mūšių. Tarp ugnies linijų gulėjo krūvos lavonų. Visą gyvenimą jaučiu tą salsvą lavonų kvapą. Ir visada, kai pamatau paminklą su žodžiais: „Krito už Tėvynę...“, – aš jaučiu lavonų prie Verdeno kvapą. Kada mąstau: „Po šimto metų mūsų visų čia nebebus“, į mane dvelkia baisus mirties alsavimas. Ar jūs jo nejaučiate?

Bet šiame mirties pasaulyje yra Vienas, kuris prisikėlė iš mirusiųjų! Ir – pagalvokite! – Jis sako: „Aš gyvenu, ir jūs gyvensite. Tikėkite Manimi! Ateikite pas Mane! Atsigręžkite į Mane! Tapkite Mano globotiniais! Aš vesiu jus į gyvenimą!“ Ar tai ne nuostabu? Ar įmanoma gyventi šiame mirties pasaulyje be Išganytojo, kuris yra gyvenimas ir veda į amžinąjį gyvenimą!

Šiomis dienomis skaičiau seną laišką. Jį išspausdino profesorius Karlas Heimas. Tai Antrajame pasauliniame kare Rusijoje kritusio kareivio krikščionio laiškas. Jame sakoma maždaug taip: „Čia klaiku! Kai rusai „užgroja“ savo Stalino „vargonais“, mus visus apima panika. O šaltis! O sniegas! Siaubinga! Bet aš visai nebijau. Jei žūsiu, bus puiku. Tada akimirksniu atsidursiu danguje. Tada nutils audra ir pamatysiu savo Viešpatį akis į akį, ir Jo šlovė apšvies mane. Aš galėčiau žūti čia“. Netrukus jis žuvo. Tai skaitydamas galvojau: „Kodėl jaunas vyras nebijojo mirties?“ Jis pažino Jėzų!

Taip, Jėzus yra gyvenimo Valdovas! Savo pasekėjams Jis duoda amžino gyvenimo viltį!

Kartą Leipcige buvo švenčiama Bažnyčios diena. Vyko priėmimas rotušėje. Dalyvavo vyriausybė ir bažnyčios valdžia. Buvo sakomos kalbos, niekuo neįpareigojančios, kad neįžeistų vienas kito. Henrikui Gyzenui, tuometiniam Vokietijos evangelikų Bažnyčios dienos generaliniam sekretoriui, reikėjo tarti baigiamąjį žodį. Nepamiršiu, kaip jis atsistojo ir pasakė: „Mano ponai, jūs klausiate, kokie mes žmonės? Norėčiau atsakyti vienu sakiniu: mes esame žmonės, kurie meldžiasi taip: ‘Mielasis Dieve, padaryk mane dievobaimingą, kad galėčiau patekti į

dangų'". Ir atsisėdo. Buvo nejauku, nes žmonės atrodė sukrėsti.

Trisdešimties metų kare Paulius Gerhardas sueiliavo: „Aš taip gyventi noriu šiame pasaulyje,/Kad nemanyčiau pasilikti padangėj svečioje./Tėvynėn aš keliauju man paskirtu keliu./ Mane paguos ten Tėvas nežemišku būdu!" Linkiu ir jums taip eiti per pasaulį.

Kam reikalingas Jėzus? Viskas, visiškai viskas priklauso nuo to, ar jūs Jį pažįstate!

Dėl ko gyvenu?

Dėl ko aš gyvenu? Kam esu pasaulyje? Kokia mano gyvenimo prasmė?

Kartą Esene man paskambino vienas labai susijaudinęs įmonininkas: „Pastoriau, ateikite!“ Nuskubu ten. Jis sutiko mane žodžiais: „Mano sūnus nusišovė!“ Pažinojau jaunuolį. Jis buvo studentas, sveikas, žavus, jaunas, turtingas, turėjo viską, ko geidė širdis. Jis seniai turėjo asmeninį automobilį. Nebuvo įsivėlęs į jokią istoriją. Ir šis jaunas žmogus paleido sau į burną kulką! Laiške, kurį jis paliko, buvo parašyta tik tiek: „Nematau jokios prasmės toliau gyventi. Todėl baigiu. Mano gyvenimas beprasmis!“ Sukrečiantis įvykis!

Taigi mūsų gyvenimo prasmės klausimas yra labai svarbus! Svarbus dėl to, kad mes turime tik vieną vienintelį gyvenimą! Ar jūs kai kada esate pagalvoję, ką tai reiškia, kad turime tik vieną vienintelį gyvenimą?

Mokykloje man nesisekė matematika. Mokytojas paprasčiausiai nesuprato mano sprendimų. Kai atlikdavau matematikos užduotis, tuomet, visiškai nepripažindamas mano savotišku būdu gerai išspręstų uždavinių, išmargindavo sąsiuvinį raudonu rašalu. Bjauru buvo į tai pažiūrėti. Kai sąsiuvinį primargindavo, dažnai jį pasidėdavau, net jei nebūdavo visas prirašytas, ir pirkdavau naują, švarų, gražų. Tuomet galėdavau pradėti iš naujo. Kad taip būtų galima padaryti ir su gyvenimu! Patikėkite, milijonai žmonių mirties akivaizdoje galvojo arba galvos: „Ak, jei galėčiau dar kartą pradėti viską iš pradžių! Viską daryčiau kitaip!“

Mokyklinį sąsiuvinį galima nusipirkti naują ir jame dar kartą pradėti rašyti iš naujo, bet gyvenimo – ne. Mes turime tik vieną vienintelį gyvenimą! Jei jis prarastas, prarastas amžinai. Tai labai rimta.

Šįryt pro mano viešbutį prabėgo didelė banda karvių. Kadangi buvau įsigilinęs į savo paskaitą, pagalvojau: „Kokios laimingos šitos karvės. Joms visai nereikia mąstyti, kam jos gyvena šiame pasaulyje. Juk aišku: duoti pieno, o pabaigoje tiekti jautienos“. Jūs suprantate: gyvuliui nereikia galvoti apie gyvenimo prasmę. Tuo žmogus skiriasi nuo gyvulio. Bet baisu, kad daugybė žmonių, kurie gyvena ir pagaliau miršta, nė karto nėra su-

simąstę: „Kam gi aš gyvenu?“ Jie nesiskiria nuo gyvulio. Matote, riba iki gyvulio labai arti. Žmogų daro žmogumi tai, kad jis svarsto: „Dėl ko aš čia esu? Kodėl esu žmogus? Kam gyvenu?“

1. Paviršutiniški ir skuboti atsakymai

Mano draugai, yra labai daug paviršutiniškų ir skubotų atsakymų į klausimą: „Dėl ko aš gyvenu?“ Kartą, prieš daug metų, visus šiuos paviršutiniškus ir skubotus atsakymus gavau iš karto. Tai buvo 1936 metais, Hitlerio diktatūros metais. Miunsterio studentai paprašė pakalbėti tema: „Kas yra mano gyvenimo prasmė?“ Ir tuojau patikslino, kad jie nenori klausytis paskaitos, bet tik su manimi padiskutuoti. „Gerai, – pasakiau aš, – tad pradėkite! Kas yra mano gyvenimo prasmė? Dėl ko gyvenu?“

Kadangi diskusija, kaip sakyta, vyko Hitlerio diktatūros metais, tuojau, žinoma, pakilo vienas studentas ir pareiškė: „Aš gyvenu dėl savo tautos. Tai kaip lapas ir medis. Lapas nereiškia nieko, medis – viskas. Aš čia esu dėl savo tautos“. Į tai atsakiau: „Puiku! O dėl ko yra medis? Dėl ko tauta?“ Tyla. To jis nežinojo. Suprantate, į svarbiausią klausimą nebuvo atsakyta. Tada jiems pasakiau: „Mieli žmonės, jūs neturite atsakinėti taip, kad klausimas būtų atidėtas“.

„Taigi, kokia yra mano gyvenimo prasmė? Kam gyvenu?“ – paklausiau iš naujo. Tada pareiškė kitas: „Esu pasaulyje savo pareigai atlikti!“ – „Žmogau, – pasakiau, – čia ir yra esmė. Bet kas gi yra pareiga? Aš laikau savo pareiga skelbti Dievo Žodį. Matildos Liudendorf pareiga neigti Dievą. Tai kas yra pareiga?“ Kartą vienas aukštas valdininkas man pasakė: „Pastoriau, tarp mūsų kalbant, aš visą dieną pasirašinėju aktus, bet jei jie visi būtų sudeginti, pasaulis egzistuotų ir toliau. Aš kenčiu, nes mano veikla tokia beprasmė“. Kas yra pareiga? Tūkstančiai SS vyrų Trečiajame reiche iššudė šimtus tūkstančių žmonių. Ir kai patenka į teismą, jie tvirtina: „Mes atlikome pareigą. Mums buvo įsakyta“. Ar jūs tikite, kad žmogaus pareiga yra žudyti kitus žmones? Aš tuo tikėti negaliu. Studentų paklausiau: „Kas gi yra pareiga? Kas gali man tai pasakyti? Štai ir vėl įklimpome“.

Čia jaunuoliai jau susimąstė. Paskui atsistojo vienas ir išdidžiai pareiškė: „Aš esu kilęs iš senos didikų giminės. Savo protėvius žinau iki šešioliktos kartos. Didžiulė genealogija! Ar tai

ne gyvenimo prasmė ir tikslas – garbingai tęsti šią genealogiją?“ Galėjau atsakyti tik tiek: „Žmogau, jei nežinoma, kam gyveno šešiolika kartų, tai ar verta pridėti prie jų septynioliktą?“

Suprantate, yra daug paviršutiniškų ir skubotų atsakymų. Dažnai laikraščių pranešimuose apie mirtį galima skaityti tokį baisų posmelį: „Tavo gyvenimas buvo tik darbas./Tu niekad negalvojai apie save,/tik triūsti kitiems buvo tavo aukščiausia pareiga“. Jums tai žinoma? Kiekvieną kartą, kai skaitau, įtūžtu... ir galvoju: „Tai pranešimas apie arklio mirtį!“ Ar ne? Arklys turi dirbti. Bet nemanau, kad žmogus tik tam yra pasaulyje, kad dirbtų neatitiesdamas nugaros. Tai būtų skurdu. Tada geriau dešimties metų nusižudytume, jei tokia būtų mūsų gyvenimo prasmė. Siaubinga! Ne, tai nėra mūsų gyvenimo prasmė.

Kitas studentas tuokart man pareiškė: „Žinote, aš noriu tapti gydytoju. Išgelbėti žmogaus gyvybę – ar tai ne nuostabu?“ Aš atsakiau: „Gerai! Bet jei jūs nežinote, kam žmogus gyvena, tai nėra visai jokios prasmės jo gyvybę gelbėti“. Supraskite teisingai ir nepasakokite, jog pasakiau, kad nereikia žmonių gelbėti. Aš turiu galvoje tik tai, kad čia nėra galutinis atsakymas į mūsų gyvenimo prasmės klausimą.

Tuomet suvokiau – juk jie studentai! Kaip mūsų dienomis net apsišvietęs žmogus gyvena visai nesusimąstydamas, kam jis iš viso yra pasaulyje.

Galbūt jus kiek pykdo mano kalbos tonas? Galiu, žinoma, kalbėti nušlifuotais sakiniais su daugeliu tarptautinių žodžių, bet tada po pusvalandžio jūs tikrai užmigtumėte. Šito labai bijau, todėl kalbu taip, kaip žmonės vienas su kitu kalbasi gatvėje. Ar aišku? Ačiū!

Taigi, kai daugelį atsakymų apžvelgėme, vienas studentas pasakė: „Gyvenimas iš viso neturi prasmės. Tai, kad gimiau, yra grynas atsitiktinumas. Už to neslypi jokia prasmė. Ir todėl geriausia, ką galime daryti, tėra viena: mėgaukimės gyvenimu taip, kaip tik mokame“. Tai tikriausiai didžiausia pagunda, kokia gali kilti žmogui, kai jam dingtelėja: „Mano gyvenimas beprasmis. Jis neturi jokios prasmės. Jei mano tėvai nebūtų susituokę, tai aš nebūčiau buvęs pradėtas ir nebūčiau gimęs. Grynas atsitiktinumas, kad aš čia esu. Iš esmės mano gyvenimas visiškai beprasmis“. O kieno gyvenimas sunkus, tas tokią akimirką yra labai arti savižudybės: „Kam dar ilgiau gyventi! Juk jei visa yra atsitiktinumas ir beprasmybė, tad geriau baigti gyvenimą!“ Ar

žinote, kad savižudžių skaičius Vakarų Vokietijoje didesnis negu žuvusiųjų autoavarijose? Ar žinote, kad beveik 50% savižudžių yra jaunimas iki 30 metų? Tai sukrečiantys faktai. Mes nebematome gyvenimo prasmės!

Dažnai esu kalbėjęs su žmonėmis, kurie skundėsi: „Gyvenimas toks beprasmis. Aš jį prarasiu arba pramogaudamas, arba nusižudysiu". Tada klausdavau: „O jei jis turėtų prasmę, bet jūs būtumėte gyvenę taip, tartum nebūtų tos prasmės?! Kas su jumis atsitiktų pabaigoje?"

Biblijoje yra žodžiai, kurie skverbiasi į širdį: „Žmonėms skirta vieną kartą mirti ir stoti į teismą". Reikia žinoti šiuos Biblijos žodžius, kad visai rimtai paklaustume: „Dėl ko aš gyvenu?" Juk mes negalime mirti ir stoti į teismą, jei esame pražiopsoję savo gyvenimo prasmę! Ar dabar klausimas aiškus? Tada kalbėsime toliau:

2. Kas gali atsakyti į šį klausimą?

Kas visame pasaulyje gali atsakyti į klausimą: „Dėl ko aš gyvenu?" Kas? Bažnyčia? Ne! Pastorius? Ne! Jo padėtis tokia pati kaip ir jūsų. Profesoriai? Filosofai? Jie taip pat negali mums atsakyti į klausimą: „Dėl ko aš gyvenu?" Tik Tas gali mums atsakyti, kas pašaukė mus gyventi, kuris mus sukūrė, – Dievas!

Leiskite pateikti visai naivų pavyzdį. Užeinu į vienus namus. Ten sėdi toks nieko sau berniukas ir knebinėja vielas bei lemputes. Klausiu jį: „Kokią pragaro mašiną tu čia dirbi, vyre? Kas tai bus?" Jis paaiškino, tik turiu prisipažinti, kad nesupratau. Bet tie žodžiai privertė mane pagalvoti: „Joks žmogus nesupras, kas tai turi būti, – tik tas, kuris tai daro, gali pasakyti, kas tai bus ir kam".

Taip yra ir su mūsų gyvenimu. Tik Tas, kuris mus sutvėrė, gali pasakyti, kam Jis mus sutvėrė. Tai reiškia, kad į klausimą „Dėl ko aš gyvenu?" gali atsakyti tik Dievas. Jei ir neskaityčiau Biblijos, tai dėl šio klausimo turėčiau ją atsiversti. Aš nebeišlaikyčiau, jei nežinočiau, kam esu šiame prakeiktame pasaulyje. Ar žodžiai „prakeiktas pasaulis" jums per griežti? Bet tai Biblijos žodžiai. Jei jūs pusę metų praleistumėte kartu su didmiesčio pastoriumi, tai žinotumėte, ką galvoju, – kad šis pasaulis atiduotas baisiam prakeikimui. Ir aš, gyvendamas jame, negalėčiau ištverti, jei iš Dievo negaučiau atsakymo.

Dievas Biblijoje atsako mums į klausimą apie gyvenimo prasmę. Dėl to Biblija yra labai svarbi. Pažįstu žmonių, kurie išdidžiai kalba: „Mes Biblijos neskaitome!“ Į tai atsakau: „Galiu patvirtinti savo parašu, jog jūs dar niekada nesate rimtai ir gerai pagalvoję apie klausimą: 'Kam aš gyvenu?'“ Išdidumas yra labai išplitusi liga – ir, jei ji sukeltų skausmą, pasaulis būtų kupinas riksmo. Atsakymą iš Biblijos pateikiu jums vienu sakiniu: Dievas mus sukūrė tam, kad taptume Jo vaikais!

Kaip tėvas mato save sūnuje, taip Dievas sukūrė žmogų „pagal savo paveikslą“. Dievas nori, kad mes taptume Jo vaikais, kurie su Juo kalbasi ir su kuriais Jis gali kalbėtis, kurie Jį myli ir kuriuos Jis myli. Ar jūs meldžiatės? Kaip skaudu tėvui, jei jo vaikas metų metais su juo nekalba! Žmogus, jei nesimeldžia, tai nesikalba su savo dangiškuoju Tėvu! Dievas nori, kad mes būtume Jo vaikai, kurie kalbasi su Juo, kuriuos Jis myli ir kurie Jį myli. Štai dėl ko mes esame pasaulyje!

Supraskite teisingai! Aš nekalbu apie bažnyčią, dogmas, religiją ir visa kita, bet kalbu apie gyvąjį Dievą. Jis jus sukūrė, kad taptumėte Jo vaiku! Ar esate Jo vaikas?

Tęskime toliau. Mes privalome būti Dievo vaikai, – bet nuo gimimo tokie nesame. Biblijos pradžioje sakoma: „Dievas sutvėrė žmogų pagal savo paveikslą“. Ir tada Biblija praneša apie didžiulę katastrofą. Žmogus buvo sukurtas visiškai laisvas. Ir štai jis nepaklūsta Dievui! Jis ragauja vaisiaus – tai reiškia: „Aš norėčiau būti nepriklausomas! Galiu gyventi be Dievo!“ Suprantate, Adomas niekada neabejojo, kad Dievas yra, – bet nuo Jo išsilaisvino: „Aš pats tvarkau savo gyvenimą!“

Papasakosiu vieną istoriją. Neseniai žmogus gatvėje klausia manęs: „Pastoriau Bušai, jūs visada kalbate apie Dievą. Bet aš Jo nematau. Pasakykite, kaip galiu rasti Dievą?“ Atsakiau jam: „Gerai klausykite! Įsivaizduokite, kad yra laiko mašina, su kuria galėčiau nukakti tūkstančius metų pirmyn ir atgal. Taigi nukeliauju ta laiko mašina į žmonijos pradžią. Vakare einu pasivaikščioti po Rojaus sodą. Jūs žinote pasakojimą apie pirmąją nuodėmę? Taigi susitinku už vieno krūmo Adomą, pirmąjį žmogų: 'Labą vakarą, Adomai!' – pasisveikinu. – 'Labą vakarą, pastoriau Bušai!' – atsako jis. – 'Stebies mane matydamas? – klausiu ir paaiškinu: – perstumdant pasaulio teatro dekoracijas, per neapdairumą patekau į Rojaus sodą'. – 'Na, – sako jis, – o kodėl tu toks susimąstęs?' – Atsakau Adomui: 'Aš kaip tik

mąstau apie klausimą, kurį man pateikė vienas žmogus, būtent: kaip aš galiu rasti Dievą?' Garsiai juokdamasis, Adomas paaiškina: 'Visiškai ne problema rasti Dievą. Jis juk čia. Būkite sąžiningas, pastoriau Bušai, jums daug labiau rūpi, kaip galėtumėte Jo nusikratyti. Visa bėda kaip tik ta, kad Jo nusikratyti negalima!'"

Ar teisus Adomas? Dievas yra čia! Jį rasti galima! Bet Jo nusikratyti negalima! Kai pamąstau apie pastarųjų 300 metų istoriją, – kiek kovota, kad būtų galima nusikratyti Dievo. Bet nenusikratėme. Mano draugai, iš esmės jūs visi tikite, kad Dievas egzistuoja, tik jūs Jam nepriklausote. Jūs darote kaip dauguma žmonių: klausimą apie Dievą „užšaldote". Jo neneigiate, bet Jam ir nepriklausote. Dievo priešas nesate, bet nesate ir Jo draugas. Taigi didžiausioji gyvenimo problema lieka neišspręsta.

Vienas šveicarų gydytojas savo knygoje tvirtina: „Jei žmogus neišsprendžia gyvybiškai svarbių klausimų, jis kenčia dvasiškai". Toliau jis sako: „Mes Vakaruose sergame Dievu. Mes Jo neneigiame, bet Jam ir nepriklausome. Taip, mes Jo nenorime. Todėl ir sergame Dievu". Aš galvoju taip pat!

Kai visur girdžiu, kad modernus žmogus Dievu nesidomi, galiu tik atsakyti: „Tada blogi modernaus žmogaus reikalai! Na, aš pats irgi esu modernus, bet domiuosi Dievu. Ir nelaikau savęs seniena. Bet jei modernus žmogus rimtai nesirūpina savo išganymu, tai labai blogai!" Štai visai paprastas pavyzdys. Įsivaizduokite virėjo mokinį. Vieną dieną šefas pareiškia: „Jis visiškai nesidomi virimu". Aš klausiu: „Kuo tad jis domisi?" Šefas atsako: „Plokštelėmis ir mergaitėmis". – „Ką gi, – sakau aš, – tada jūs turite būti su jaunuoliu supratingesnis ir nuo dabar kalbėti su juo tik apie plokšteles ir mergaites". – „Ne, ne! – paprieštaravo šefas. – Jei tas vyrukas nesidomi virimu, tai jis apsiriko dėl pašaukimo!"

Jūs suprantate – mūsų pašaukimas yra tapti Dievo vaikais. Ir jei šiuolaikinis žmogus tuo nesidomi, tuomet jis yra suklydęs dėl savo žmogiškojo pašaukimo. Tada nėra jokios prasmės kalbėti su juo apie įmanomus ir neįmanomus dalykus, kurie jį galbūt domina, bet aš nenustosiu sakyti: „Jūs tik tada tapsite žmogumi, kai tapsite gyvojo Dievo vaiku!"

3. Dievo atsakymas į visų klausimų klausimą

Kartoju, kad iš prigimties mes nesame Dievo vaikai. Bet gyvename pasaulyje tam, kad taptume Dievo vaikais. Todėl mūsų gyvenime turi kažkas įvykti. Prisidėti prie to ir yra šios paskaitos tikslas. Nesu čia tam, kad valandėlę jus užimčiau, bet norėčiau nors porai žmonių, kurie atveria savo širdis, padėti, (ak, kad tai pasisektų!) – kad jų gyvenimas taptų prasmingas.

Taigi mes nesame gyvojo Dievo vaikai. Dievo nemylime, nesilaikome Jo įsakymų, nesukame sau galvos dėl Jo. Nesimeldžiame – geriausiu atveju, kai esame bėdoje, tada truputį paspaudžiame stabdžius. Todėl visų klausimų klausimas yra toks: „Kaip galiu tapti gyvojo Dievo vaiku?“ Dabar labiausiai man norėtųsi išdalyti lapelius ir pieštukus ir pasakyti: „Užrašykite, kaip jūs galite tapti Dievo vaiku“. Vieni galbūt pasakytų, kad reikia būti geram, kiti – kad reikia tikėti Dievą. Bet to per maža. Taigi, kaip tapti gyvojo Dievo vaiku?

Atsakymą į šį klausimų klausimą galiu gauti taip pat tik iš Dievo. Kaip Dievas gali priimti mane savo vaiku, turi pasakyti Jis pats. To ir pastorius negali sugalvoti. O Biblija visai aiškiai pasako: „Tik per Jėzų! Tik per Jėzų galime tapti Dievo vaikais!“ Kai paliečiamas Jėzus, mano širdis pradeda plakti stipriau, pulsas padažnėja, tada kalbama apie pagrindinę mano gyvenimo temą. Aš galiu tapti Dievo vaiku tik per Jėzų.

Biblijoje yra žodžiai: „Jėzus atėjo iš Dievo pasaulio į šį pasaulį“. Šiandien nuolat sakoma, kad Biblijos pasaulėvaizdis seniai pasenęs: viršuje dangus, apačioje žemė. Tuščios šnekos. Tokio pasaulėvaizdžio Biblijoje visai nėra. Priešingai, ji daugiausia kalba apie Dievą: „Iš visų pusių Tu supi mane“. Tai visai kas kita. Jūs suprantate – jei net bėgčiau pasislėpti po žeme, tai ir ten būtų Dievas. Biblijoje yra tai, ką šiuolaikine kalba vadiname „daugiamačiu pasaulėvaizdžiu“. Mes gyvename trijų matavimų pasaulyje: ilgio, aukščio, pločio. O Dievas yra kituose matavimuose. Jis visai arti – čia pat. Jis eina su mumis! Jis matė mus bedieviškuose keliuose. Bet mes negalime pralaužti sienos į kitus matavimus. Tai padaryti gali tik Dievas. Jis pralaužė šią sieną, atėjo pas mus Jėzuje Kristuje!

Naujajame Testamente apie Jėzų sakoma: „Pas savuosius atėjo, – juk pasaulis priklauso Jam, – o savieji Jo nepriėmė“. Tokia yra Evangelijos istorija ir iki šiol: Jėzus ateina, o žmogus

uždaro duris. „Pas savuosius atėjo, o savieji Jo nepriėmė“. Tiesą sakant, čia reikėtų dėti tašką, ir Dievo reikalai su žmonėmis būtų baigti. Tačiau jie vis dėlto tęsiami toliau. Kaip? Ogi taip: „Visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė galią tapti Dievo vaikais“. Taigi, priimant Jėzų, tampama Dievo vaiku! Ar jūs jau atidarėte Jėzui savo gyvenimo duris? „Visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė galią tapti Dievo vaikais“.

Buvau jaunas karininkas Pirmajame pasauliniame kare. Tada aš supratau, kad esu toli nuo Dievo, ir atidaviau savo gyvenimą Jėzui. Kai aš Jį priėmiau, mano gyvenimas pasikeitė. Ir nė vieną akimirką to nesigailėjau. Dėl Jėzaus buvau vedamas sunkiais keliais. Dėl Jėzaus buvau įmestas į kalėjimą. Dėl Jėzaus iškenčiau daug vargo. Bet jei turėčiau dar šimtą gyvenimų, nuo pirmos akimirkos, kai tik galėčiau mąstyti, laikyčiausi šių žodžių: „Visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė galią tapti Dievo vaikais“. Mano gyvenimas tapo prasmingas, kai tapau Dievo vaiku! Visai tas pats, kas aš esu – pastorius ar gatvių šlavėjas, generalinis sekretorius ar šaltkalvis, namų šeimininkė ar mokytoja, – mano gyvenimas pasidaro prasmingas tą akimirką, kai tampu Dievo vaiku. Taigi jūs turite priimti Jėzų! Tada būsite radę savo gyvenimo prasmę! Tik tada!

Labai įdomu tyrinėti Naujojo Testamento žmones. Ten, pavyzdžiui, yra moteris, kurios gyvenimas buvo visiškai beprasmis, – Marija Magdalietė. Apie ją tik užsimenama: „Ji buvo apsėsta septynių demonų“. Aš pažįstu daug žmonių, kurie yra dvylikos demonų apsėsti! Tai turėjo būti siaubingas gyvenimas: pilnas nerimo, suvaržytas. Ji kentėjo dėl tokio beprasmiško gyvenimo. Tada į jos gyvenimą atėjo Jėzus – Išganytojas, Dievo Sūnus – ir išvarė demonus. Jis tai gali! Jis tai padaro! Nuo tos akimirkos moteris priklausė Viešpačiui Jėzui. Jos gyvenimas įgavo prasmę. Ji sielojosi, kai Jėzų kalė prie kryžiaus, kai Jis mirė. Ji išsigando: „Dabar vėl prasidės beprasmė būtis“. Rytą, trečią dieną po Jėzaus nukryžiavimo, ji klūpojo sode prie Jėzaus kapo ir verkė. Atėjusi prie Jėzaus kapo, rado jį tuščią, net akmens plokštė nuversta. Jo kūno ten nebebuvo. Todėl ji verkė. Aš labai gerai suprantu tą moterį. Jei šiandien prarasčiau Jėzų, tai reikštų, kad aš griūnu į beprasmės būties bedugnę. Suprantu ją: „Išganytojo nebėra. Dabar mano gyvenimas vėl neteko prasmės“. Ir štai staiga už savęs ji girdi balsą: „Marija!“ Ji atsigręžia ir pamato Jį, Jėzų, Prisikėlusįjį. Aš tiesiog prieš save

matau, kaip jos veidu teka laimės, džiaugsmo ir dingusios nevilties ašaros: „Mokytojau! Mano Viešpatie!“

Ši moteris padėjo man atsakyti į gyvenimo prasmės klausimą. Nereikia jokios didelės filosofijos. Paprasčiausiam žmogui aišku: „Mano gyvenimas beprasmis! Dėl ko, tiesą sakant, aš gyvenu?“ Tą akimirką, kai Marija Magdalietė priėmė Jėzų, klausimas apie gyvenimo prasmę jai išsisprendė – ji tapo gyvojo Dievo vaiku. Jos gyvenimas įgavo gilią prasmę.

Todėl norėčiau kreiptis į jus – priimkite Jėzų! Jis laukia jūsų! Eidami namo, galite su Juo kalbėtis. Jis labai arti jūsų. Būtų taip puiku, jei kas nors pirmą kartą kreiptųsi į Jėzų: „Viešpatie Jėzau! Mano gyvenimas beprasmis! Ateik pas mane kaip pas Mariją Magdalietę!“

Kai priimam Jėzų, mūsų gyvenime įvyksta didelė revoliucija: aš mirštu kartu su Jėzumi, t. y. mano senasis „aš“ miršta. Bet man leidžiama kartu su Jėzumi, kaip Dievo vaikui, prisikelti visiškai naujam gyvenimui. Jis duoda man savo Dvasią, ir aš iš karto imu kitaip galvoti. Bet jūs tai patys išgyvensite. Tik priimkite Jėzų! Priėmus Jėzų, gaunamas naujas gyvenimas. Tapti Dievo vaiku – tai ne tik pakeisti mąstymą, bet ir pradėti naują gyvenimą.

Praėjusiame amžiuje Vestfalijoje gyveno kurpius, pavarde Ralenbekas. Jis buvo labai uolus Jėzaus sekėjas, palaimintas žmogus.

Vieną dieną jį aplankė jaunas pastorius. Ralenbekas jam pasakė: „Pastoriau, teologijos studijos dar negarantuoja, kad jūs esate Dievo vaikas. Jūs turite priimti Jėzų!“ Pastorius atsakė: „Taip, aš turiu Jėzų. Mano kabinete net kabo Jo paveikslas“. Senasis Ralenbekas paprieštaravo: „Taip, Jėzus ant sienos yra visai ramus ir taikus. Bet jei priimsite Jį į savo širdį ir Jis įeis į jūsų gyvenimą, bus triukšmo!“

Linkiu jums patirti šį šlovingąjį triukšmą, kai visa, kas sena, miršta, kai galima kaip Dievo vaikui garbinti dangiškąjį Tėvą darbais, žodžiais ir mintimis, nes jūs tada žinote, dėl ko gyvenate pasaulyje.

Supraskite mane: ką jums skelbiu – tai nėra religinis hobi ar pastoriaus idėja, bet nuo to priklauso jūsų gyvenimas ir mirtis, amžinasis gyvenimas ir amžinoji mirtis.

Viešpats Jėzus pasakė: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu“. Taip

Viešpats Jėzus sako ir mums: „Štai Aš stoviu prie tavo gyvenimo durų. Atidaryk! Aš noriu duoti tavo gyvenimui prasmę!“

Kartą pas mane atėjo senas kalnakasys ir pasakė: „Pastoriau, man reikia su jumis pasikalbėti!“ Jam buvo 70 metų. Štai ką jis papasakojo: „Kai buvau 17 metų, nuėjau į evangelizacinį susirinkimą. Ir čia pajutau, kad Jėzus beldžiasi į mano širdį. Bet pasakiau sau: ‘Jei pažiūrėsiu į tai rimtai ir Jį priimsiu, tuomet išjuoks mane visi mano draugai. Tai neįmanoma’. Ir išbėgau lauk... Mano gyvenimas prabėgo. Pasenau. Dabar žinau, kad gyvenau klaidingai, nes aną valandą neatvėriau Jėzui durų!“

Mano draugai, mes turime tik vieną vienintelį gyvenimą, todėl klausimas „Dėl ko gyvenu?“ yra gyvybiškai svarbus. Dievas į šį klausimą atsakė trumpai ir aiškiai per Jėzų – Nukryžiuotąjį ir Prisikėlusįjį. Ir štai šis Jėzus stovi prie jūsų durų ir beldžiasi. Paveskite Jam savo gyvenimą – ir jūs niekada nesigailėsite!

Neturiu laiko!

Kai kviečiama į mano paskaitą: „Ateikite, pasiklausysite pastoriaus Bušo!“ – dažniausiai atsakoma: „Neturiu laiko!“

Tai atsitiko poilsio namuose. Valgant man tekdavo sėdėti prieš vyresnį žmogų, su kuriuo maloniai bendraudavome. „Tai tikras gerų dalykų mėgėjas“, – kartais galvodavau matydamas, su kokiu džiaugsmu tas išvaizdus žmogus gardžiuojasi valgiu arba grožėdamasis vaizdu patogiai nusnūsta saulės atokaitoje. Pamažu susirūpinau, kad mūsų pokalbiai visada sukasi apie paviršutiniškus dalykus. Kai kas gali paklausti: „Ar tai blogai?“ Na, aš esu įsitikinęs, kad svarbiausia yra Dievas. Visas mano gyvenimas pasikeitė, kai patyriau, jog Dievas padarė kažką ypatinga: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“. Baisu, jei žmogus paprasčiausiai praeina pro Dievo išganymą. Matyt, taip buvo su mano stalo draugu. Kaip jis jausis, kai kartą Dievas pašauks jį savo akivaizdon?! Vieną popietę įteikiau jam knygelę, kurią seniai buvau parašęs: „Prašau perskaityti. Čia parašyta apie gyvenimą su Dievu. Turėsite apie kai ką svarbaus pamąstyti!“ Ir kas įvyko? Žmogus širdingai padėkojo ir pasakė: „Dabar turiu ilsėtis... Galbūt namie galėsiu ką nors tokio perskaityti!“ Tardamas tuos žodžius, jis atidėjo knygelę į šalį. Daugiau laiko kaip čia, poilsio namuose, žmogus niekada neturės. Jis paprasčiausiai nenorėjo skirti laiko Dievui... Pavojinga taip elgtis su Dievu. Todėl šia tema reikia kalbėti.

1. Keistas reiškinys

Kodėl iš tikrųjų mes neturime laiko? Pirmiausia norėčiau atkreipti jūsų dėmesį į faktą, kurio joks žmogus negali paaiškinti.

Jei prieš šimtą metų pirklys iš Štutgarto norėdavo sudaryti sandėrį su eseniečiais, tai turėdavo penkias dienas važiuoti ten pašto karieta, o kitas penkias grįžti atgal. Dešimt dienų kelionės ir gal dvi dienos sandėriui sudaryti. Trukdavo beveik pusę mėnesio. O šiandien verslininkas kalbasi telefonu ir taip sutaupo dvylika dienų. Kai pasižiūriu į dabartinius verslininkus, ma-

tau, jog nė vienas iš jų neturi dvylikos atliekamų dienų. Priešingai, kiekvienas sako: „Neturiu laiko!“ Kaip čia yra?

Vaikystėje važiuodavau pas senelius į švabų kalnų ganyklas. Tai man būdavo kelionė aplink pasaulį – nuo Elberfeldo į Urachą. Dabar šis atstumas įveikiamas maždaug per penkias valandas. Taigi žmonės galėtų turėti daugiau laisvo laiko! Anksčiau buvo dirbama 60 ir daugiau valandų per savaitę. Dabar – gal 40 valandų. Tačiau joks žmogus neturi laisvo laiko! Kaip čia yra?

Juk visas gyvenimas dabar taip sutvarkytas, kad viskas būtų kuo paprasčiau. Mano motina kasdien perskaitydavo keturis Biblijos skyrius ir turėdavo laiko melstis už visus savo mylimuosius. Tada dar nebuvo elektrinės skalbimo mašinos ir virtuvės kombaino. Ji turėjo rūpintis aštuoniais vaikais. Jie nedėvėjo nailoninių marškinių, o ir kojines reikėjo užadyti. Bet motina turėjo laiko dieną perskaityti keturis Biblijos skyrius. O jūs turite tam laiko? Ne, jūs neturite! Kaip čia yra?

Visur siekiama, kad sutaupytume laiko. Tačiau joks žmogus laiko neturi. Ar galite tai paaiškinti? Aš daug galvojau ir niekaip nesupratau. Yra tik vienas rimtas paaiškinimas (nors žmonės nenori jo girdėti, tačiau aš kito nežinau) – kad už mūsų stovi kažkas ir mus veja! Yra vienas, kuris rūpinasi tuo, kad žmogus neturėtų laiko. Jis kaip dresiruotojas cirke nuolat pliaukši botagu ir verčia žmones skubėti! Tą patį sako ir Biblija. Taip, čia yra jis! Tai – velnias! Dabar galite klausti: „Argi velnias yra?“ – Atsakau jums: Taip, velnias yra! Yra „tamsybių pasaulio valdovai“.

Neseniai kalbėjausi su žmogumi, kuris man pareiškė, kad jis „su krikščionybe baigęs“. Aš atsakiau: „Kokia apgaulė! Jus užvaldė velnias. Jis su jumis susidorojo!“. Šis nusišypsojo ir pasakė: „Velnias! Argi velnias yra?“

Biblija pasakoja tokią istoriją. Velnias nuveda Jėzų ant labai aukšto kalno, nuo kurio toli matyti. Jis parodo visas pasaulio karalystes ir jų šlovingumą. Velnias sako Jėzui: „Duosiu Tau visą jų valdžią ir didybę; jos man atiduotos, ir kam noriu, tam jas dovanoju. Taigi, jei parpuolęs ant žemės pagarbinsi mane, visa bus Tavo“. Tai viena iš Biblijos vietų, kuri mane labai domina, nes Viešpats Jėzus neprieštarauja velniui. Jėzus sutinka su tuo, kad velnias valdo pasaulį.

Reikia būti aklam ir paikam, kad nesuprastum, jog egzistuo-

ja tamsos valdžia. Kaip kitaip galėtumėte patys sau paaiškinti pasaulį? Noriu pakalbėti tik apie kelis dalykus.

Galvoju apie daugelį žmonių, pasidavusių kokiai nors aistrai. Kartą naktį ateina pas mane vienos įmonės direktorius, girtas, bet dar galintis protauti. Jis sako: „Padėkite man. Aš kitaip negaliu, aš negaliu negerti! Mano tėvas buvo girtuoklis. Aš tai paveldėjau. Aš kitaip negaliu!“ Kaip jūs galvojate, kiek yra žmonių, kurie širdies gilumoje dejuoja: „Aš kitaip negaliu!“ Kas jiems įsakinėja? Pažvelkite į visas mūsų laikų nelaimes ir jūs pajausite, kad yra „tamsybių pasaulio valdovai“, kaip sako Biblija!

Arba pagalvokite apie santuokų netvirtumą. Gyvena vyras. Jis turi pasigėrėtiną šeimą, žavią žmoną – ir štai „užkimba ant kabliuko“ įstaigos tarnautojai. Aplankau jį ir sakau: „Mielas žmogau, jūs griaunate savo gyvenimą, ardote šeimą, iš jūsų šaipysis jūsų vaikai!“ Dar tebematau, kaip sėdi prieš mane jis, didelis pramonės valdytojas, ir kalba: „Pastoriau, aš negaliu išsiskirti su ta mergaite, negaliu!“ Argi galima čia nepajausti tamsos valdžios?!

Žinomas anglų rašytojas Somersetas Moemas (Sommerset Maugham) parašė knygą, pavadintą „Žmogaus priklausomumas“. Kaip žmonės yra priklausomi vieni nuo kitų! Kaip žmonės priklausė nuo Hitlerio! Jie tikėjo, kad du kartus po du yra dvidešimt, nes taip pasakė fiureris. Dabar jūs turbūt jaučiate tamsos valdžią, tikite, kad yra velnias?

Didysis vokiečių poetas Gėtė parašė dramą „Faustas“. Kadangi jūs visi esate išsilavinę, manau, kad „Faustą“ žinote. Dramos veikėja Margarita, būdama nekalta mergaitė, suvedžiojama. Jos brolis nori apginti sesers garbę. Muštynėse su suvedžiotoju jis žūsta. Kad suvedžiotojas galėtų pas ją ateiti, Margarita duoda motinai migdomųjų. Nuo jų motina miršta. O kai gimsta vaikelis, Margarita jį nužudo. Ir šiandien jau motinos įsčiose žmonės žudo vaikus. Kokią didžiulę nuodėmę jie daro! Pabaigoje mergaitė lieka motinos, brolio ir vaiko žudike! Ir tada ji ištaria sukrečiančius žodžius: „Tačiau visa, kas mane prie to privedė, buvo, Dieve, taip gera, ak, taip miela!“ Gėtė visai nebuvo toks paikas. Jis „Fauste“ papasakoja, kad visur veikė velnias!

Kaip didmiesčio pastorius tokius pasakojimus nuolat girdžiu. Ir kai pas mane kas ateina ir sako: „Velnio nėra!“, galiu tik paklausti: „Iš kokio užkampio jūs atsiradote?“ – nors ten tikriausiai be velnio irgi neapsieinama.

Ak, mano draugai, kad velnias yra, esu pastebėjęs ir iš to, jog net tikri krikščionys gali būti baisiai akli savo klaidoms. Pavyzdžiui, viena moteris yra egoistė iki kraštutinumo. Ji kaip pamišusi kankina savo marčią, bet to nepastebi. Pamaldi moteris! Pamaldieji, prašykite Dievo, kad Jis išvaduotų jus iš tamsos valdžios. Labai svarbu suprasti, jog yra velnias, tamsybės valdžia, kuri taip taikliai veikia, jog mums nė atsikvėpti neduoda. Velnias pasitelkia viską, kad mums neliktų laiko pamąstyti, kad negalėtume pagalvoti apie tai, jog iš šios tamsybių valdžios yra išgelbėjimas. Dabar ir kalbėsiu apie šį išgelbėjimą.

2. Didi tiesa

Didi tiesa – tai, kad yra išgelbėjimas! O mano draugai, kaip man džiugu, kad turiu tokią gerą žinią! Karnavale pasirodo vadinamieji juokdariai – plepiai. Kartais pasvarstau, kad jie nekaip jaučiasi vakare savo kambaryje nusivalę grimą. Būdamas garbingas, toks žmogus privalėtų pagalvoti: „Uždirbu pinigus kalbėdamas nesąmones ir nešvarias dviprasmybes“. Jam juk turėtų pasidaryti bloga nuo savęs paties! Tačiau aš esu laimingas, kad galiu kalbėti apie nuostabią didžią tiesą – yra išgelbėjimas iš tamsybių valdžios!

Apaštalas Paulius rašė, ką reiškia būti krikščioniu: „Dievas išgelbėjo mus iš tamsybių valdžios ir perkėlė į karalystę savo mylimojo Sūnaus, kuris savo krauju mus išvadavo“. Taigi būti krikščioniu – tai nereiškia būti pakrikštytam, priklausyti bažnyčiai ir aukoti jai. Būti krikščioniu – tai patirti atgimimą, būti išplėštam iš visiškos tamsybių valdžios ir pradėti naują gyvenimą su Viešpačiu.

Papasakosiu, ką išgirdau iš misionieriaus Berlyne. Jis globojo girtuoklį. Tokios ydos labai baisios. Kartą jis išgirdo, kad šis žmogus vėl labai daug išgėrė, paskui sudaužė baldus, sumušė žmoną. Misionierius nusprendė nueiti pas jį. Buvo popietė. Tas vyras sėdėjo virtuvėje ir gėrė kavą. Šalia pritūpęs jo penkerių metų berniukas. Misionierius pasisveikino ir paklausė: „Vėl buvo blogai?“ Vyras tik sugriežė dantimis ir pašoko. Netaręs nė žodžio, nuėjo į čia pat esantį sandėliuką ir grįžo su skalbinių virve. Ir vėl nė žodžio netaręs ėmė rišti mažąjį berniuką prie kėdės. Misionierius galvojo: „Kas čia bus? Ar jis dar girtas?“ Bet

netrukdė jam. O šis pririšo berniuką ir užmezgė mazgą. Tada suriko berniukui: „Stokis!“ Mažasis ėmė verkti ir dejuoti: „Aš juk negaliu!“ Tuomet girtuoklis su širdį geliančia veido išraiška kreipėsi į misionierių: „Va, jūs tai matote? Aš juk negaliu!“ Kokie sukrečiantys žodžiai: „Aš juk negaliu!“ Misionierius įkišo ranką į kišenę, išsitraukė kišeninį peilį ir, nepaisydamas daromo nuostolio, perpjovė puikią, naują skalbinių virvę. Tada ramiai tarė berniukui: „Stokis!“ Berniukas atsistojo. Misionierius kreipėsi į girtuoklį: „Na, prašau!“ – „Žinoma, – pareiškė tasai, – kai jūs perpjovėte virvę!“ Tada misionierius tarė: „Paklausykite! Yra Tas, kuris perpjauna virves, rišančias mus, – tai Jėzus!“

Pasaulyje pilna žmonių, kurie gali paliudyti: „Atėjo Jėzus Kristus iš aukštojo dangaus,/iš nuodėmių vergystės išgelbėti žmogaus./Ne bausti mus atėjo, bet iš mirties vaduoti./Dėl mūsų negailėjo net gyvybę atiduoti“.

Didi tiesa: yra išgelbėjimas iš tamsybių valdžios!

3. Svarbiausia tema

Kokia mano svarbiausia tema? Išgelbėjimas ateina per Jėzų! Dabar aš turiu kalbėti apie Jėzų. O kai galiu kalbėti apie Jėzų, tai ir yra mano svarbiausia tema.

Kartą Niujorke buvau pakviestas į negrų klubą. Jūs žinote apie tenykščius rasinius nesutarimus. Klubo salėje ant pakylos stovėjo marmuro statula. Ji vaizdavo ne negrą. Stebėjausi, kad juodieji pastatė paminklą baltajam. Todėl paklausiau vieną juoduką: „Bičiuli, kas jis?“ Tos akimirkos niekada nepamiršiu. Vyras sustojo prieš statulą ir iškilmingai pareiškė: „Tai Abraomas Linkolnas, mano išvaduotojas!“ Aš pagalvojau, kaip seniai tai buvo, prieš tam jaunuoliui gimstant, kai prezidentas Linkolnas baisiame kare iškovojo negrams laisvę. Jaunuolis ten nedalyvavo. Bet už tai, kad dabar jis gali vaikščioti laisvas, yra dėkingas Linkolnui. Lipdamas laiptais aukštyn, mačiau tą vyrą vis dar tebestovintį ir šnabždantį: „Abraomas Linkolnas, mano išgelbėtojas“.

Norėčiau taip stovėti prieš Jėzaus Kristaus kryžių ir sakyti: „Jėzus – mano Išgelbėtojas!“

Biblijoje yra sakinys: „Juk gyvybę teikiantis Dvasios įstatymas išvadavo tave iš nuodėmės ir mirties įstatymo“. Egzistuoja gam-

tos dėsniai. Laikau rankoje nosinę ir ją paleidžiu; ji krinta žemyn pagal traukos dėsnį. To pakeisti negalima. Bet jei ją ranka pagaunu, ant žemės nosinė nenukris. Tai reiškia: jei atsiranda didesnė jėga, traukos jėga nugalima. Iš prigimties mes esame pavaldūs nuodėmės ir mirties įstatymui. Visi krintame į amžiną pražūtį. Tai mes jau žinome. Dabar svarbu, kad įsiterptų didesnė jėga ir sulaikytų mūsų kritimą. Tik tuomet nebekrisime. Šią didesnę jėgą Dievas mums davė Jėzuje. Jūs suprantate – Jėzus atėmė iš velnio paskutinę galią! Ir Šventosios Dvasios jėga, kurią mums dovanoja Jėzus, duoda galimybę gyventi naują, laisvą gyvenimą!

Bet štai kas ypatinga: Jėzaus pasaulis negali atsikratyti. Ar jūs suprantate tai? Kartą kažkas pasakė, kad Jėzus šiame pasaulyje esąs kaip svetimkūnis iš dangaus. Kas Jėzus yra? Čia reikia truputį išsamiau susipažinti su Jėzumi. Nesivadovaukite kurių nors laikraščių žiniomis, nesiduokite apmulkinami žmonių, gerai nepažįstančių Jėzaus. Tik Naujasis Testamentas pateikia teisingų žinių, kas yra Jėzus. Liuteris pagal Bibliją taip suformulavo: „Tikrasis Dievas, gimęs iš Tėvo amžinybėje, taip pat tikrasis žmogus, mergelės Marijos pagimdytas“. Dievas ir žmogus! Jame susijungia dangus ir žemė!

Jėzus – tai „tikrasis Žmogus“!

Jėzus galėjo verkti prie Lozoriaus kapo. Aš galvoju, Jis galėjo ir juoktis, kuomet sakė mokiniams: „Įsižiūrėkite į padangių sparnuočius: nei jie sėja, nei pjauna, nei į kluonus krauna, o jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina“. Aš net matau Jį tikrai juokiantis, savo Išganytoją: „Įžūlūs žvirbliai! Jie niekuo nesirūpina, tačiau yra sotūs, žvalūs ir riebūs!“ O, koks nuostabus žmogus yra Jėzus!

Pasakojama, kad Jėzus sakė pamokslą, paskui pavalgydino penkis tūkstančius vyrų, be moterų ir vaikų. Jei mes išprašytume moteris iš savo susirinkimų, kas beliktų? Bet koks tai buvo susirinkimas pas Viešpatį Jėzų: penki tūkstančiai vyrų, be moterų ir vaikų! Ir ten jie neturėjo jokio mikrofono. Koks nuostabus turėjo būti Jėzaus balsas! Ak, koks nuostabus žmogus buvo Jėzus!

Viena iš didingiausių Naujojo Testamento scenų yra ši: Romos vietininkas Poncijus Pilotas liepė Jėzų nuplakti. Jam ant galvos buvo uždėtas ir užspaustas erškėčių vainikas. Jo veidas paplūdo krauju. Jo nugarą sučaižė. Žmogaus griuvėsiai! Taip

Jis atrodė. Pilotas pirma pasižiūri į Jį, paskui į žmones. Tada, rodydamas į Jėzų, sukrėstas sako: „Štai žmogus!“ Liuteris išvertė: „Žiūrėkite, koks žmogus!“ Pažodžiui tai reiškia: „Štai žmogus!“ Tuo Pilotas norėjo pasakyti: „Aš esu matęs daug dvikojų būtybių, bet jos buvo išalkę vilkai, pavojingi tigrai, gudrios lapės, pasipūtę povai, beždžionės. Bet Jėzus yra žmogus!“ Galbūt Pilotui pradėjo aiškėti: „Jėzus yra toks žmogus, kokie mes turėtume būti!“ Neseniai man kažkas pasakė: „Jėzus buvo žmogus kaip mes“. Į tai atsakiau: „Jėzus buvo žmogus, bet kaip tik ne toks, kokie mes esame, o toks, kokie mes turėtume būti“. Jėzus buvo toks žmogus, kokie mes turėtume būti, kokius mus nori matyti Dievas. Jei jums kas nors sako, kad Jėzus buvo žmogus kaip mes, tuomet paklauskite jį: „Ar tu esi toks kaip Jėzus?“

Jėzus yra ir tikrasis Dievas, ir amžinoji gyvybė!

Dar norėčiau ilgai ilgai jums apie tai pasakoti. Prisiminkime įvykį, kai mokinių laivas patenka į audrą. Per akimirką laivą užlieja vanduo. Stiebas nulūžta. „Jūrininko tai negali jaudinti“, – gyrėsi jie, nes tarp jų buvo prityrusių jūrininkų. Bet vėliau mokiniai išsigąsta, juos apima panika ir jie šaukia: „Kur Jėzus?“ – „Jis miega kajutėje!“ Tada jie puola į kajutę – vanduo veržiasi iš paskos – ir purtydami Jį prižadina: „Viešpatie! Mes skęstame!“ Aš matau, kaip Jėzus eina į denį. Į pačią audrą! Mes visada norime uždaryti Jėzų jaukiose bažnyčiose. Bet Jis eina į patį audros šėlsmą. Ar jūs tai žinote? Atrodo, jog audra Jį nuneš. Bet Jis ištiesia ranką ir sušunka įsakmiai, didingai: „Nutilk! Nurimk!“ Ir tą pačią akimirką nurimsta bangos, sklaidosi debesys! Kai pasakojau šį įvykį savo mažiems vaikams, mano berniukas pasakė: „Ir griaustiniui tada buvo galas!“ – „Taip, – patvirtinau aš, – griaustiniui tuomet buvo galas!“ Saulė šviečia. Ir mokiniai krinta ant kelių: „Kas gi Jis? Jis nėra toks žmogus kaip mes!“ Pagaliau jie rado atsakymą: „Tai Dievas, tapęs žmogumi!“

Nors iš tikrųjų jie tai suprato tik po Velykų, kai Jėzus prisikėlė iš kapo. Mano draugai, neseku jums pasakų. Nedrįsčiau čia stovėti, jei nežinočiau, jog tai yra tiesa – su prisikėlusiu Jėzumi pas mus atėjo gyvasis Dievas.

Tačiau mieliausiai žvelgiu į kybantį ant kryžiaus Jėzų. Čia Jis iš tikrųjų yra „Dievas ir žmogus“. Norėčiau nupiešti jums Jį su pajuokos vainiku. Stiprios rankos prikaltos. Jis nuleidžia galvą

ir miršta. „O galva sužeistoji,/Pasruvusi krauju,/Patyčioms papuoštoji/Erškėčių vainiku“.

Pažvelkite į šį Jėzų, sustokite prieš Jį ir paklauskite: „Kodėl Jis ten kybo?“ Klauskite tol, kol išgirsite atsakymą: „Ten Jis išvaduoja mane iš tamsybių pasaulio valdovų! Ten Jis išvaduoja mane iš velnio galybės!“ Įsivaizduokite, kad jūs esate prie kryžiaus, ant kurio kybo mirštantis Jėzus. Jūs žvelgiate į Jį, žinote, suvokiate ir tikite: „Čia aš išlaisvinamas iš tamsybių valdžios, kad tapčiau laisvu Dievo vaiku“. Jūs daugiau nebeleisite velniui savęs kurstyti, bet, žvelgdami į šį kryžių, galėsite sakyti: „Velnio galia baigėsi! Jėzus yra stipresnis! Jis, Nukryžiuotasis, išpirko mane, ir aš laisvas!“

Liaukitės galvoti apie įvairias problemas. Pradėkite iš tikrųjų žengti į tikrą gyvenimą! Mes privalome ir galime tapti laisvais Dievo vaikais! Tam Dievas suteikė mums visas sąlygas per Jėzų, kuris dėl mūsų buvo nukryžiuotas ir prisikėlė iš mirusiųjų.

Žinau, kai šnekama apie Dievą, žmogus pasijunta labai nepatogiai. Kodėl taip yra? Matote, mes visi jaučiamės lyg pražuvėlis sūnus, apie kurį kalba Biblija. Jis išėjo iš namų, paliko tėvą. Bet, būdamas toli nuo namų, sūnus tapo labai nelaimingas. Jis būtų mielai grįžęs namo, pas tėvą, bet bijojo, jam trūko drąsos. Kodėl? Todėl, kad tarp jų buvo nesutarimų.

Taip ir dauguma žmonių nenori susitikti su Dievu, nes širdies gilumoje jie mano: „Tarp manęs ir Dievo yra daug nesutarimų, mes negalime būti kartu“. Ir jie visiškai teisūs. Tie žmonės yra tamsybės valdžioje ir negali draugauti su Dievu! Ką jūs manote apie tai? Jei Jėzus nori mus išgelbėti iš tamsybės valdžios ir padaryti Dievo vaikais, tai Jis nori pašalinti ir tuos nesutarimus! Jis juos pašalino kentėdamas ant kryžiaus. Dabar Jėzus gali mums atleisti. Taip, šis – nukryžiuotas –Jėzus atleidžia nuodėmes! Tai suprato Paulius, kai sakė: „Dievas išgelbėjo mus iš tamsybių valdžios ir perkėlė į savo mylimojo Sūnaus karalystę“. Iš prigimties mus valdo velnias. Bet Jėzus, Dievo Sūnus, išgelbsti mus dovanodamas mums nuodėmių atleidimą.

Tam, mano draugai, Dievas davė mums laiko, kad priimtume išgelbėjimą Jėzuje!

4. Apie tą, kuris taip pat neturėjo laiko

Dabar norėčiau papasakoti jums apie žmogų, kuris taip pat neturėjo laiko. Apie jį parašyta Naujajame Testamente. Jis buvo didis žmogus – Judėjos valdytojas, vardu Feliksas. Nuostabus vardas, nes Feliksas reiškia „laimingasis". Jis turėjo žmoną Druzilę. Ir turėjo kalinį, kurio vardas buvo Paulius. Vieną dieną, kaip tik turėdamas laiko, jis sako: „Šitą Paulių truputį patardysime. Eikš kartu, žmona!" Ir jie eina į teismo salę. Iškilmingai atsisėda. Jiems iš dešinės ir iš kairės stovi legionieriai. Tuomet įvedamas kalinys. „Papasakok, Pauliau, kodėl tu esi čia?" – klausia Feliksas savo kalinį. Ir Paulius pradeda puikią kalbą. Norėčiau ir aš taip mokėti kalbėti. Kalba tampa vis rimtesnė. Ir staiga salėje juntamas paties gyvojo Dievo buvimas! Paulius kalba apie teisingumą, kurį turėtų rodyti teisėjas. Tai kiaurai persmelkia Feliksą. Jis galvoja apie liūdnus papirkimo atvejus. Paulius kalba apie skaistybę. Čia Druzilė kone griūva nuo kėdės. „Jaunuoli, iš kokio amžiaus tu esi?" – galvoja ji. Ir kai Paulius toliau tęsdamas sako: „Taip Dievas nori!" – tai jiems abiem darosi visai karšta. Toliau Paulius kalba apie Dievo teismą, kuriame žmogus gali būti pasmerktas. Čia Feliksas pašoka ir sako: „Minutėlę, Pauliau! Tai, ką tu sakai, yra puiku. Tikriausiai ir labai svarbu. Kai turėsiu tam patogesnio laiko, vėl tavęs pasiklausysiu. Bet dabar nebeturiu laiko!" Ir tuomet jis liepia Paulių išvesti. Jis niekada nebeturėjo daugiau laiko...

Bijau, jei mes neturime laiko leisti Dievui kalbėti apie teisingumą, skaistybę ir Jo teismą, kad ir mums neatsitiktų taip kaip Feliksui. Mums pasidaro nejauku, kai pajaučiame Dievo realumą, ar ne? Tuomet įjungiame televizorių ir skubame žiūrėti pirmą pasitaikiusį filmą. Čia mes bent pasiliekame tokioje aplinkoje, kuri mūsų nejaudina. Ir viskas lieka kaip anksčiau!

Atėjo Dievo Sūnus ir sako: „Štai Aš visa darau nauja! Aš atleidžiu praeitį! Savo mirtimi išperku jus Dievo karalystei! Duodu jums Šventąją Dvasią, kad taptumėte naujais žmonėmis!" O mes sakome: „Ak, ne!" – ir viskas lieka taip, kaip buvo iki šiol. Yra krikščionių, kurių tikėjimas seniai miręs, tik jie to dar nepastebėjo, ir visa likę taip, kaip anksčiau. Ak, mano draugai, linkiu, kad jums būtų kitaip. Linkiu nuostabiausio, kas tik begali būti – kad pas jus nieko neliktų seno, bet viskas atsinaujintų per Jėzų!

5. Apie Tą, kuris turi laiko

Kol esame pavaldūs velniui, tol būsime užsiėmę žmonės. Bet aš žinau Vieną, kuris turi laiko jums – Jėzų, Išganytoją, Prisikėlusįjį! Galbūt žmonos skundžiasi: „Mano vyras niekada neturi laiko man!“ Vyrai skundžiasi: „Mano žmona niekada neturi laiko man!“ Tėvai skundžiasi: „Vaikai niekada neturi laiko mums!“ Vaikai skundžiasi: „Tėvai niekada neturi laiko mums!“ Klausykitės: Jėzus turi laiko! Jėzus turi laiko mums!

Man tai naujas dabarties atradimas. Praėjusią savaitę iškilo sunkių problemų, kurių dabar nenorėčiau smulkiai aiškinti. Bet kartais visai rimtai galima patekti į konfliktus. Buvau toks prislėgtas, jog žmona pasakė: „Tu esi nepakenčiamas, bet aš tai suprantu!“ Aš paraudau – jūs suprantate? – ir išėjau į mišką. Tyloje kalbėjausi su savo Išganytoju: „Viešpatie Jėzau, turiu Tau papasakoti visą savo vargą...“ Pasakiau Jam viską. Ir Jis turėjo laiko tiek, kad galėjau Jam viską išsamiai paaiškinti. Bematant praėjo dvi valandos. Tada atsiverčiau Naująjį Testamentą – čia kiekvienas žodis buvo kaip Dievo atsakymas man asmeniškai! Koks linksmas parėjau namo! Buvau atradęs visai naują dalyką: Jėzus turi laiko man!

Naujajame Testamente yra nuostabus pasakojimas. Gatvėje sėdi aklasis ir elgetauja. Jis turi didelį medinį šaukštą. Ir kai kas nors eina, jis tiesia šaukštą ir sako: „Pasigailėkite aklojo!“ Staiga pro šalį eina daugybė žmonių. Aklasis galvoja: „Kas tai? Procesija ar kariuomenė?“ Pagaliau jis klausia: „Kas čia atsitiko?“ Kažkas jam rikteli: „Pro šalį eina Jėzus!“ Ir aklajam viduje nušvinta. Apie Jėzų jis jau buvo girdėjęs; taip, jis tiki, kad Jėzus yra Mesijas. Ir jis ima šaukti: „Jėzau, Dovydo Sūnau, padėk man! Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“ Žmonės susinervina ir sako: „Nešauk taip! Mes norime girdėti, ką Jėzus kalba“. Bet aklasis šaukia toliau: „Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“ Jis rėkia dar garsiau. Žmonės pyksta ir grasina: „Mes sumušime tave, jei nenutilsi!“ Grasinanti minia yra pavojinga. Bet aklasis nesiduoda sulaikomas: „Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“ Taigi, jeigu jis manęs būtų paklausęs, būčiau paaiškinęs: „Matai, tu turi suprasti, kad Jėzus yra pakeliui į Golgotą. Jis nori mirti už visų žmonių nuodėmes. Pasaulis žūsta savo nuodėmėse. Jėzus nori išspręsti šį klausimą ir prisiimti sau pasaulio nuodėmes, kad būtų ramybė su

Dievu. O po to Jis nori prisikelti, nugalėti mirtį. Tai milžiniški dalykai! Tu dabar negali trukdyti". Bet aklasis šaukia iš visų jėgų: „Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!" Ir tada užrašyti vieni gražiausių Naujojo Testamento žodžių: „Jėzus sustojo". „Ak, Viešpatie Jėzau, – norėčiau pasakyti, – jei aš turiu svarbų posėdį, negaliu leisti, kad mane kas nors trukdytų". O Jėzus sustojo ir tarė: „Pašaukite jį", sakoma Biblijoje. Jėzus, kuris sprendžia pasaulio problemą, turi laiko šiam aklam elgetai! Taip labai Jis vertina žmogų!

Tiek pat ir jūs Jam esate vertingi! Ar jūs tikite, kad visame pasaulyje yra dar kas nors, kam jūs esate labai labai brangus? Ir Jam jūs neturite laiko? Kaip velnias jus apkvaišino!

Kartą girdėjau tokią istoriją. Skendo laivas. Padavėjas bėga koridoriais šaukdamas: „Visi į denį! Laivas skęsta!" Jis bėga pro virtuvę. Virėjas kuo ramiausiai kepa viščiukus ir sako: „Pirmiausiai turiu atlikti savo pareigą!" Ir jis nuskendo su savo viščiukais. Toks man atrodo ir šiuolaikinis žmogus: „Jėzus? Neaktualu! Manęs nedomina! Neturiu laiko!" Deja, nepriimdamas Jėzaus, pasaulis keliauja į pragarą!

Manau, kad tai, kas svarbiausia, turėtume daryti pirmiausia. Kai Dievas duoda išgelbėjimą, tuomet svarbiausia yra priimti šį išgelbėjimą! Norėčiau, kad jūs dabar stovėtumėte prie Jėzaus kryžiaus ir kartu su šios giesmės autoriumi galėtumėte pasakyti: „Kam dar galėčiau priklausyti,/Karaliau nukryžiuotasai?/Kam savo širdį paaukoti,/Jei ne Tau, Jėzau mielasai?/Prie Tavo kryžiaus einu jau:/Gyvent aš noriu tiktai Tau!"

Dėmesio! Pavojus gyvybei!

Ką tik atvažiavau pas jus autostrada. Keliaujant visą laiką man reikėjo galvoti: „Dėmesio! Pavojus gyvybei!“ Jūs suprantate, šiandien tapo normalu ne mirti lovoje senam, o žūti avarijose, dėl nelaimingų atsitikimų arba mirti nuo širdies infarkto. Anksčiau žmonės mirdavo sulaukę 90 metų. Šiandien taip nebūna. Virš vandenyno sprogsta lėktuvas – 80 žuvo, nuo skardžio nulekia autobusas – 60 žuvo, fabrike įvyko sprogimas – vėl žuvo. Rūro krašto kasyklose vis žūva žmonės. Kas kelis dešimtmečius būna didelis karas. Tikrai esame apsupti pavojų!

Apie tai mąstydamas prieinu prie išvados: „Mes tikrai nebeturime galimybės patogiai mirti lovoje“. Įsivaizduokite, kad šiandien dešimtą valandą vakaro įvyks avarija, jūs žūsite. Juk taip galėtų atsitikti, ar ne? Kur tada jūs būsite vienuoliktą valandą? Kas bus su jumis? Ar kada nors apie tai esate galvoję?

1. Padėties rimtumas

Papasakosiu gražią istoriją, kurią ne pats išgyvenau, bet girdėjau iš savo senelio. Jis mokėjo puikiai pasakoti! Kartą jaunas žmogus ateina pas savo seną dėdę ir sako: „Dėde, pasveikink mane! Aš išlaikiau abitūros egzaminus!“ – „Kaip puiku! – sako dėdė, – štai čia tau dvidešimt markių. Nusipirk ką nors gražaus. O dabar pasakyk: ką toliau ketini veikti?“ – „Toliau, – sako jaunuolis, – studijuosiu. Noriu tapti teisininku“. – „Puiku, – sako dėdė, – o paskui?“ – „Na, tada tapsiu aukštesniojo teismo valdininku“. – „Puiku, – sako dėdė, – o toliau?“ – „Na, dėde, tada vesiu ir sukursiu šeimą“. – „Puiku, – sako dėdė – o paskui?“ – „Taip, tada tikriausiai tapsiu didžiu žmogumi, krašto teismo prezidentu arba pirmuoju valstybės gynėju“. – „Puiku, – sako dėdė, – o kas toliau?“ – „Taip, dėde, – jaunuolis pamažu ima nervintis, – tada pasensiu ir tapsiu pensininku“. – „Puiku, – sako dėdė, – o paskui?“ – „Na, tada pasistatysiu namelį gražioje vietoje ir auginsiu žemuoges“. – „Puiku, – sako dėdė, – o vėliau?“ – Jaunuolis pykteli: „Tada reikės mirti“. – „Taip, – sako dėdė, – o paskui?“ – Jaunuolis nustoja juoktis. Jis mirtinai išsigąsta: „Mirsiu – o tada?“ – „O tada?..“ – klausia dėdė. –

„Dėde, – atsako jis, – apie tai aš dar niekada negalvojau“. – „Kaip? – sako dėdė. – Tu turi brandos atestatą ir esi toks paikas, kad galvoji tik nuo čia-iki čia? Ar žmogus, kuriam Dievas davė protą, neturėtų galvoti truputį toliau? Kas tada?“ Čia jaunuolis skubiai atsako: „Dėde, kas bus po mirties, nežino niekas!“ – „Ne taip šneki, mano berniuk, – sako dėdė. – Yra Kažkas, tikrai žinantis, kas bus po mirties. Tai Jėzus. Jis pasakė: ‘Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias į pražūtį... Kokie ankšti vartai ir koks siauras kelias į gyvenimą!’ Po mirties būna Dievo teismas. Ir galima pražūti arba būti palaimintam“.

Noriu išjudinti jus ir pasakyti: nepakanka planuoti gyvenimą iki kapo. Reikia galvoti, kas atsitiks vėliau, kai mirsime.

Būdamas jaunimo pastorius, savo jaunuoliams dažnai aiškindavau: jei noriu pataisyti batus, neinu pas autošaltkalvį. Autošaltkalviai puikūs vyrukai, bet apie batus jie nieko nesupranta. Batus nešu batsiuviui! Bet kai mano automobilis sugenda, einu ne pas batsiuvį, o pas autošaltkalvį. Kai noriu pirkti bandelių, neinu pas mėsininką. Jis šaunus žmogus, bet neišmano, kaip kepti bandeles. Norėdamas pirkti bandelių, einu pas kepėją. Ir kai prakiūra mano vandentiekis, einu pas skardininką. Tai reiškia: aš visada einu pas specialistą! Bet kai norime žinoti, kas bus po mirties, klausiame bet ką arba pasitikime savo neaiškiomis mintimis. Ar nereikėtų šiuo svarbiu klausimu – kas nutinka po mirties? – pirmiausiai kreiptis į specialistą? O kas yra specialistas? Specialistas yra tik vienas! Dievo Sūnus, kuris atėjo iš kito pasaulio ir pats pabuvo mirusiųjų karalystėje. Jis mirė ant kryžiaus ir vėl sugrįžo. Jis žino apie tai! Ir Jis pasakė: „Tu gali būti pasmerktas pražūčiai! Bet tu gali ir į dangų nueiti!“ Ir tegul man šiandien dvidešimt penki profesoriai įrodinėja, kad su mirtimi viskas baigiasi! – aš sakau: „Pagarba jūsų gausiems titulams, bet šiuo reikalu jūs ne specialistai. Būtent: anapus jūs dar nebuvote. Bet aš žinau, kas ten buvo – Jėzus! O Jis sako kitaip“.

Šiandien žmonės elgiasi taip, tartum su mirtimi viskas baigtųsi arba lyg būtų savaime suprantama, jog jie pateks į dangų, jei yra pakrikštyti ir juos palaidoja pastorius. Kada nors pragare knibždės žmonių, pakrikštytų ir pastoriaus palaidotų! Supraskite, jūsų gyvybei gresia rimtas pavojus! Mes visi anksčiau ar vėliau stosime prieš Dievo teismą!

Turiu jums atvirai pasakyti, kad ši mintis buvo priežastis, dėl kurios aš šiandien čia stoviu. Būdamas jaunas, niekada negalvojau, jog kada nors kalbėsiu iš sakyklos. Tarnavau karininku Pirmajame pasauliniame kare. Mūsų pulkas turėjo didžiulių nuostolių. Buvau karininkas kaip visi, ne geresnis ir ne blogesnis. Bet jei kas nors man būtų pasakęs: „Tu sakysi bažnyčioje pamokslus“, būčiau garsiai nusijuokęs. Dabar turiu jums paliudyti: „Aš buvau toli nuo Dievo“. Kartą tėvas manęs paklausė: „Ar tu netiki Dievu?“ Aš atsakiau: „Toks paikas, kad Dievą neigčiau, nesu. Ateizmui priklauso solidi porcija paikystės, kuri man neprieinama. Bet... Dievo nebuvau sutikęs, todėl Jis manęs nedomina“. Netrukus po šio pokalbio mes su draugu, kitu jaunu leitenantu, kartu sėdėjome apkase prie Verdeno (Prancūzija). Laukėme įsakymo žygiuoti pirmyn. Mes – seni kareiviai tai žino – nešvankiai juokavome. Ir štai aš pasakoju nešvankybę, o draugas nesijuokia. „Kodėl tu nesijuoki?“ – klausiu. Jis nugriūva, ir matau – nebegyvas! Maža granatos skeveldrėlė pataikė jam tiesiai į širdį. Aš, aštuoniolikmetis, stoviu prieš draugo lavoną ir iš pradžių visai nesijaudinu. „Koks tu nemandagus, mano mielasis, pasprukai anksčiau, negu baigiau pasakoti anekdotą!“ Tačiau tą pačią akimirką mane persmelkia mintis: „Kur jis pasidėjo?“ Dar ir dabar tebematau save, stovintį prieš tą apkasą, ir regiu akinančią šviesą, ryškesnę už atominį žaibą, nutvieskusią mane: „Jis dabar stovi prieš Viešpatį Dievą! Jei mes būtume susikeitę vietomis, tai dabar aš stovėčiau Dievo akivaizdoje!“ Ne kieno nors akivaizdoje, bet Dievo, kuris apreiškė savo valią, davė įsakymus, kuriuos aš visus sulaužiau, kaip ir jūs juos visus esate sulaužę! Yra žmonių, kurių nuodėmės šaukiasi dangaus, tačiau jie visgi sako: „Aš elgiuosi teisingai ir nieko nebijau“. Nemeluokite! Tą akimirką aš žinojau: „Esu pamynęs visus Dievo įsakymus! Ir jei dabar mane nušautų, stovėčiau Dievo akivaizdoje!“ Man buvo aišku – tada nueičiau į pragarą! Atskubėjo mūsų vyrai su arkliais: „Pirmyn!“ Užšokau ant arklio. Mano miręs draugas liko gulėti. Po daugelio metų pirmą kartą sudėjau rankas ir meldžiausi: „Mielas Dieve, neduok man žūti anksčiau, negu tikrai sužinosiu, kad nepateksiu į pragarą!“ Galiu jums pasakyti: vėliau nuėjau pas karo kapelioną ir paklausiau: „Kapelione, ką turiu daryti, kad nepatekčiau į pragarą?“ Jis atsakė: „Leitenante, pirmiausia mes turime laimėti, laimėti, laimėti!“ – „Jūs pats nežinote“, – atsakiau

jam. Ar nesukrečia, kad tūkstančiai jaunų vyrų eina mirti ir niekas negali jiems pasakyti, kaip galima išsigelbėti? Ir tai – krikščioniškoje tautoje! Tikriausiai aš būčiau labai nusiminęs, jei kartą man į rankas nebūtų patekęs Naujasis Testamentas. Tai atsitiko užfrontėje, prancūzų valstiečio namuose. „Testamentas! Čia turėtų būti parašyta, kaip nepražūti!“ – galvojau sau. Pasklaidžiau lapus, nes negalėjau gerai jame susigaudyti. Mano akis patraukė vienas vienintelis sakinys: „Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių“. Tai buvo kaip žaibo blykstelėjimas. „Nusidėjėlis“, – tai juk aš! To man daugiau nereikėjo aiškinti. Ar nenorite ir jūs Dievo ir žmonių akivaizdoje pagaliau suprasti ir prisipažinti: „Aš esu nusidėjėlis!“? Tą akimirką man nereikėjo ir pastoriaus. „Aš esu nusidėjėlis!“ Tai aišku. Ir aš norėjau būti išgelbėtas! Tiksliai nežinojau, kas tai yra. Tik supratau, kad tai reiškia išeiti iš padėties, kurioje esu, rasti ramybę su Dievu. „Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių“. Jei Jėzus tai gali, turiu Jėzų rasti. Tai truko dar kelias savaites. Ieškojau, ar kas negalėtų man parodyti, kaip Jėzų rasti. Niekas negalėjo. Ir tada padariau tai, ką norėčiau jums visiems pasiūlyti. Aš įėjau į seną prancūzų valstiečio namą. Jis buvo beveik sugriautas ir tuščias, tik vienas kambarys likęs sveikas. Duryse kyšojo raktas. Įėjau, užsirakinau iš vidaus, puoliau ant kelių ir tariau: „Viešpatie Jėzau, Biblijoje pasakyta, kad Tu atėjai nuo Dievo gelbėti nusidėjėlių. Aš esu nusidėjėlis. Ir ateičiai negaliu nieko Tau pažadėti, nes mano charakteris blogas. Bet nenorėčiau nueiti į pragarą, jei dabar gaučiau kulką. Todėl, Viešpatie Jėzau, pavedu Tau save nuo galvos iki kojų. Daryk su manimi tai, ką Tu nori!“ Nebuvo nei trenksmo, nei didelio susijaudinimo, bet kai išėjau laukan, jaučiausi suradęs Viešpatį – Viešpatį, kuriam priklausau.

Ir diena iš dienos (tada buvau aštuoniolikos metų) man vis labiau aiškėjo, kokiame milžiniškame pavojuje yra žmonių gyvybė. Jie gyvena be nuodėmių atleidimo! Ar jūs žinote, kad jūsų nuodėmės atleistos? Kaip galėsite pasiteisinti Dievo teisme? Gyvena žmonės neturėdami santarvės su Dievu. Gyvena neatsinaujinę. Iš viršaus šiek tiek krikščioniškai pabaltinti ir nuspalvinti, bet viduje skursta varginga, nerami, neatsigręžusi širdis! Klausykite, Dievas nenori, kad jūs nueitumėte į pragarą! Jis to nenori! Dievas trokšta, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir kad jie pažintų tiesą. Todėl Jis atsiuntė savo Sūnų. Bet, mano draugai, tuomet mes privalome ateiti pas Jį ir Jam priklausyti.

Prisimenu, į Biblijos pamokas ateidavo malonus vyrukas. Tai buvo Hitlerio valdymo metais. Staiga jis turėjo išvykti į nacionalsocialistinio mokymo kursus, ir daugiau jo nebemačiau. Bet vieną dieną jis įbėgo man tiesiai į glėbį. „Laba diena, Giunteri!“ – sakau. „Heil Hitler!“ – atsako jis. „Giunteri, kaip tau sekasi? Tavęs seniai nemačiau!“ – klausiu jį. Jis išsitiesia ir pareiškia: „Mano šūkis: ‘Aš darau, kas teisu, ir nieko nebijau!’ O jei mano gyvenime būtų kas nors neteisu, ir jei būtų koks Dievas, už tai atsakysiu Dievo akivaizdoje kaip garbingas žmogus. Bet man nereikia jokio atpirkimo ožio Jėzaus, kuris už mane mirtų!“ Žinau, kad milijonai žmonių galvoja lygiai taip pat: „Aš gerai elgiuosi, esu teisus ir galiu atsakyti prieš Dievą!“

Mieli draugai, aš nenorėčiau sakyti esąs teisus. Priešingai, aš žinau, kad kaip tik tada, kai nesiremiu Jėzumi, mano gyvybė yra pavojuje. Būkite tikri, mes visi stosime prieš Dievo teismą! Ir aš norėčiau jus įspėti. Man neramu, kada galvoju, kaip nerūpestingai žmonės sutinka Dievo teismą.

Tapytojas ir skulptorius Ernstas Barlachas sukūrė daug garsių skulptūrų. Bet jis parašė ir pjesę teatrui „Mėlynasis brolis“. Mėlynasis brolis yra dvarininkas, visuomet truputėlį pamėlęs (įgėręs). Kartą jis gerai papietavo, išgėrė ir per vidudienio karštį nuėjo į mažo miestelio turgaus aikštę. Staiga jis atsidūrė prieš bažnyčią, kurios duryse iškalti keturi cherubinai, pučiantys trimitus. Bežiūrint į cherubinus, jam ūmai pasirodė, jog jie gyvi ir pūsdami skelbia Dievo teismą: „Dabar žmonija stos prieš Dievo teismą!“ Barlachas rašo: „Išeikite, visi mirusieji, iš kapų! Neišsigelbėsite dūlėdami! Išeikite!“ Mėlynajam broliui pasidarė aišku: „Aš negaliu pabėgti nuo Dievo. Kartą stosiu prieš Jį visa savo menkyste!“

Iš tikrųjų mes visi žinome, kad su savo pačių teisumu – „Aš elgiuosi gerai ir nieko nebijau!“ – toli nenueisime. Dievo teismas ateis! Ir tuomet visas mūsų pačių teisumas ištirps kaip vaškas ugnies karštyje!

Gerai žinau, kad šios žinios šiandien klausoma neatidžiai. Kai apie ją kalbu, – „Neatsigręžęs į Jėzų tu nueisi į pragarą!“ – sulaukiu pašaipaus atsakymo: „Pragaras! Tai viduramžių sąvoka. Jo visai nėra!“ Išgirdęs šiuos žodžius, visada prisimenu nutikimą, kurį jums papasakosiu.

Tai atsitiko per karą. Norėjau kai ką aplankyti. Man beeinant prasidėjo lėktuvų antpuolis. Nuskubėjau į artimiausią slėptuvę

ir laukiau, kol viskas praeis. Ėjau toliau ir pasiekiau reikiamą gyvenvietę. Ji dar stovėjo! Bet apie dvidešimt tos gyvenvietės namų radau apleistus. Galvoju: „Tu sapnuoji! Visi namai stovi, o žmonių nėra!“ Sutikau priešlėktuvinės apsaugos budėtoją ir klausiau: „Kodėl nėra žmonių?“ Jis nieko neatsakė, paėmė mane už parankės, įvedė į vieną namą ir priėjo su manimi prie lango. Čia pamačiau: namai stovėjo ratu aplink didelę aikštę, kurios viduryje gulėjo milžiniška bomba didumo sulig garvežio katilu. Pasakiau: „Nesprogusi bomba!“ – „Ne, – atsakė priešlėktuvinės apsaugos budėtojas, – tai uždelsto veikimo bomba! Jos nesprogsta numestos, bet galbūt po penkių ar net dvidešimties valandų, kai žmonės bus grįžę iš slėptuvių. Todėl iš čia visi pabėgo. Girdite, kaip tiksi?“ Iš tikrųjų buvo galima girdėti laikrodinio sprogdiklio tiksėjimą. Kiekvieną akimirką bomba galėjo sprogti. „Eikime, – paraginau priešlėktuvinės apsaugos budėtoją, – čia nejauku!“ Mes paėjome galiuką atgal ir atsistojome taip, kad būtume nors šiek tiek po priedanga, jei bomba sprogtų. Tą akimirką pamačiau juokingą vaizdą: atskrido visas būrys žvirblių ir patogiai nutūpė ant bombos, vienas net priekyje ant sprogdiklio. Aš sušukau: „Žvirbliai, pavojinga!“ Bet man atrodė, kad žvirbliai šaukė: „Cha, cha! Mes žinome! Kas šiandien dar tiki bombomis! Visiškai nepavojinga!“

Jūs suprantate, juk taip kvailai šaiposi ir mūsų dienų žmonės! Nors Dievas labai rimtai su mumis kalba per savo Žodį. Ir Dievo Sūnus atėjo, buvo nukryžiuotas ir prisikėlė iš numirusių. Juk kiekvienas gali suprasti, kad Dievas yra, ir kad Jis šventas Dievas! O kai kas nors ateina ir sako: „Jūsų gyvybė pavojuje! Turite ieškoti išganymo savo sieloms!“ – tada žmonės juokiasi: „Cha, cha! Kas tiki tokiais dalykais?!“

Matote, Biblija gali būti ir labai kandi. Visą ateizmą, t. y. Dievo neigimą, ji sutriuškina vienintelį kartą vienu sakiniu. Ji sako: „Paikieji kalba savo širdyje: nėra Dievo“. Taip kalba Biblija apie ateizmą.

2. Gyvybės išgelbėjimas

Dievas vieną kartą jau teisė pasaulį. Ir išgelbėjo tik vieną žmogų su jo šeima – Nojų. Dievas liepė jam pasistatyti laivą prieš teismui prasidedant. Ar jūs žinote pasakojimą apie tvaną?

Jei nežinote, niekam apie tai neužsiminkite, nes jums bus gėda. Prieš prasidedant teismui, Dievas paliepė Nojui: „Įeik į laivą tu ir tavo namiškiai“. Nojui įėjus, Dievas užrakino laivą.

Ir dabar pasaulis artėja prie teisingojo Dievo teismo. Ir šiais laikais yra laivas – tai malonė, siūloma mums per Jėzų, kuris iš Dievo pasaulio atėjo į mūsų varganą pasaulį. Jis mirė už mus ant kryžiaus! Klausykite, jei ir nedaug tesuprantate, bet šitai suprasite: jei Dievas leidžia savo Sūnui žiauriai mirti ant kryžiaus, tai taip gaunamas atpirkimas, kuris gali išgelbėti didžiausią nusidėjėlį. Jėzus prisikėlė iš numirusiųjų. Jis kviečia mus per Šventąją Dvasią. Jėzus – gelbstintis laivas. Kaip Dievas sakė Nojui: „Įeik į laivą tu ir tavo namiškiai“, taip dabar Jis per mane prašo jus: „Priimk Jėzaus Kristaus malonę! Ženk žingsnį Dievo ramybėn! Atmesk viską, kas tave nuo Jo sulaiko! Sakyk savo Išganytojui: ‘Pas Tave ateina didysis nusidėjėlis’. Sudėk visas nuodėmes ant Jo kryžiaus! Tikėk, kad Jo kraujas buvo pralietas ir už tave! Pasakyk Jam: ‘Viešpatie, aš atiduodu Tau visą savo gyvenimą’“. Tai ir reiškia įeiti į gelbstintį laivą.

Dėmesio! Pavojus gyvybei! Kiek daug tarp mūsų dar nevisiškai atgimusių ir artėjančių prie Dievo teismo. Bet didi yra Dievo malonė. Tikėti – tai žengti žingsnį nuo Dievo teismo prie Jėzaus malonės. Ir šis žingsnis – ne vaikų žaidimas, o išgelbėjimas nuo pavojaus gyvybei!

Albertas Hofmanas, pirmasis Naujosios Gvinėjos misionierius, kartą papasakojo man atsitikimą, kurio nepamirštu. Pasakiau jam: „Broli Hofmanai, man tenka taip sunkiai kovoti už savo krikščionišką gyvenimą. Nelengva ir pastoriui priklausyti Jėzui pasaulyje, kuris tarnauja velniui ir skuba į pragarą“. – „Tai aš tau kai ką papasakosiu, – pradėjo jis. – Pas mus, Naujojoje Gvinėjoje, papuasai, norėdami tapti krikščionimis, buvo mokomi teisingai pažinti Jėzų. Paskui vieną sekmadienį juos krikštydavo. Tai visada būdavo didelė šventė, į ją ateidavo ir daug pagonių. Bet svarbiausi dalykai vykdavo švenčių išvakarėse. Tuomet užkurdavo didelį laužą. Krikštijamieji artindavosi prie jo rankose laikydami visus savo stabmeldiškų dienų garbinimo reikmenis, būrimo priemones, dievų atvaizdus, amuletus. Priėję prie ugnies, mesdavo tuos savo senojo gyvenimo ženklus į liepsnas. Kartą stebėjau jauną moterį. Ji taip pat priėjo prie ugnies pilnomis rankomis dievaičių ir amuletų. Bet tą akimirką, kai ji norėjo visa tai įmesti ugnin, sustojo ir negalėjo. Ji tikriausiai galvojo: ‘Tuo

gyveno mano protėviai. Tai mano praeitis. Negaliu su ja skirtis!' Ir ji pasitraukė. Bet jai dingtelėjo kita mintis: 'Juk tada aš negalėsiu priklausyti Jėzui!' Su šia mintimi ji vėl žengė tris žingsnius į priekį, bet ir dabar negalėjo skirtis ir dar kartą ėjo atgal. Tada priėjau prie jos, – pasakojo Hofmanas toliau, – ir pasakiau: 'Tau per sunku. Geriau dar pasvarstyk. Juk tu vėl gali pareikšti norą krikštytis kitą kartą'". Moteriškė pasvarstė dar akimirką, greit žengė tris žingsnius į priekį, sumetė viską į ugnį ir susmuko apalpusi". Nepamiršiu, kaip Hofmanas, sielų gelbėtojas, baigdamas man pasakė: „Manau, kad tik tas, kas iš tikrųjų yra atgimęs, gali suprasti, ką patyrė ši moteris".

Mano draugai, iki laivo liko tik vienas žingsnis! Iš pavojaus gyvybei – į Jėzaus rankas. Bet šis žingsnis – ne vaikų žaidimas. Jis reiškia atsisakymą nuo visos praeities. Kitaip negalima!

Ar aiškiai kalbėjau? Aš labai jaudinuosi matydamas, kiek daug žmonių, nepaisydami visų įspėjimų, bėga į amžinąją pražūtį. Dievas to nenori. Dievas nori, kad jūs išsigelbėtumėte! Todėl Jis atsiuntė savo Sūnų, kuris atpirko jūsų nuodėmes. Dabar jums tereikia išpažinti savo nuodėmes ir tikėjimu priimti išgelbėjimą!

Kartą buvau kviečiamas į gestapą. Turėjau laukti patalpoje, kurioje buvo pilna spintų su daugybe bylų segtuvų. Iš kiekvieno segtuvo kyšojo juostelė. Ant jos buvo pavardė ir vardas: „Mejeris, Karlas" arba „Šulcė, Frydrichas". Ilgai laukdamas tarp tų spintų, dėkojau Dievui, kad man nereikia leisti gyvenimo tarp tokių popierių. Iš nuobodulio pradėjau skaityti pavardes: „Mejeris, Karlas", „Šulcė, Frydrichas". Staiga skaitau: „Bušas, Vilhelmas"! Tai buvo mano byla. Akimirksniu spintos pasidarė nenuobodžios – jūs galite įsivaizduoti?! Ten buvo mano segtuvas! Labai norėjosi jį išimti ir paskaityti, kas apie mane parašyta. Aš nerizikavau, bet drebėdamas stovėjau prieš jį: „Mano byla!"

Taip man buvo ir su Jėzaus kryžiumi. Kadaise man nebuvo nieko nuobodesnio už krikščionybę. Mane labiau domino kokia daržininkystė ar dar kas nors, bet tik iki tos valandos, kol tikrai pamačiau Jėzaus kryžių: „Tai juk ir apie mane! Jis kalba apie mano kaltę ir apie mano išgelbėjimą". Nuo tada Jėzaus kryžius man pasidarė visų įdomiausias. O, pažvelkite į Žmogų su erškėčių vainiku! Jis – didysis gyvybės Gelbėtojas! Ant kryžiaus išgelbėjama jūsų ir mano gyvybė! Galbūt jūs to dar nežinote, bet taip yra iš tikrųjų! Ak, aš kalbu per garsiai, žinau, turėčiau tyliau kalbėti, bet argi galima ramiai kalbėti apie išgelbėjimą?

3. Iš mirties į gyvenimą

Bemąstydamas apie žodžius: „Dėmesio! Pavojus gyvybei! Stok! Žmogau, grįžk! Ieškok savo Išganytojo!“, staiga pagalvojau: „Juk pavojus gyvybei gali grėsti tiktai tam, kas yra gyvas!“ Kai autobusas nusirita nuo skardžio ir visi važiavusieji yra mirę, jų gyvybei pavojus nebegresia. Jūs suprantate? Dabar norėčiau taip pasakyti: „Jums gresia pavojus niekada negyventi, o likti mirusiems ir išmestiems iš šio pasaulio“. Ar aiškiai kalbu? Aš bijau, kad jūs iš viso pražiopsosite gyvenimą. Biblija labai aiškiai sako: „Kas turi Sūnų, turi gyvenimą, kas neturi Dievo Sūnaus, tas neturi gyvenimo“.

Neseniai sutikau merginą iš Berlyno, užsienio kalbų mokytoją. „Atleiskite! – sakau jai. – Pastorius turi teisę kartais netaktiškai paklausti: kiek jums metų, panele?“ Ji nedelsdama atsakė: „Aštuoneri!“ – „Sekundę! – sutrinku aš. – Aštuoneri metai? Jūs – trijų užsienio kalbų mokytoja ir jums aštuoneri metai?“ – Ji nusijuokė ir paaiškino: „Prieš aštuonerius metus radau Jėzų. Tik tada aš pradėjau gyventi. Iki tol negyvenau“. – Nusistebėjau: „Šauniai pasakyta!“ – Tada ji man pasakė šiuos žodžius: „Kas turi Sūnų, turi gyvenimą, kas neturi Dievo Sūnaus, tas neturi gyvenimo“. Ir tęsė toliau: „Matote, prieš tai neturėjau Išganytojo, neturėjau tikro gyvenimo. Aš tik uždirbdavau pinigus ir linksmindavausi, bet tai nebuvo gyvenimas“.

Ar tai ne drąsus patvirtinimas? Kas savanoriškai neatsiduoda Jėzui, tas iš viso negyvena. Taip, be Jėzaus mes nieko nesuprantame apie gyvenimą. Tik tas, kas turi Dievo Sūnų, turi gyvenimą!

Prieš daugelį metų pas mane atėjo jaunuolis. Klausiu: „Ko tu nori?“ – „Aš ir pats nežinau! – atsakė jis. – Žinau tik viena: gyvenimas, kurį aš gyvenu, – ne gyvenimas, o kančia!“ Nustebintas svarsčiau: „Kaip tai? Tu šaltkalvis, turi gerą darbą ir daug uždirbi“. – „Bet tai ne gyvenimas! – paprieštaravo jis. – Tai juk ne gyvenimas! Pirmadieniais šaltkalvis, antradieniais šaltkalvis, trečiadieniais šaltkalvis, ketvirtadieniais šaltkalvis, penktadieniais šaltkalvis, šeštadieniais futbolas, o sekmadieniais kinas ir mergaitės: tai juk ne gyvenimas!“ – „Taip, vaikine, – pasakiau, – tu teisus. Tu jau darai pažangą, jeigu supranti, jog tai ne gyvenimas! Noriu pasakyti tau, kas yra gyvenimas. Mano gyvenimas labai pasikeitė. Mane rado Jėzus, kuris už mane mirė ir pri-

sikėlė. Jis tapo mano Išganytoju ir Sutaikytoju su Dievu. Kai aš tai supratau, atidaviau Jam savo širdį. Ir įsivaizduok: nuo tada atgimiau!“ Tas jaunuolis taip pat. Neseniai sutikau jį Fraiburge. „Na, – paklausiau, – kaip reikalai? Ar turi dabar gyvenimą?“ Jis atsakė spinduliuodamas džiaugsmu: „Taip, dabar aš turiu gyvenimą!“ Dabar jis kupinas jėgų vadovauja jaunimo būreliui ir kitus žmones atveda prie Jėzaus. Jėzuje jis rado gyvenimą.

Ar suprantate? Jums gresia pavojus pražiopsoti savo gyvenimą. Ir tai dėl to, kad jūs galite girdėti apie Kristų, bet niekada nesurasti savo Išgelbėtojo!

Turiu draugą biznierių. Neseniai jį pakvietė vienas fabrikantas į gražią vilą nuostabiame parke. Buvo apie šimtas svečių. Šventės bruzdesyje mano draugas sutinka namų šeimininką ir sako: „Kaip gera jums gyventi! Jūs – karalius! Toks dvaras! Didelis fabrikas! Miela žmona! Žavūs vaikai!“ Šeimininkas atsakė: „Taip, jūs teisus, man gerai sekasi“. Bet staiga jis paniuro ir pasakė: „Bet tik neklauskite, kas vyksta čia, viduj!“ Ir parodė į savo širdį.

Eidamas gatvėmis dažnai mąstau: „Jei žmonės būtų nors kiek sąžiningesni, jie sustotų ir šauktų: ‘Neklauskite, kas vyksta čia, čia, mano širdyje!..’“ Ten neramu. Ten nuodėmė, neduodanti ramybės sielai!

Yra tik Vienas, kuris gali mus išgydyti. Tik pagalvokite, Dievas mato mūsų menkumą. Patys mes negalime priartėti prie Dievo. Bet Dievas savo didžiaja meile Jėzuje atėjo pas mus. Tai kvapą gniaužianti žinia, kurią turiu jums pranešti: „Dievas taip pamilo pasaulį...“ Aš jo nebūčiau pamilęs, o sudaužęs – pilną purvo, pykčio ir kvailumo pasaulį. Bet Dievas jį pamilo! To žmogaus protas nesuvokia. „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“. Pasakykite, ką gali Dievas padaryti daugiau negu tai, kad Jis leido savo Sūnui mirti, kad jūs turėtumėte amžinąjį gyvenimą!

Norėčiau baigti gražiu pasakojimu. Pas didįjį pamokslininką Čarlzą Hadoną Sperdženą (Charles Haddon Spurgeon) kartą po pamokslo atėjo jaunuolis ir pasakė: „Pamokslininke, jūs teisus, man taip pat reikia ieškoti Golgotos Kankinio ir tapti Dievo vaiku. Kada nors aš išpažinsiu nuodėmes“. – „Kada nors?“ – paklausė Sperdženas. – „Na taip, vėliau“. – „Vėliau? Kodėl ne dabar?“ – Jaunuolis kiek sumišęs paaiškino: „Taip, aš norėčiau

išsigelbėti, ir todėl aš kada nors išpažinsiu nuodėmes Jėzui, bet pirmiausia noriu ir iš šito gyvenimo ką nors gauti". – Čia Sperdženas garsiai nusijuokė ir pasakė: „Jaunuoli, jūs per daug kuklus. Jūs norite ką nors gauti iš gyvenimo – to, manau, per maža. Aš noriu gauti ne ką nors iš gyvenimo, o gyvenimą. Mano Biblijoje parašyta (ir jis atvertė tą vietą): 'Aš atėjau, kad jie turėtų gyvenimą, kad apsčiai jo turėtų'".

Kada aš baigiu panašią paskaitą, mane apima nerimas, nes aš manau: „Galbūt tu išdėstei žmonėms šį klausimą netiksliai?!" Ar galiu dar kartą visai trumpai pakartoti? Dievas leido Jėzui mirti ant kryžiaus už mus, pražuvusius ir pasmerktus nusidėjėlius, kad mes čia – čia ir dabar – turėtume gyvenimą. Kai rytais pabundu, galiu giedoti iš džiaugsmo, kad esu Dievo vaikas, nes aš Jame turiu gyvenimą! Girdite? Jėzus atėjo, kad mes jau čia pelnytume amžinąjį gyvenimą, o amžinybėje išvengtume Dievo teismo. Tada galima su džiaugsmu eiti savo keliu.

Leiskite papasakoti trumpą vaizdelį. Tai buvo šaltą lapkričio vakarą. Pakaitomis lijo ir snigo. Pūtė vėjas. Keliu ėjo du vyrai. Vienas – be palto, tik pasistatęs švarko apykaklę. Jis buvo peršlapęs, bet tai jam nerūpėjo. Jis galėjo vaikštinėti taip ir kitaip. Jam vis tiek, kur eiti, nes jis neturi tėvynės! Taip keliauja per pasaulį dauguma žmonių. Jie neturi tikslo. Kokia jų ateitis? Kaip liūdna – neturėti tikslo! Bedievis filosofas Nyčė (Nietzsche) kartą viename eilėraštyje pasakė: „Varnos klegėdamos traukia į miestą, greit snigs. Vargas tam, kas neturi tėviškės!" Gal ir jūs neturite amžinosios tėviškės? O štai vieškeliu eina kitas keleivis. Aplink ta pati audra, tas pats purvas, lietus ir sniegas. Bet jis švilpauja dainos melodiją ir eina guviu žingsniu. Kodėl? Jis iš tolo mato savo tėviškės žiburius! Ten jauku! Ten šilta! Kelionė jo neslegia. Taip eina per pasaulį žmonės, kurie priklauso Jėzui ir Jame turi gyvenimą dabar ir amžinybėje.

Dievas sakė Nojui: „Įeik į laivą!" Taip ir aš prašau jūsų: „Ateikite pas Jėzų! Jis arti! Jūs galite su Juo kalbėtis! Atverkite Jam savo širdį". Kažkas manęs paklausė: „Ar jūs neturite priėmimo valandų?" Aš atsakiau: „Kam? Juk žmonėms nereikia kalbėtis su manimi. Jie turi kalbėtis tiesiai su Jėzumi!" Padarykite taip ir jūs!

Ką turime daryti?

Mano draugai, gaunu daugybę laiškų su įvairiausiais klausimais. Viename laiške neseniai buvau klausiamas: „Ar jūs skelbiate savo asmenišką nuomonę, ar savo bažnyčios mokymą?“ Aš atsakiau: „Tai Biblijos mokymas“. Ir pagalvojau: „Kol jūs klausotės pastoriaus Bušo nuomonės, esate apgauti. Iš to jums maža naudos. Jūs turite klausytis Jėzaus balso! Jėzus vadino save geruoju Ganytoju. Ir jūs turite klausytis šito gerojo Ganytojo balso! Aš, būdamas silpnas, galiu tik truputį padėti, kad Jėzaus – mano sielos gerojo Ganytojo – balsas pasiektų jus“.

Ir jeigu mes dabar nagrinėsime temą „Ką turime daryti?“, labai svarbu, kad jūs leistumėte pačiam Jėzui kalbėtis su jumis, kad jūs klausytumėte Jėzaus balso.

1. Atsisakykite savo nepagrįsto netikėjimo!

Ilgus metus pastoriaudamas didmiestyje, girdėjau daugybę prieštaravimų Biblijai, sutikau nemažai netikinčių žmonių, todėl pirmiausia norėčiau prašyti (tai jūsų sielos išganymui!) – atsisakykite savo nepagrįsto netikėjimo!

Per karą, būdamas jaunimo pastorius, kurį laiką dar dirbau sielovados darbą didelėje ligoninėje. Kartą stoviu prieš vienos palatos duris ir noriu pasibelsti, bet ilgu koridoriumi atbėga jauna seselė ir uždususi sako: „Prašau neiti į šią palatą, pastoriau!“ – „Bet kodėl?“ – klausiu. – „Tas ligonis nenori, kad jį lankytų pastorius! Jis tikrai nenori, kad pas jį eitumėte. Jis jus išvarys!“ – Čia ji parodė kortelę ant durų, ir aš perskaičiau žymaus komersanto pavardę, man žinomą iš reklamos. „Sesele, – paaiškinau, – mano nervai jau seniai geležiniai!“ – ir pasibeldžiau. „Prašom!“ – šūkteli stiprus vyriškas balsas. Įeinu. Lovoje guli senas žilaplaukis žmogus. – „Laba diena! – pasakiau. – Esu pastorius Bušas!“ – „O, – atsakė jis, – apie jus esu daug girdėjęs. Jūs galite mane lankyti!“ – „Puiku!“ – apsidžiaugiau. O jis pridūrė: „Bet su savo krikščionybe palikite mane ramybėje!“ – „Kokia nesėkmė! – nusijuokiau. – Aš kaip tik norėjau su jumis apie tai kalbėti“. – „Neįmanoma! – numoja jis. – Apie tai negali būti kalbos! Šį klausimą aš jau seniai išsprendžiau. Krikščio-

nybė manęs nežavi. Žinote, kai buvau berniukas, man buvo kalamos psalmės. Ir jei nemokėdavau, gaudavau mušti. Tapęs vyru, susikūriau savo pasaulėžiūrą, kurios pagrindas – Darvinas, Hekelis ir Nyčė". Čia aš paraudau. Kadangi (deja!) kiek per greit supykstu, užsipuoliau jį.

„Klausykite, meldžiamasis! Jeigu šešiolikmetis berniukas man pasakotų, kad pasirinko sau pranašu, pavyzdžiui, Nyčę, nusišypsočiau ir pagalvočiau: 'Na, tai pereinamojo amžiaus reiškinys. Tu dar patirsi, kad modernieji filosofai jau patys nebetiki savo senaisiais pranašais'. Bet jei tokius dalykus kalba toks senas žmogus kaip jūs, esantis prie amžinybės ribos, tada baisu! Jūs sunkiai sergate. Ar norite ir prieš Dievą stoti su tokiomis nesąmonėmis? Susimildamas!" Nustebęs žiūri jis į mane. Tonas jam, matyt, visiškai netikėtas. Tačiau čia man dingteli: „Stok! Ligoninėje negalima taip įsiaudrinti. Čia reikia vaikščioti su aksomo šlepetėlėmis". Ir staiga man pagailo to vargšo žmogaus. Persijungiau „bėgį" ir, nepaisydamas jo prieštaravimo, pradėjau pasakoti apie Jėzų, kuris nori būti ir jo geruoju Ganytoju. Jis giliai atsiduso: „Taip, tai būtų puiku! Bet ką man daryti su savo pasaulėžiūra?! Argi visko, kuo tikėjau visą gyvenimą, atsisakyti?" – „Žinoma! – sušukau nudžiugęs. – Mano brangusis! Atsisakykite visko, kas jums nereikalinga amžinybėje! Geriau šiandien negu rytoj! Su nepagrįstu jūsų netikėjimu negalima teisingai gyventi ir mirštant išsigelbėti. Atiduokite save į Dievo Sūnaus rankas, kuris už jus mirė ir jus atpirko. Šis Išganytojas nori būti ir jūsų Išganytoju". Čia atėjo seselė. Ji nustebo pamačiusi mus taip draugiškai besikalbančius ir pamojo man. Supratau, kad laikas išeiti. Stipriai paspaudžiau senajam pašnekovui ranką ir tyliai išėjau iš palatos. Nežinau, ar jis priėmė Jėzų. Naktį mirė.

Tąkart mane nustebino tai, kad net išsilavinę žmonės kabarojasi, vėžlina per žemę su Darvinu, Hekeliu bei Nyče ir savo tokiu nepagrįstu netikėjimu praranda amžinąją laimę. Todėl pirmiausia norėčiau jus prašyti: „Atsisakykite nepagrįstų teiginių, kuriais grindžiate savo netikėjimą! Šalin tai! Jūsų nepagrįstas netikėjimas nevertas nė skatiko! Biblijoje pasakyta: 'Yra vienas Dievas ir vienas Tarpininkas tarp Dievo ir žmonių – Jėzus Kristus'".

Kartą sėdėjau prieš vieną vyrą. Žinote, žmogelis – kaip trejų durų spinta. Širdyje visada vadinu jį Dryžuotoju, kadangi jis

dėvėjo dryžuotą megztinį, bet jo vardas buvo visai kitoks. Jo žmona žuvo bombarduojant. Du jo sūnūs žuvo kare. Vargšas žmogelis! Nusprendžiau aplankyti jį. Vos atsisėdau, jis perspėjo: „Pastoriau, tik palikite mane ramybėje su savo krikščionybe. Aš tiek išgyvenau, kad daugiau niekuo nebetikiu". Nusijuokiau ir paaiškinau: „To aš negaliu įsivaizduoti! Pasakykite, pone Dryžuotasis, ar katkartėmis važiuojate traukiniu?!" – „Taip". – „Tada kiekvieną kartą prieš važiuodamas jūs turbūt einate pas garvežio mašinistą ir pareikalaujate: 'Parodykite mašinisto pažymėjimą!'" – „Ne, ne, – atsakė jis, – galima pasitikėti, kad geležinkelio mašinistai..." – „Kaip? – stebiuosi. – Jūs įlipate neįsitikinęs, kad tas žmogus priekyje moka važiuoti?! Jūs patikite berniokui savo gyvybę be garantijos?! Na, klausykite! Aš tai vadinu tikėjimu, pone Dryžuotasis, jei kam nors patikiu savo gyvybę. Nuo šiol nebesakykite: 'Aš niekuo netikiu!' Sakykite: 'Aš niekuo netikiu, išskyrus valstybinį geležinkelį!'" Paklausiau toliau: „Pone Dryžuotasis, ar kartkartėmis einate į vaistinę?" – „Taip, – pareiškia jis, – man nuolat skauda galvą. Tada vaistinėje perku miltelių nuo migrenos". – „Bet, – sakau jam, – vaistininkai kartais per neapsižiūrėjimą paduoda nuodų. Jūs turbūt patikrinate miltelius nuo migrenos?" – „Ne,– atsako jis. – Pastoriau, juk turintis diplomą vaistininkas išmano dalyką, jis manęs neapgaus". – „Kaip? – stebiuosi aš. – Jūs nuryjate juos nepatikrintus? Patikite vaistininkui savo gyvybę? Tai bent tikėjimas! Mielas pone, daugiau niekad nesakykite: 'Aš niekuo netikiu!', bet sakykite: 'Aš netikiu niekuo, išskyrus valstybinį geležinkelį ir vaistininką!'" Ir taip tęsiau toliau. Paaiškėjo vis daugiau dalykų. Tada jam paliudijau: „Matote, kartą gyvenime sutikau Dievo siųstąjį, iš mirties prisikėlusįjį, kurio rankose yra vinių žymės, skelbiančios, kad Jis pamilo mane iki mirties. Niekas plačiame pasaulyje tiek nepadarė dėl manęs, kaip Jėzus. Niekas nėra toks vertas pasitikėjimo, kaip Jėzus! Ar Jėzus kada melavo? Ne! To nepasakyčiau apie jokį žmogų, tik apie Jėzų. Ir kai tai supratau, pasakiau: 'Aš noriu savo gyvenimą patikėti Jėzui!'" Jis paklausė: „Ar tai taip paprasta?!" – „Taip, tai labai paprasta, pone. Taip paprasta! Jūs visokiausiais dalykais tikite, o nenorite tikėti tik Vienu, kuriuo iš tikrųjų galima tikėti! Atsisakykite nepagrįsto savo netikėjimo ir atiduokite savo gyvenimą Viešpačiui Jėzui!" Kartą šimtams jaunuolių pasakiau: „Skiriu milijono markių premiją tam, kas parodys nors vieną, kuris gailėtųsi priėmęs

į savo gyvenimą Jėzų!“ Aš neturėjau milijono, bet ramiai galėjau taip sakyti, nes tokio žmogaus nėra. Bet pažinau daugybę žmonių, kurie gailėjosi, kad to nebuvo padarę!

Todėl atsisakykite savo nepagrįsto netikėjimo! Tikėkite Tuo, kuris viską dėl jūsų padarė! Eikite į tylią vietą ir sakykite: „Viešpatie Jėzau, nuo šiandien noriu Tau priklausyti!“

2. Atsisakykite savo abejotino teisumo

Biblijoje sakoma: „Tikras žodis ir vertas pilno pritarimo, kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių!“ Daugelį ši vieta papiktina, ir žmonės sako: „Bet aš ne nusidėjėlis! Aš juk ne nusikaltėlis!“ Tiems dabar sakau: „Meluojate! Pasakykite tai Tą Dieną Pačiam Dievui: ‘Aš ne nusidėjėlis! Laikiaus visų Tavo įsakymų!’“ Ar galėsite tai pasakyti? Ak, liaukitės su abejotinu savo teisumu, įsivaizdavimu, kad viskas tvarkoje! Priešingai, viskas netvarkoje, viskas!

Prieš daugelį metų kalbėjausi su jaunu dvidešimties metų vaikinu: „Mano mielas Heincai, tavęs nebematyti Biblijos valandose ir jaunimo ratelyje?!“ Jis atsakė: „Taip, žinote, pastoriau, per tą laiką aš viską apgalvojau. Jūs nuolat kalbate apie Jėzų, kuris mirė už nusidėjėlius. Bet man nereikia atpirkimo ožio, kuris mane užstotų. Jei aš ką nors blogai padarysiu, ir jei yra Dievas, tada prieš Jį atsakysiu aš pats! Bet kad man būtų reikalingas Išganytojas, kuris dėl manęs mirė, – juokinga!“ – Jam atsakiau: „Gerai, mielasis! Tu nori prieš šventąjį Dievą remtis įstatymu. Tai tu gali! Tu gali atmesti Jėzų ir sakyti: ‘Prieš Dievą remiuosi įstatymu!’ Bet, mano mielas, išsiaiškink: Prancūzijoje teisiama pagal prancūzų įstatymą, Anglijoje – pagal anglų, o prieš Dievą – pagal Dievo įstatymą. Mielasis, linkiu, kad tu nepažeistum nė vieno įstatymo, kitaip būsi žuvęs! Sudie!“ – „Minutėlę! – pasakė jis. – Juk taip tiksliai ten nebus žiūrima!“ – „Cha! – atsakiau. – Kaip tu įsivaizduoji šventąjį Dievą? Įsivaizduok, kad 50 metų aš gerai ir tvarkingai gyvenau, o paskui per tris minutes kažką pavogiau. Tai išaiškėja, ir aš stoju prieš teismą. Stoviu prieš teisėją ir aiškinu: ‘Pone teisėjau, nebūkite toks smulkmeniškas! 50 padorių metų be bausmės ir trys minutės vagystės, argi tai galima sulyginti! Ar galima būti tokiam smulkmeniškam, pone teisėjau!’ Teisėjas atsakė: ‘Akimirką! Kalbama ne apie 50 jūsų

padorių metų, o apie tas tris minutes, kada vogėte! Įstatymas kaltina jus dėl to!'. Ir jei taip elgiasi žemiškasis teisėjas, Dievas – juo labiau!"

Ar manote, kad jums nereikia nuodėmių atleidimo? Ar manote, kad nesate nusidėjėlis? Ak, atsisakykite abejotino savo teisumo ir ieškokite Viešpaties, kuris mirė ant kryžiaus dėl jūsų nuodėmių ir atpirko jus. Priimkite Jį, išpažinkite Jam savo nuodėmes ir pasakykite: „Viešpatie, aš atiduodu Tau save ir visą savo neteisumą! Prašau dabar Tavo malonės! Nuplauk mane savo krauju!"

3. Ženkite lemiamą žingsnį!

Papasakosiu jums atsitikimą, kuris paaiškins, ką turiu galvoje. Buvo nacių valdymo pradžia, kai turėjau reikalų su aukštas pareigas užimančiu asmeniu. Ėjau pas jį drebėdamas ir baimindamasls, nes pastoriai tuo laiku nieko nereiškė. Mano nuostabai, manęs neišvijo, bet draugiškai išklausė. Kai mes baigėme, pasakiau: „Klausykite! Man retai pasitaiko, kad toks kaip jūs draugiškai su manimi elgtųsi. Norėčiau jums už tai padėkoti! Ir kadangi jūs buvote toks malonus, padovanosiu jums vertingą dovaną – pasakysiu gerą žinią: 'Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą'". Jis pažiūrėjo į mane ir paaiškino: „Galite man daugiau nieko nesakyti. Mano tėvai pamaldūs, tikintys žmonės. Ką jūs skelbiate, žinau nuo jaunystės. Bet..." Jis pasidėjo ant stalo didelį baltą popieriaus lapą, paėmė pieštuką, nubrėžė per balto lapo vidurį liniją ir tęsė: „Matote, pastoriau, aš viską žinau, ir žinau tai, kad jeigu panorėčiau, turėčiau peržengti ribą, kurią čia nupiešiau, turėčiau peržengti per šią liniją. Aš stoviu visai arti, – čia jis parodė brūkšnį, – šios ribos. Bet turėčiau išdrįsti žengti per šią liniją lemiamą žingsnį!" Ir truputį sumišęs pasakė: „Bet to neleidžia mano visuomeninė padėtis!" Išėjau labai nuliūdęs. Jis seniai miręs. Visuomeninė padėtis amžinybėje jo neišgelbės! Bet jis suprato: „Jei noriu patekti į Dievo karalystę, turiu peržengti ribą".

Ar jūs turite tam drąsos? O, tai verta! Jėzus laukia jūsų ištiestomis rankomis! Ženkite šį lemiamą žingsnį į Jėzaus glėbį!

4. Atsisakykite akivaizdžių nuodėmių!

Pažinojau žmogų, kuris neištikimas savo žmonai. Pasikviečiau jį ir pasakiau: „Jūs neištikimas savo žmonai! Jūs darote savo žmoną nelaimingą! Jūs nueisite į pragarą!“ Jis atsakė: „Nesąmonė! Noriu jums paaiškinti: žmona manęs nesupranta...“ Ir papasakojo ilgą istoriją, tikrai žinodamas, kad tai, ką daro, yra nuodėmė. Ir kiti žmonės, kurie gyvena nesantaikoje, sako: „Pradėjo jis!“ Apskritai pradeda kiti. Joks žmogus pats nepradeda pyktis, ar ne? Visada pradeda tik kiti. Bet norėčiau pasakyti, kad Dievo akyse pyktis ne ką geriau už nužudymą! „Ką turiu daryti?“ – klausiate. Pasakysiu: „Atsisakykite akivaizdžių nuodėmių!“

Trumpam sustokite ir susimąstykite: „Kas mano gyvenime negerai? Ko iš tikrųjų turėčiau atsisakyti?“ Nustatyti jums bus visai nesunku! Ar manote, kad Jėzus parodys jums savo malonę, jei toliau sąmoningai nusidėsite? Biblijoje pasakyta: „Atsiverskite!“ Paklydėlis sūnus atsisakė savo buvusio gyvenimo. Pas Jėzų jūs galite ateiti tokie, kokie esate: apsunkinti ir netikintys. Bet jūs turite atsisakyti dalykų, kurie veda jus į pražūtį, apie kuriuos tikrai žinote, kad tai nuodėmė!

Daugelyje laiškų, kuriuos kasdien gaunu, vis kartojasi, jog žmonės labai susijaudina ir sako: „Tai, ką jūs sakote, per griežta! Vienas ar kitas dalykas – ne nuodėmė!“ Ir tada išvardijami tie dalykai, kurių visai nesu sakęs. Tuomet jaučiu, kad mūsų sąžinė maištauja prieš Jėzaus Kristaus valdžią mūsų gyvenime. Klausykite: jūs negalėsite priimti gyvojo tikėjimo ir jame gyventi, jei neturite drąsos atiduoti Jėzui savo gyvenimą taip, kad būtų baigta su viskuo, su kuo turi būti baigta. Atsisakykite akivaizdžių nuodėmių!

5. Kalbėkite su Dievu!

Ar mokate melstis? Galbūt jūs mokate atmurmėti posmelį. O melstis? Taigi žinokite: kai kas maldą įsivaizduoja taip, kad man pasišiauštų plaukai, jei jų dar turėčiau. Neseniai buvau vienuose namuose. Motina sako: „Mes geri krikščionys. Eikš, Klarute! – motina paragina savo ketverių metų dukrytę. – Tu jau moki labai gražiai melstis, parodyk pastoriui!“ Ir vaikas pradėjo sa-

kyti maldelę. Aš greit nutraukiau: „Gana. Nereikia sakyti pastoriui kokią nors maldą. Tai ne malda!“ Melstis – reiškia kalbėtis su gyvuoju Dievu, nužengusiu pas mus Jėzuje, atverti Jam savo širdį. Ar jūs kada nors taip meldėtės?“

Anglų vyskupas Robinsonas yra parašęs baisią knygą „Kitoks Dievas“. Joje jis sako, kad modernus žmogus daugiau nebegali melstis. Tuo aš tikiu. Tačiau tai kalba ne prieš maldą, bet prieš modernų žmogų! O vyskupas nori perdirbti visą krikščionybę dėl to, kad modernus žmogus nebegali melstis. Čia aš pasakyčiau: „Geriau tegul modernus žmogus vėl išmoksta melstis!“

Pabandykite vienąkart pasimelsti! Ir nors jūs paprasčiausiai pasakysite: „Viešpatie, padėk man surasti Tave!“, arba: „Viešpatie, išgelbėk mane!“ Viešpatie, duok man tikrąjį tikėjimą! Viešpatie, atleisk man mano nuodėmes!“ – bet tik pradėkite! Iš karto negalima puikiai melstis. Galbūt puikiai meldžiasi pastoriai, laikydami rankose knygą, iš kurios skaito. Bet visai nereikia, kad melstumėtės puikiai. Jūs tik pradėkite!

Žinokite, melstis – reiškia bendrauti su savo Viešpačiu kaip su draugu. Reikia kalbėtis, ar ne? Aš kalbu su Juo, o Jis kalba su manimi!

6. Skaitykite Bibliją!

Kaip Dievas kalba su žmogumi? Jis kalba per Bibliją! Todėl būtinai turite pradėti skaityti Bibliją! „Biblijos šiandien joks žmogus neskaito!“ – galvojate jūs. Taip, gaila. Kartą kažkas man paaiškino: evangelikai Reformacijos dieną visada gieda Liuterio giesmę „Tvirčiausia apsaugos pilis“. Jos pabaigoje sakoma: „Tegu Žodis stovi tvirtai“. Ir krikščionys palieka jį knygų lentynoje, nenusikelia jo ir galvoja: „Jis stovi ten gerai ir tinkamai!“ Bet Liuteris ne tai turėjo galvoje!

Dažnai, kai lankau namus, man sakoma: „Taip, pastoriau, mes turime netgi seną 1722 metų Bibliją, mūsų prosenelės!“ Ir man atneša tokią knygutę, kurios tikrai niekas neskaito! Su visa pagarba senoms Biblijoms siūlau jums: nusipirkite mažą Naująjį Testamentą! Yra mažesnių už mano delną. Yra puikių Naujojo Testamento leidimų. Nusipirkite tokį modernų leidinį!

Tada skirkite kiekvieną dieną laiko jam skaityti. Ir klausykitės! Juk pats Jėzus kalba su jumis!

Galbūt bus vietų, kurių nesuprasite, bet jūs ramiai skaitykite toliau. Savo jaunuoliams taip aiškinu: „Kartą vienas fermeris iš Brazilijos man pasakojo, kaip jis ten nukeliavo ir gavo žemės. Ją apžiūrėdamas pamatė, kad tai neliestas miškas. Jis išpjovė medžius, išrinko akmenis ir išrovė kelmus. Vieną dieną jau buvo padaręs tiek, kad galėjo pasikinkyti du jaučius ir pradėti arti. Paarus tris žingsnius, plūgas įstrigo. Ką dabar jis darė? Nuėjo namo, atsinešė dinamito ir susprogdino akmenį kartu su plūgu ir jaučiais? Ne! Jis apėjo akmenį ir arė toliau. Kai pagaliau baigė, viskas atrodė gana liūdnai. Bet jis pasėjo ir nuėmė jau šiokį tokį derlių. Kai jis arė kitais metais, viskas sekėsi geriau. Jis vėl išrovė daug kelmų. Kai arė, buvo jau kiek geriau. Trečiais metais sekėsi dar geriau".

Taip ir jūs turite skaityti Bibliją. Tik pradėkite! Ir kai ko nors nesuprasite, praleiskite. Tik tolyn! Ir štai rasite žodžius, kaip tik pirmajame Naujojo Testamento skyriuje, kurie sako: „Jis (Jėzus) išgelbės savo tautą iš nuodėmių". Jūs pasakysite: „Tai aš suprantu! Tai kaip tik man!" Taip per Bibliją leiskite Dievui su jumis kalbėti! Kiekvieną dieną skirkite laiko Dievo Žodžiui! Ir tada prašykite: „Viešpatie, atverk man akis! Padėk man suprasti! Apšviesk mano širdį, mano protą ir sielą!"

Neleiskite niekam Biblijos išjuokti! Biblija yra nuostabi knyga. Nėra aktualesnės ir labiau jaudinančios knygos už Bibliją!

Būdamas jaunas kareivis Pirmajame pasauliniame kare, prie Verdeno buvau žvalgyboje. Vakaras. Pradėjo temti. Dar visiškai nesutemus staiga pamačiau, kaip miško proskyna juda kiek ankstyva priešo lauko virtuvė. Mes visai nebūtume pagalvoję, kad ta proskyna galima važiuoti. O lauko virtuvė, nepalaukusi tamsos, mums išdavė: ten yra kelias į priešo pozicijas! Jei ja važiuoja lauko virtuvė, tai ta proskyna gali ateiti į priešo stovyklą ir pėstininkų pastiprinimas, ir atvažiuoti kolona su šaudmenimis! Tai priešo prieigos kelias! Ką gi mes padarėme? Galbūt nusprendėme palikti proskyną laisvą ir nešaudyti į ją? Priešingai: kaip tik į tą proskyną visą naktį šaudėme!

Įsidėmėkite, Biblija yra prieigos kelias, kelias maisto ir šaudmenų transportui, Dievo pastiprinimo kelias krikščionims. Velnias yra gudrus, ir jis apšaudo šitą Dievo kelią. Ir kažkoks paikas berniukas su panieka sako: „Fui! Kokia knyga!" O išmintingiausi profesoriai įrodo, kad Biblija yra tik žmonių kūrinys. Suprantate? Čia visi vieningi: apšaudyti Bibliją! Bet jei norite būti

Dievo vaikas, norite gauti išgelbėjimą, neturite kreipti į tai dėmesio. Neleiskite Biblijos išjuokti. Biblija sako, kad ji parašyta žmonių, pripildytų ir apšviestų Šventosios Dvasios. Ir jei skaitysite Bibliją, greit pastebėsite, kad joje yra kita, – dieviškoji Dvasia.

Kartą kažkas skundėsi: „Man Dievo Žodis yra toks negyvas. Labai norėčiau būti išgelbėtas, bet Jo Žodis man nieko nesako". Atsakiau: „Prašykite Dievo, kad atsiųstų jums Šventąją Dvasią! Prašykite, jei reikės, kasdien kad ir ketverius metus: 'Viešpatie, dovanok man Šventąją Dvasią, kad suprasčiau Tavo Žodį, kad atgimčiau tikėjime!' Patikėkite: Dievas jums tikrai atsakys".

Dabar norėčiau pasakyti paskutinį žodį:

7. Gyvenkite pagal Dievo Žodį!

Eikite ten, kur galite aiškiai girdėti Dievo Žodį! Nedelsdamas pasakysiu: šiandien yra sakyklų, iš kurių skelbiama „atskiesta" Evangelija. Ten aš neičiau, nes mane domina džiugus Evangelijos gėrimas, o ne kažkoks surogatas! Jūs jau suprasite, ar jums skelbiama džiugi žinia, ar ne. Visur yra pastorių, pamokslininkų ir žmonių, kurie gali skelbti Evangeliją. Bet jūs gyvenkite pagal Dievo Žodį! Laikykitės tų, kurie nori Jo klausytis bet kuriomis aplinkybėmis. Neseniai vienas man pasakė: „Žinote, aš individualistas!" Į tai galiu tik atsakyti: „Jūs niekada neturėsite gyvojo tikėjimo, jei nebendrausite su kitais krikščionimis, jei neisite ten, kur skelbiamas Dievo Žodis!"

Dar norėčiau papasakoti atsitikimą su sena moterimi, kurią pažinojau. Jaunuolis kartą man pasakė: „Nepasakokite man apie seną moterį!" Bet tai buvo jauno žmogaus jausmingumas. Ta senoji moteris turėjo didelę reikšmę mano gyvenime. Vieną po kito sutikau tris inžinierius, kurie per ją įtikėjo Jėzų. Supratau, kad iš šios moters sklinda didelė jėga, ir ją suradau. Tai buvo kalnakasio našlė. Ji apsidžiaugė man atėjus ir papasakojo, kaip įtikėjo. Ji gyveno priemiestyje, kuris dabar yra Eseno dalis. Jis vadinosi Štopenbergas, mes vadiname jį „Korkenhiugel" (Kamščių kalva). Kartą moteris perskaitė laikraštyje, kad Pauliaus bažnyčioje bus įšventinti du nauji pastoriai. Savo draugėms ji pasakė: „Tai visada didelis įvykis Esene. Nueikime ten!" Iki Pauliaus bažnyčios teko ilgokai eiti. Joms atėjus,

didžiulė Pauliaus bažnyčia buvo pilna žmonių. Merginos atsistojo gale. Pristatė pastorių, turėjusį Esene didžiulį autoritetą, – Julijų Damaną. Moteriškė pasakojo: „Julijus Damanas įžengė į sakyklą pirmą kartą ir perskaitė žodžius: 'Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą'. Tada jis palinko į priekį ir tarė: 'Iš šimtų tūkstančių Biblijos žodžių jokio kito taip nebijau, kaip žodžio „pražūti". Galima amžinai pražūti netikint Dievą. O tai – pragaras!' Aš buvau tada jauna mergina ir stovėjau didelės bažnyčios gale, – kalbėjo moteris. – Po tų žodžių daugiau nieko negirdėjau. Blykstelėjo kaip žaibas: 'Tai aš taip pat pražuvusi! Aš gi nesu santarvėje su Dievu! Nuodėmės man neatleistos. Aš nesu Dievo vaikas! Aš pražuvusi!' Ėjau namo lyg sapnuodama. Praėjus trims dienoms, tėvas paklausė: 'Ar sergi?' Aš bandžiau paaiškinti tėvams. Tie sakė: 'Tu kuoktelėjai! Tau kažkas su nervais!' Aš negalėjau jokiam žmogui paaiškinti didelės baimės: 'Aš esu pražuvusi!'" (Aš (pastorius) dėl jūsų gerovės linkiu jums tokių išgyvenimų, kad pajustumėte Šventosios Dvasios veikimą ir sužinotumėte, kas tai yra: „Aš esu pražuvęs!") Moteriškė pasakojo toliau: „Keturias savaites pravaikščiojau lyg migloje. Ir tada perskaičiau, kad pastorius Damanas vėl sakys pamokslą. Nuėjau iš Štopenbergo į Eseną. Visą kelią meldžiausi. Atsiminiau tik vieną maldą, giesmės posmą: 'Vieno, Viešpatie, tik reikia,/Išmokyk pažinti Tave./Visa kita, nors puikiausia,/Tik sunki našta yra'". Ji taip meldėsi visą kelią. Ir štai priėjo Pauliaus bažnyčią. Damanas sako pamokslą. Jau visur pilna. Ji vėl neranda vietos ir turi stovėti gale. Meldžiasi dar kartą: „Vieno, Viešpatie, tik reikia,/Išmokyk pažinti Tave..." Bažnyčioje gieda. Ir ji nustemba išgirdusi tą pačią giesmę: „Vieno, Viešpatie, tik reikia..." Mergina pagalvojo: „Jei visi melsdamiesi gieda, turi kažkas atsitikti". Tada pastorius Damanas eina į sakyklą ir skaito iš Evangelijos pagal Joną: „Jėzus sako: 'Aš esu durys. Kas per Mane įeina, bus išgelbėtas'. Amen". Moteris pasakojo toliau: „Dabar aš antrą kartą buvau bažnyčioje ir vėl nieko daugiau negirdėjau, kaip tik tuos žodžius, nes tą akimirką man viskas paaiškėjo: prisikėlęs Jėzus yra durys į gyvenimą! Ir aš įėjau pro tas duris. Daugiau nieko per pamokslą negirdėjau, bet man buvo visiškai gana. Aš įžengiau į gyvenimą".

Dažnai pasakoju šį atsitikimą, kai sutinku žmones, kurie sako: „Ak, aš neinu į bažnyčią! Nepakenčiu to oro. Geriau eisiu į

žalią mišką, kur gieda paukščiai, ošia medžiai...“ Tada paprieštarauju: „Ta moteris niekada neturėtų gyvojo tikėjimo, jei nebūtų išgirdusi Dievo Žodžio!“

Ką turime daryti? Atsisakykite nepagrįsto savo netikėjimo. Atsisakykite abejotino savo teisumo! Ženkite lemiamą žingsnį! Atsisakykite akivaizdžių nuodėmių! Kalbėkitės su Dievu! Skaitykite Bibliją! Gyvenkite pagal Dievo Žodį!

Turėjau atsakyti į klausimą: „Ką turime daryti?“ Manau, jog pateikiau jums svarius atsakymus. Bet dar privalau pasakyti kelis labai reikšmingus žodžius.

Iš tikrųjų svarbu ne tai, ką mes darome, bet tai, ką padarė dėl mūsų Dievas per Jėzų! Tai ir yra ta džiugi žinia, kurią jums noriu pranešti: „Jėzus padarė viską dėl visų! Jis atėjo pas mus, mirė už mus, Jis dėl mūsų prisikėlė, dėl mūsų sėdi Dievo dešinėje. Jis – gerasis Ganytojas, kuris viską daro dėl savo avių. Dvidešimt trečiosios psalmės autorius liudija: „Viešpats mano Ganytojas: aš nestokosiu...“ Ir išvardija, kiek daug daro dėl jo gerasis Ganytojas. O, kaip norėčiau, kad ir jūs galėtumėte pasakyti: „Viešpats mano Ganytojas!“

Kodėl Dievas tyli?

Pasaulyje atsitinka baisių dalykų!

Ėjau (manau, kad tai buvo 1937 metais) Esene gatve ir sutikau liūdną šešiolikmetį jaunuolį. Kadangi pažinojau jį, paklausiau: „Kas tau atsitiko?“ Jis atsakė: „Jie prievarta nuvilko mane į ligoninę ir sterilizavo, nes mano motina žydė. O kai parėjau namo, mano tėvų jau nebebuvo“. Jis jų daugiau nebematė. Tėvą suėmė. Motina pateko į Aušvico koncentracijos stovyklą. Galėjau tik išsiųsti jaunuolį į Olandiją. Iš ten jis iškeliavo į Ameriką. Bet aš niekada nepamiršiu, kaip atrodė tas sutrikęs jaunuolis...

Panašiai atsitiko daugeliui! Tada iškyla klausimai: „O Dievas? Kurgi Dievas? Ar Jis neturi ką pasakyti? Kodėl Dievas tyli?“

Kiolne pamišėlis, įsiveržęs su liepsnosvaidžiu į liaudies mokyklą, nužudė 12 mažų vaikų. Čia vėl kyla klausimai: „O Dievas? Kodėl Dievas tyli?“

Arba pagalvoju apie jauną moterį, kuri serga vėžiu. Lėtai ir baisiai kentėdama ji miršta palikdama vaikus. Kas tai mato, turi juk klausti: „O Dievas? Kodėl Dievas tyli?“

Tikriausiai daugelis žmonių galėtų ką nors panašaus papasakoti ir pabaigoje paklausti: „O Dievas? Kur buvo Dievas? Kodėl Dievas tyli?“

Vokiečių poetas Frydrichas Šileris sukūrė „Odę džiaugsmui“. Ten yra eilutė: „Broliai, virš žvaigždėtojo skliauto turi gyventi gerasis Tėvas“. Tačiau šiandien žmogus gundomas pasakyti: „Broliai, virš žvaigždėtojo skliauto nėra jokio gerojo Tėvo“.

Kam kyla klausimai: „Kur Dievas? Kodėl Jis tai leidžia? Kodėl Jis tyli, kai vyksta visi tie šiurpūs dalykai?“ – tokiam žmogui gali gimti pavojinga mintis: „Gal Dievo visai nėra? Galbūt danguje nieko ir nėra?! Galbūt ateizmas visgi teisus?“ Mano draugai, kam kyla tokios mintys, tas turėtų pasibaisėti. Nes jei būtų tiesa, kad Dievo nėra, tai būtų baisu. Tada mes, žmonės, mes, piktadariai, būtume palikti vieni. Tada mes būtume kaip paklydę vaikai, kurie neberanda kelio namo. Dievo nėra? Tai būtų siaubinga. Kai žmogus man pareiškia: „Aš ateistas!“, tuomet atsakau: „Jūs nežinote, ką tuo pasakote. Virš mūsų nėra nieko! Mes vieni! Mes vieniši!“ Žmogui nieko nėra baisesnio už patį žmogų, ar ne? Romėnai turėjo patarlę: *Homo homini lupus est.* Tai reiškia: „Žmogus žmogui – vilkas“. Baisu!

Manęs dažnai klausia: „Kaip gali Dievas tai leisti? Kodėl Jis tyli?“ Dabar norėčiau atsakyti.

Bet iš anksto turiu perspėti: „Aš nesu Dievo asmeninis sekretorius. Savo planų jis man nepatikėjo ir nepadiktavo. Ar suprantate? Kvaila norėti suprasti Dievą. Biblijoje Dievas juk sako: „Mano mintys nėra jūsų mintys, ir Mano keliai nėra jūsų keliai“. Tai labai aišku.

Tačiau iš Biblijos turiu kai kurių žinių, kuriomis remdamasis ir norėčiau, kiek įstengsiu, atsakyti į klausimą: „Kodėl Dievas tyli?“

1. Klaidingas klausimas

Pirma, norėčiau pasakyti, kad klausimas: „Kodėl Dievas tyli?“ yra klaidingas. Klausiama taip, lyg tai būtų teismo salėje. Teisėjo kėdėje sėdi ponia Šulcė arba pastorius Bušas, o kaltinamųjų suole – Dievas. Ir mes sakome: „Kaltinamasis Dieve, kaip Tu gali visa tai leisti? Kodėl tyli?“ Norėčiau kuo aiškiausiai pasakyti – tokio Dievo, kuris leistų mums sėdėti teisėjo kėdėje, o pats atsisėstų į kaltinamųjų suolą, nėra!

Atsimenu tokią sceną. Dvidešimt septynerių metų atvykau į Eseną. Ten kaip tik prasidėjo didelis kalnakasių streikas, tada labai visus sujaudinęs. Kartą einu per tuščią aikštę. Ant muilo dėžės stovi vyras ir garsiai kalba aplink stovintiems žmonėms apie alkanus vaikus, mažus atlyginimus, nedarbą. Staiga jis pamato mane, atpažįsta ir pradeda rėkti: „Na, štai ir pastorius! Eik šen!“ Žinoma, draugiško kvietimo dažniausiai paklausau. Taigi einu prie šio būrio. Vyrai padaro vietos, kad galėčiau prieiti prie kalbėtojo. Aplink mane stovi gal šimtas kalnakasių. Man pasidarė nejauku. Tokioms situacijoms universitetas manęs neparengė. Ir štai tas kalbėtojas pradėjo: „Klausyk, pastoriau! Jei yra Dievas, – aš to nežinau, bet juk gali būti, kad Jis yra, – kai mirsiu, noriu prie Jo prieiti ir pasakyti: ‘Kodėl leidai, kad žmonės būtų draskomi mūšių laukuose?! Kodėl leidai, kad vaikai mirtų badu, o kiti išmestų maistą, nes turi jo per daug?! Kodėl leidai, kad žmonės sunyktų nuo vėžio?! Kodėl?.. Kodėl?..’ Ir dar Jam pasakysiu: ‘Tu, Dieve, pasitrauk! Šalin Tave! Nešdinkis!’“ Taip šaukė tas vyras. Aš irgi sušukau: „Visai teisingai! Šalin šitą Dievą! Šalin šitą Dievą!“ Iš karto pasidarė visai tylu. Kalbėtojas nustebęs sako: „Minutėlę! Juk jūs pastorius! Jums negalima sa-

kyti: 'Šalin šitą Dievą!'" Aš atsakiau: „Paklausyk! Toks Dievas, prieš kurį tu taip pasirodai, prieš kurį taip plėšai gerklę, iš kurio reikalauji atsakymo kaip iš kaltinamojo, – toks Dievas yra tik tavo vaizduotėje. Tokiam ir aš galiu pasakyti: 'Šalin tokį Dievą! Šalin šitą paiką Dievą, kurį mūsų amžius pats sau susikūrė, kurį, esant reikalui, mes galime kaltinti, išvaryti ar vėl parsivesti!' Tokio Dievo nėra! Bet noriu tau kai ką pasakyti: Yra kitas, tikrasis Dievas. Prieš Jį tu stosi kaip kaltinamasis, ir visai negalėsi prasižioti, nes Jis tavęs paklaus: 'Kodėl tu Manęs negerbei? Kodėl Manęs nesišaukei? Kodėl netyrai gyvenai? Kodėl melavai? Kodėl nekentei? Kodėl kivirčijais? Kodėl...' Taip Jis tavęs klausinės. Tada žodžiai tau įstrigs gerklėje! Ir iš tūkstančio klausimų tu negalėsi atsakyti nė į vieną". Nėra Dievo, kuriam mes galėtume pasakyti: „Šalin Tave!" Bet yra vienas šventas, gyvas, tikras Dievas, kuris mums galėtų pasakyti: „Šalin nuo Manęs!"

Ir jums norėčiau kai ką patarti: jei šiandien jūs girdite žmones, kurie Dievui priekaištauja: „Kaip Dievas gali visa tai leisti? Kodėl Dievas tyli?" – pasakykite jiems: „Jeigu mes galėtume kaltinti Dievą, tai būtų paikas, išgalvotas Dievas! Yra tik vienas šventas Dievas, kuris kaltina mus, jus ir mane!" Ar laikėtės Dievo įsakymų? Kaip jums atrodo? Dievas į savo įsakymus žiūri rimtai. Mes esame kaltinamieji, o ne Dievas!

Tai pirma, ką turėjau labai aiškiai jums pasakyti – klausimas yra klaidingas.

O dabar antra:

2. Dievo tylėjimas yra Jo nuosprendis

„Kodėl Dievas tyli?" Taip, Dievas tyli dažnai. Ir Dievo tylėjimas – tai baisiausias nuosprendis mums!

Esu įsitikinęs, kad yra pragaras. Bet jis tikrai ne toks, kaip vaizduojama daugelyje paveikslų – kad ten velnias spirgina sielas arba panašios paikystės. Aš įsivaizduoju pragarą kaip tokią būklę, kai Dievas nebeturės žmonėms ko pasakyti. Tada jie šauksis, melsis, rėks – Jis jiems neatsakys! Rusų rašytojas Dostojevskis kartą pasakė: „Pragaras yra vieta, į kurią nepasižiūri Dievas". Ten mes esame visiškai Jį praradę, ten esame iš tikrųjų Dievo palikti. Taip, Dievo tylėjimas yra Jo nuosprendis. Ir todėl pragaras prasideda jau čia, kai Dievas tyli.

Norėčiau papasakoti jums atsitikimą iš Biblijos. Buvo du miestai: Sodoma ir Gomora, aukštos kultūros ir ištobulintos civilizacijos. Dievo ten neneigė. Tikriausiai buvo ir pastorių, varganų savo luomo atstovų. Bet į Dievą žiūrėjo nerimtai. Galbūt per vestuves ir laidotuves mieląjį Dievulį dar patrukdydavo, o šiaip Jis nerūpėdavo. Visi Jo įsakymai buvo paminti po kojomis. Sodomoje gyveno pamaldus žmogus, vardu Lotas. Jis kartkartėmis sakydavo: „Negalima su Dievu taip elgtis. Neapsigaukite! Dievas nesiduoda išjuokiamas. Ką žmogus sėja, tą ir pjaus". – „Ak, – atsakydavo žmonės, – nejuokauk! Tu ne pastorius! Liaukis kalbėjęs tokias nesąmones. Ir vieną rytą Dievas (prieš tai Lotą išvedęs iš miesto) siuntė ant šių miestų sieros lietų ir ugnį iš dangaus. Tokią baisybę mes patyrėme, kai kare bombarduodavo. Tačiau Dievas taip gali padaryti ir be lėktuvų. Įsivaizduoju, kaip žmonės šoko iš lovų ir rėkė: „Į rūsį!" Nubėgo į rūsį. O rūsyje darosi karšta kaip krosnyje. Nebegalima kentėti. Nauji riksmai: „Į lauką!" Ir veržėsi laukan. Bet lauke visur lyja sieros ir ugnies lietus! Žmonės bejėgiai: išeiti laukan negali, o rūsiuose tikrai uždus. Apie tai pasakoja Biblija. Aš įsivaizduoju (Biblija to nepasakoja) margą minią žmonių: jauna aukštuomenės dama, kuri iki šiol buvo abejinga Dievui, laikydama Jį šiokiu tokiu geruoliu; pagyvenęs ponas, pagal skonį atspėdavęs kiekvieną raudonojo vyno rūšį, neturėjęs nieko prieš Dievą, bet Jam visai abejingas. Tokie tipai buvo viename rūsyje kartu: malonūs, tvarkingi žmonės, šaunūs piliečiai, rūpestingi mokesčių mokėtojai. Visi turėjo savo tamsių paslapčių, kaip ir šiandien kiekvienas žmogus. Rūsyje darosi vis karščiau. Jie norėtų išeiti, bet negali, nes aplink siaučia pražūtis. Tada juos apima siaubinga baimė. Staiga storas ponas sako: „Žmonės, Lotas buvo teisus: Dievas iš tikrųjų gyvas!" O jauna aukštuomenės dama taria: „Padės tik viena – reikia melstis!" Bet kas gi gali melstis?! Ir pakyla rankos (senovėje buvo meldžiamasi pakeltomis rankomis), iki šiol niekada nepakilusios. Tuojau pasigirsta: „Viešpatie, pasigailėk! Mes nusidėjome! Mes Tave niekinome! Bet išgirsk gi! Juk Tu esi mylintis Dievas, juk Tu maloningas! Viešpatie, pasigailėk!" Bet Jis tyli! Girdėti tik ugnies ūžimas ir traškėjimas. Tada rankos nusvyra, ištiesti delnai susigniaužia į kumščius: „Dieve! Kodėl Tu tyli?!" Bet vėl tylu! Girdėti tik ugnies ūžimas. Dabar jie gali melstis, plūstis – Dievas nebeatsakys!

Yra riba, kurios negali peržengti nė vienas žmogus, nė vienas miestas, nė viena tauta, – tai abejingumo gyvajam Dievui riba. Nuo čia Dievas nebesiklauso arba nebeatsako! Tada galite melstis, plūstis – Jis nebeatsakys. Ar suprantate, kad tas tylėjimas virš Sodomos buvo baisus Dievo nuosprendis? Dievas nebeturėjo ką jiems pasakyti! Ir kai mūsų tėvynėje pasižiūriu į visišką abejingumą Dievo tiesai, Dievo įsakymams ir Dievo išganymui, mane dažnai apima siaubas. Galbūt jūs patys patirsite, kad meldžiatės ar plūstatės – Dievas nieko nebeatsako.

Biblijoje parašyta: „Aš šaukiau ir jūs neatsakėte". Kodėl tu tyli, žmogau, kai Dievas tave šaukia?

Taigi Dievo tylėjimas yra Jo baisiausias nuosprendis!

Trečia, ką norėčiau pasakyti, yra tai:

3. Juo labiau tolsti nuo Dievo, juo sunkiau Jį išgirsti

Jei mums atrodo, kad Dievas tyli, tai gali būti, kad esame per toli nuo Jo.

Neseniai priėjo prie manęs jaunuolis ir sako: „Pastoriau Bušai, jūs mane nervinate! Jūs nuolat kalbate apie Dievą. Kai tik susitinkame, jūs jau ir pradedate apie Dievą. Aš Dievo negirdžiu, Dievo nematau. Kaipgi Jis kalba? Aš nieko negirdžiu". – Atsakiau jam: „Jaunuoli, ar žinote atsitikimą su paklydusiu sūnumi?" – „Apytikriai!" – atsakė jis. – „Apytikriai – reiškia visai nežinoti. Papasakosiu jums tą atsitikimą, kurį pasakojo pats Jėzus. Buvo turtingas žmogus. Jis turėjo du sūnus. Vieną šiek tiek lengvabūdį. Namie jam buvo per ankšta, nuobodu. Kartą jis pareiškė tėvui: „Seni, atiduok man dalį, išmokėk man dabar pinigais – noriu pakeliauti po pasaulį!" Tėvas atidavė jo dalį, ir sūnus iškeliavo į platųjį pasaulį. Apie jį buvo sakoma: „Jis pralėbavo savo turtą". Jūs įsivaizduojate – dideliame mieste greitai slysta pinigai. Ir kaip tik tada prasidėjo badas ir nedarbas. Jis beviltiškai grimzdo ir nusileido iki kiauliaganio. Izraelyje kiaulės buvo laikomos nešvariomis. Izraelitui tapti kiauliaganiu – siaubinga! Bet siautė badas, ir jis buvo laimingas, galėdamas truputį pavogti iš kiaulių lovių maisto ir suvalgyti. Ten jis negalėjo girdėti tėvo balso. Jis buvo per toli nuo jo. Paklydėlis sūnus galėjo sakyti: „Aš negirdžiu tėvo balso". Žinoma, jis jo negirdėjo! Leiskite man papildyti šį pasakojimą, įsiterpti ir su-

galvoti kelis sakinius, nors Biblijoje apie tai nekalbama. Pabėgėlis sėdi prie savo kiaulių. Jis alksta ir kaltina savo tėvą: „Kaip jis gali leisti, kad aš taip kentėčiau!“ Toks man atrodo ir dabartinis pasaulis. Jis paliko Dievą, bet tada, kai jį užpuola nelaimės, jis šaukia: „Kaip gali Dievas visa tai leisti? Kodėl Dievas tyli?!“ Bet Jėzus pasakojimą apie sūnų paklydėlį dėsto kitaip: jo gyvenime išmušė valanda, kada jis suprato: „Kiek mano tėvo samdinių apsčiai turi duonos, o aš mirštu iš bado! Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: ‘Tėve, nusidėjau dangui ir tau’“. Jis sugrįžo! Tėvas pamatė jį iš tolo ir bėgo pasitikti. Paklydėlis sūnus tarė: „Tėve, nusidėjau dangui ir tau“. Tėvas apkabino jį ir įsakė tarnams: „Kuo greičiau atneškite geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą, apaukite kojas!..“ Dabar sūnus girdi tėvo balsą. „Jei jūs negirdite Dievo balso, tai esate toli nuo Jo! Turite atsigręžti!“ – pasakiau jaunuoliui.

Žmonės gali būti labai toli nuo Dievo – vaizdingai kalbant, net prie kiaulių lovių. Didžiausios bedievybės laiku, kai buvau leitenantas Pirmajame pasauliniame kare, visada žinojau ir mąsčiau: „Man reikia atsigręžti!“ Ir dar niekada nesutikau žmogaus, kuris širdyje nežinotų, kad jam reikia atsigręžti. Viena savimi pasitikinti moteris pareiškė: „Mano gyvenime viskas tvarkoje!“ Bet kai pasikalbėjau ilgiau, ji prisipažino: „Taip, iš tikrųjų turėčiau atsigręžti! Gyvenime esu daug nusikaltusi. Iš tiesų mano širdis visai suakmenėjo!“

Kiekvienas iš mūsų žino: „Juk man reikia atsigręžti!“ Kodėl to nedarote? Atsigręžkite! Tada išgirsite ir Tėvo balsą!

Į klausimą „Kodėl Dievas tyli?“ turiu dar vieną atsakymą:

4. Turime išgirsti paskutinį Dievo Žodį!

Ar galite dar klausytis? Gal aš nuobodus? Taigi, jei nuobodu, kaltas aš, o ne Evangelija. Pastoriai gali padaryti Evangeliją nuobodžią, jie tai sugeba. Bet tada skaitykite Evangeliją be mūsų. Evangelija užima kvapą – patikėkite manimi!

Tai, ką dabar norėčiau pasakyti, yra svarbiausia: jei jums atrodo, kad Dievas tyli, jums reikia išgirsti paskutinį Dievo Žodį! Dabar pacituosiu Biblijos sakinį, kuris yra toks platus, kad turėčiau pakartoti jį dar kartą. Tai iš Laiško žydams pirmojo skyriaus: „Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra

kalbėjęs mūsų protėviams per pranašus (pavyzdžiui, per Mozę ir Jeremiją), o dabar dienų pabaigoje Jis prabilo į mus per Sūnų". Ar žinote, kas yra Dievo Sūnus? Tai Jėzus!

Jėzus! Tai mano mėgstamiausia tema. Mano širdis plaka greičiau, kai galiu kalbėti apie Jį. Jėzus yra (taip kartą Jis buvo pavadintas) žmogumi tapęs Dievo Žodis: Tas „Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų". Suprantate, kai mes ištarėme žodį, jis jau išnyko kaip dūmas. Dievas vieną iš savo žodžių pavertė kūnu – Jėzumi. Jėzus – tai paskutinis Dievo Žodis!

Ar žinote posakį: „Mano paskutinis žodis"? Sakykim, aš noriu parduoti jums karvę. Nebijokite, to nedarysiu! Neturiu jokio supratimo, kaip pardavinėti karves. Bet įsivaizduokime, noriu parduoti jums karvę. Kiek karvė kainuoja? Nežinau. Na, pavyzdžiui, 1000 markių. Jūs sakote: „Duosiu už ją 300 markių. Daugiau ne!" Bet aš paaiškinu, kad už ją turėčiau gauti 1200 markių. Tada jūs pasiūlote 400. Atsakau: „Turiu gauti 1100!" Ir mes deramės, kol pareiškiu: „800 markių – mano paskutinis žodis!" Jei aš žodžio laikysiuos, taip ir liks, tai bus viskas. Jėzus yra paskutinis Dievo Žodis! Ir jei Jo nepriimsite, Dievas nebeturės jums ką pasakyti. Ar suprantate? Jei žmonės skundžiasi: „Dievas nekalba! Kodėl Dievas tyli?", atsakau: „Dievas daugiau nebeturi ką jums pasakyti, jei nenorite priimti Jo paskutinio Žodžio!" Jūs turite priimti Jėzų! Kitos išeities nėra!

Dažnai sutinku žmonių, kurie man sako: „Aš irgi tikiu Dievą. Bet kam reikalingas Jėzus?" Klausykite, Jėzus yra kūnu tapęs paskutinis Dievo Žodis mums! Ką tai reiškia? Paaiškinsiu. Dėl to turiu truputį papasakoti apie Jėzų. Nieko nėra mieliau už tai!

Aplink Jėzų žmonių minia. Jis kalba. Staiga gale kyla sumišimas. Žmonės pradeda kalbėtis ir bėgioti. Jėzus nutraukia savo kalbą: „Kas atsitiko?" Atsitiko kažkas baisaus: atėjo raupsuotasis. Ar žinote, kas yra raupsai? Supūva gyvo žmogaus kūnas, pūliai suėda nosį, ausis, lūpas. Ir raupsai yra tokie užkrečiami, kad galima užsikrėsti net per kvėpavimą. Todėl raupsuotieji turėdavo gyventi dykumoje. Jiems nebuvo leidžiama gyventi tarp žmonių. Jis girdi kalbas apie Jėzų ir trokšta pamatyti Išganytoją! Todėl jis ateina. Žmonės traukiasi nuo jo. Jie šaukia: „Eik šalin tu!" Griebia akmenis ir grasina. Bet jis nesitraukia. Tarytum matau, kaip minia prasiskiria. Šiuo laisvu keliu jis eina pirmyn ir sustoja prieš Jėzų. Raupsuotasis puola prie

Jo kojų ir atveria širdį Išganytojui: „Mano gyvenimas sugadintas, sužlugdytas! Jėzau, jei panorėsi, gali mane padaryti švarų. Padėk man!“ Žinote, sugadintas žmogus su savo sudužusiu gyvenimu ir Išganytojas, Dievo Sūnus, turi būtinai susitikti! Taip turi būti: mūsų nelaimė turi būti žinoma Jėzui! Ak, kaip aš norėčiau, kad jūs atsisakytumėte to, ką vadinate „truputį religingu“, ir ateitumėte su savo nelaime pas Jėzų. Raupsuotasis kniūbsčias guli prieš Jėzų. „Jei panorėsi, gali mane padaryti švarų“. Ir atsitinka nuostabus dalykas. Galėčiau įsivaizduoti, kaip Jėzus pasitraukia per žingsnį nuo to pasibaisėtinai sudarkyto žmogaus ir sako: „Noriu, būk švarus!“ Bet ne, Jis to nedaro. Jėzus žengia žingsnį į priekį ir uždeda rankas ant sergančiojo galvos! Žmonės šaukia iš pasibaisėjimo: „Raupsuotojo negalima liesti!“ Biblija pasakoja: „Jėzus ištiesė ranką, palietė jį“. Išganytojui joks nešvarumas nėra per šlykštus. Joks vargas nėra Jam per didelis! Ant raupsuotojo Jis uždeda savo ranką! Jei būčiau kitoks Vilhelmas Bušas – dailininkas, norėčiau nupiešti Jėzaus ranką ant sudarkytos, pusiau sunykusios raupsuotojo galvos. Toks Jėzus – amžių stebuklas! Ir jei čia dabar yra žmogus, kurio visi vengia, tai Jėzus uždeda ant jo ranką ir sako: „Aš tave atpirkau, tu esi Mano!“ Jei čia yra kas nors, kurį kankina nuodėmių raupsai, tai Jėzus uždeda ant jo ranką ir sako: „Noriu – būk švarus!“

Per Jėzų visa dieviškos meilės pilnatvė ateina pas mus, į mūsų vargą, į mūsų nuodėmes, į mūsų nedorumą, į mūsų ligas! Jėzus yra žmogumi tapęs Dievo Žodis! O žmonės dar drįsta sakyti: „Kodėl Dievas tyli?“ Ar Dievas nėra kalbėjęs pakankamai aiškiai ir puikiai? Ar tai ne Dievo kalba?!

Ir vieną dieną šis Jėzus paguldomas ant kryžiaus. Jo rankos ir kojos prikalamos vinimis. Kryžių pastato. Apie jį šėlstanti minia. Samdyti Romos kareiviai stumia žmones atgal. Eikime, prisidėkime ir mes prie šios minios, ir mes atsistokime prie kryžiaus! Pažvelkite į Jį, į Golgotos kankinį! „O, galva kruvinoji, pilna kančios, žaizdų./Patyčioms papuoštoji erškėčių vainiku.“ Pasižiūrėkite į Jį! Paklauskite Jį: „Kodėl Tu čia kybai?“ Ir Jis atsakys: „Nes tu nusikaltai Dievui. Arba tu atpirksi savo kaltę pragare, arba Aš ją už tave čia atpirksiu. Kas nors turi atlikti bausmę! Noriu padaryti tai už tave. Tikėk Manimi!“

Kai aš, būdamas jaunas, supratau, kad tai – Avinėlis, prisiėmęs viso pasaulio nuodėmes, taip pat ir mano (čia Jėzus pa-

naikino mano kaltę, čia Jis sutaikė mane su Dievu, čia Jis sumokėjo už mane, kad atpirktų mane), tuomet atnešiau prie kryžiaus savo širdį ir tariau: „Kam dar galėčiau priklausyti,/Karaliau nukryžiuotasai?/Kam savo širdį paaukoti,/jei ne tau, Jėzau mielasai?“

Ir tada Jėzus paguldomas į uolos kapą. Kapas užverčiamas akmens plokšte. Romos kareiviai saugo ją. Ankstų trečiosios dienos rytą pasidaro taip šviesu, lyg kur arti būtų sprogusi atominė bomba, taip šviesu, kad kareiviai (užsigrūdinę vyrukai, o ne isteriškos mergelės) apalpo. Paskui jie pamatė, kaip Jėzus, pilnas šlovės, išeina iš kapo olos!

Aš neseku jums pasakų. Kalbu, nes žinau, kad Jėzus prisikėlė iš numirusiųjų. Tas Jėzus, kuris už jus mirė, gyvas! Nėra nė vieno, už kurį Jėzus nebūtų miręs. Ir šis Jėzus gyvas. Jis kviečia jus – kaip paskutinis Dievo Žodis! O tai, ar jūs Jį priimsite, yra pagrindinis jūsų gyvenimo klausimas!

„Kodėl Dievas tyli?“ Dievas visai netyli, mano draugai. Jis juk kalba. Jo Žodis – „Jėzus“! Tai reiškia – meilė, malonė, gailestingumas!

Savo gyvenime patyriau sunkių valandų nacių kalėjimuose ir kare. Atsimenu vieną iš baisiausių valandų. Išgąsčio riksmas sustingo man gerklėje, kai buvau nuvestas (tai vyko bombarduojant) į vieną kiemą. Aplink mane gulėjo gal 80 lavonų, kuriuos dieną atkasė iš užverstos slėptuvės. Žinoma, panašių baisių vaizdų buvau matęs Pirmojo pasaulinio karo mūšių laukuose, bet šis vaizdas daug baisesnis. Čia gulėjo ne kareiviai, o seneliai, išvargusios moterys ir vaikai – vaikučiai, iš kurių liesų kūnelių matėsi, kad karas trunka ilgai. Vaikai! Kas siejo juos su beprotišku karu!? Stovėdamas tarp šios daugybės lavonų (vienas mirties tyloje), savo širdyje šaukiau: „O Dieve, kurgi Tu?! Kodėl Tu tyli?“ Ir iš karto prisiminiau Biblijos žodžius: „Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų...“ Pats Dievas turbūt atsiuntė šiuos žodžius man, kai buvau apimtas nevilties. Ir tuoj prieš mane iškilo Golgotos kryžius, ant kurio Dievas leido pralieti kraują savo Sūnui už mus!

Aš nesuprantu Dievo. Nesuprantu, kodėl tiek daug Dievas leidžia. Bet yra ženklas, Jo meilės švyturys – Jėzaus kryžius. „Jeigu Jis nepagailėjo nė savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, – kaipgi Jis ir visko nedovanotų kartu su Juo?!“ Taip sako apaštalas Paulius. Taip ir yra: kai prie Jėzaus kryžiaus aš

randu ramybę su Dievu, tuomet daugiau jokių klausimų nebelieka.

Kai mano vaikai buvo maži, jie ne viską suprasdavo, ką aš darau, bet pasitikėdavo manimi: „Tėvas padarys taip, kaip reikia!“ Kai prie Jėzaus kryžiaus randu ramybę su Dievu, esu Dievo vaikas, tuomet galiu pasitikėti ir dangiškuoju Tėvu. Jis viską gerai padarys. Daugiau klausimų nebėra. Viskas priklauso nuo to, ar jūs priimate paskutinį Dievo Žodį – Jėzų!

Ar galite pasiklausyti dar penkias minutes? Turiu pasakyti kai ką labai svarbaus.

5. Dievo tylėjimas gali tapti šauksmu

Galima diskutuoti labai ilgai, kodėl Dievas viena ar kita leidžia. Bet klausimas tik tada bus tikrai aktualus, kai jis palies jus pačius. Sutinkate? Visomis baisiomis, tamsiomis savo gyvenimo valandomis aš rasdavau nusiraminimą tik prie Jėzaus kryžiaus.

Neseniai jauna mergaitė labai nusiminusi man pasakė: „Nebegaliu gyventi!“ Nežinau, kokioje padėtyje jūs este, bet dėl jūsų gyvenimo tamsybių norėčiau pasakyti: „Svarbu ne tai, kad klausiate: ‘Kodėl? Kodėl? Kodėl?’, bet tai, kad turime klausti: ‘Kam?’“ Norėčiau papasakoti vieną atsitikimą.

Kai prieš keliasdešimt metų buvau pastorius kalnakasių rajone, atsitiko šiurpus įvykis. Vieną dieną išgirdau apie darbininką, kurį kasykloje po žeme ištiko nelaimė. Ant juosmens jam užkrito akmuo. Paralyžiavo stuburą, ir pasveikti nebuvo jokios vilties. Šiurpu! Aplankiau jį, bet apsilankymas buvo baisus, šiurpiausias, kokį kada nors buvau patyręs. Kambaryje daug draugų. Ant stalo degtinės buteliai. Paralyžiuotasis sėdi invalido vežimėlyje. Kai įėjau, kilo baisus šauksmas: „Pasilik už durų, juodasis strazde! Kur buvo tavo Dievas, kai akmuo krito man ant juosmens? Kodėl Dievas tyli?“ Ir pasipylė keiksmai. Tikras pragaras! Negalėjau pasakyti nė žodžio ir išėjau. Tarp savo rajono kalnakasių turėjau kelis draugus, kuriems kitą vakarą „Vyrų ratelyje“ papasakojau apie savo apsilankymą. Praėjus savaitei, kai norėjau pradėti pokalbį „Vyrų ratelyje“, su trenksmu atsidarė durys ir buvo įstumtas invalido vežimėlis su paralyžiuotuoju. Draugai kalnakasiai ėmė ir atgabeno jį į mūsų „Vyrų ratelį“.

Nežinau, ar jie ilgai jį įkalbinėjo. Tikriausiai ne. Taigi sėdėjo jis prieš mane. Tada kalbėjau apie žodžius: „Dievas taip pamilo pasaulį“, ne dėl to, kad mums gerai sektųsi, bet „kad Jis atidavė savo Sūnų“. Kalbėjau apie Jėzų, paskutinįjį Dievo Žodį, kurį privalome išgirsti: „... kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų“. Paralyžiuotasis klausėsi. Pirmą kartą jis girdėjo apie Jėzų! Staiga jis pamatė šviesą. Pasakysiu trumpai: po kelių mėnesių jis jau tapo Viešpaties Jėzaus globotiniu. Ir kaip viskas pasikeitė! Jo butas buvo sutvarkytas. Kur anksčiau girdėjosi tik keiksmai, dabar skambėjo giesmės apie Jėzų. Senųjų draugų nebeliko, bet atsirado naujų. Degtinės buteliai dingo, o ant stalo gulėjo Biblija. To aš niekada neužmiršiu. Jis turėjo tokį švelnų vardą – Strazdas. Jis tikriausiai nesupyks, kad čia aš miniu jo vardą, nes jis dabar amžinybėje. „Strazde, – paklausiau, – kaip sekasi?“ – „Ak, – atsakė jis, – nuo to laiko, kai mano gyvenimas priklauso Jėzui, nuo to laiko, kai man atleistos nuodėmės, nuo to laiko, kai tapau Dievo vaiku, nuo to laiko mano namuose, – jis pasvarstė akimirką ir tęsė: – kiekviena diena yra kaip diena prieš Kalėdas“. Gražiai pasakė kalnakasys, ar ne? Ir tada išgirdau tai, ko niekada nepamiršiu. Jis tarė: „Bušai! Aš greit mirsiu, tai aš jaučiu“. Mes sakėme vienas kitam „tu“, nes tapome geri draugai. „Tada, įėjęs pro vartus, aš stosiu prieš Dievą. Man visai aišku: su mirtimi viskas nesibaigia. Ir kai tada ten, amžinybėje, stovėsiu prieš Dievo sostą, parpulsiu prieš Jį ir dėkosiu, kad Jis man sulaužė stuburą“. – „Strazde, – pertraukiau jį išsigandęs, – ką tu čia kalbi!“ O jis atsakė: „Žinau, ką kalbu. Jei to nebūtų atsitikę, jei Dievas būtų leidęs man toliau taip bedieviškai gyventi, būčiau nudardėjęs tiesiai į pragarą, į amžiną pražūtį. Todėl Dievas per savo malonę turėjo įsikišti ir sulaužyti man stuburą, kad atrasčiau Jo Sūnų Jėzų. Per Jėzų tapau laimingu Dievo vaiku. Ir todėl noriu Jam už tai dėkoti!“ Niekada nepamiršiu, ką tas žmogus pasakė: „Geriau būti paralyžiuotam ir priklausyti Jėzui – būti Dievo vaiku, negu dviem sveikomis kojomis nukeliauti į pragarą“. Tuomet atsakiau: „Mano mielas Strazde! Dievas davė tau labai sunkią dalią. Anksčiau tu ginčijais: ‘Kur buvo Dievas? Kodėl Dievas tyli?’ O dabar supratai, kodėl Dievas taip padarė: Jis norėjo atvesti tave pas Jėzų, kad Jėzus galėtų nuvesti tave pas Jį!“

Taigi mūsų klausimas turėtų skambėti ne „Kodėl?“, bet – „Kam?“ Norėčiau dar pridėti: tikiu, kad visi sunkumai mūsų gy-

venime yra tam, kad Dievas mus per Jėzų galėtų priartinti prie savęs! Mielai giedu šį giesmės posmelį: „O Tėve, trauki prie Sūnaus mane,/kad Tavo Sūnus priartintų mane prie Tavęs./Ir duok man Šventąją Dvasią,/kad gyvenčiau ramiai su Dievu amžinai,/ir širdyje giedočiau Tau džiugiai“.

Mūsų teisė į meilę!

Šią temą jau esu ir taip formulavęs: „Argi meilė gali būti nuodėmė?“ Tai klausimas apie lytinius dalykus, kurie mums visiems labai rūpi. Pradėkime nagrinėti temą: „Mūsų teisė į meilę!“. Turiu jums kai ką svarbaus pasakyti.

1. Neapsakomas vargas

Tikrai keista, kad mūsų laikų žmonės kaip niekada yra vieniši. Ir kartu taip glaudžiai vieni šalia kitų nėra tūnoję kaip šiandien. Nors esame vieni su kitais suspausti lyg silkės, bet vis dėlto labai vieniši.

Kartą šešiolikmetis berniukas man pasakė: „Aš neturiu jokio artimo žmogaus!“ Atsakiau: „Nekalbėk nesąmonių! Tu juk turi tėvą!“ – „Ak, tas senis! – prieštaravo jis. – Pareina namo penktą valandą po pietų, truputį pasibara, pavalgo ir vėl išeina“. – „O tavo motina?“ – „O, ji labai užsiėmusi ir negali manimi rūpintis!“ – „O tavo darbo draugai?“ – „Jie kolegos, daugiau nieko! Neturiu jokio žmogaus, kuriam galėčiau atverti širdį“. Tai man sakė šešiolikos metų berniukas! Bet vieniši yra ne tik vaikai. Žmonos dažnai vienišos, nors gyvena šalia savo vyrų, ir atvirkščiai. Vyras neturi supratimo, kas jaudina žmoną, o žmona nenutuokia, kas jaudina vyrą. Ir tai vadinama santuoka! Taip, esame vieniši žmonės!

Kai mūsų laikų filosofai kalba apie žmogaus vienišumą, jų atidžiai klausoma. Žmogus tikrai šaukiasi išgelbėjimo nuo vienatvės. Šis troškimas susijungia su stipriausia jėga, kokia yra mūsų gyvenime – lytiniu potraukiu. Ir tada griūna pylimai: penkiolikmetis ieško draugės, kuri išgelbėtų jį nuo vienatvės. Vedęs vyras, nors gyvena su žmona, bet jaučiasi vienišas ir susitikinėja su savo sekretore, kuri galbūt išgelbės jį nuo vienatvės. Studentas, studijuodamas kartu su vienuolika ar dvidešimčia tūkstančių universiteto studentų, jaučiasi vienišas ir susideda su studente, kuri taip pat yra vieniša. Troškimas išsigelbėti nuo vienatvės susijęs su lytiniu potraukiu. Štai dėl ko mes šiandien gyvename pašėlusiai seksualiame pasaulyje. Šiuo faktu, kad sekse žmogus ieško išsigelbėjimo, remiasi apsukrūs verteivos, pavyzdžiui,

filmų statytojai, romanų kūrėjai. Visuose filmuose nors viena scena lovoje! Visose knygose nors viena vedybinė neištikimybė!

Kai stebime, matome, jog žmonės flirtuoja, meilinasi, bučiuojasi, ir mums atrodo, kad viskas vyksta *in dulci jubilo*, t. y. nuoširdžiai džiaugiamasi. Jauna mergaitė man sako: „Pastoriau, mūsų supratimas visiškai kitoks negu mūsų senelių. Mūsų nauja dora, nauja etika!“ Čia beveik susigundyčiau pagarbiai nusiimti skrybėlę, jei ją turėčiau, ir pasakyti: „Yra į ką pažiūrėti!“ Bet kai taip ilgai pamokslauji didmiestyje, jau nebetiki skambiais žodžiais. Iš patyrimo žinau, kad tas „skambumas“ yra tik fasadas. Bet už jo – neapsakomas vargas: jaunuolius ir jaunuoles jungia neaiškūs ryšiai, iš kurių jie bejėgiai išsipainioti. Santuokoje gyvenama veidmainiaujant arba ji nutraukiama. Begalinis vargas! Tas vargas mums visiems žinomas. Kalbu ne apie kokius nors apskritai žmones, o apie mus.

Prieš daugelį metų mažame Lipero srities miestelyje jaunimui skaičiau panašia tema paskaitą. Įėjęs į salę, pagalvojau: „Pragaras!“ Vaikinai, mergaitės, cigarečių tvaikas! Keli vyrukai net išsitraukę degtinės butelius. Kai kurios mergaitės sėdėjo vaikinams ant kelių. Ir čia aš turiu kalbėti! „Oi oi oi!“ – pamaniau. Pradėjau tokiu sakiniu: „Lytinio gyvenimo srityje yra neapsakomas vargas!“ Tą akimirką atrodė, lyg pakiltų visos uždangos. Dar tebematau vaikiną, kuris iš karto nustūmė savo mergaitę. Staiga pasidarė visiškai tylu. Aš pagalvojau: „Juk pirmą akimirką atrodė, kad visi laimingi, džiaugiasi, o iš tikrųjų aš paliečiau atvirą žaizdą: Lytinio gyvenimo srityje yra neapsakomas vargas!“

2. Kas yra vargas

Vargas atsiranda tada, kai mes nebežinome, kas tikrai gera ir kas bloga. Mes sakome: „Mūsų pažiūros šioje srityje šiandien naujos!“ Bet nuodėmė lieka nepakitusi! Ir kai aš nusidedu, sąžinę užgula našta. Tai realybė. Leiskite grubiai paklausti: „Ar pritariate ikivedybiniams lytiniams santykiams ar ne? Ar neištikimybė santuokoje būtina? Ar lesbietiškoji meilė nuodėmė ar ne? Ar homoseksualizmas, kada vyras su vyru tarpusavyje ar su berniukais arba berniukai tarpusavyje daro nešvarius daly-

kus, blogai ar ne? Skyrybos – blogai ar gerai? Kas iš tikrųjų yra blogis ir kas gėris?“ Čia atsiranda vargas! Tūkstančiai romanų rašomi, lyg ši sritis būtų anapus gėrio ir blogio, lyg šis klausimas visai neegzistuotų. Pavyzdžiui, modernūs filmai. Didelio formato kadras – bučiuojamasi, uždanga nusileidžia, ir tada už uždangos šešėliai. Paprasčiausiai taip turi būti, tai atrodo esą anapus gėrio ir blogio. Ar tai teisinga? Kas yra bloga? Kas yra gera? Atsimenu, kai buvau jaunas, manyje pabudo savigarba ir ėmė kankinti klausimas: „Kas leista? Kas ne?“

Norint teisingai atsakyti į šiuos klausimus, pirmiausiai reikia iškelti kitą klausimą: „Kas iš tikrųjų nusprendžia, kas yra gera ir kas bloga? Kas turi tai pasakyti?“ Kartą atėjo pas mane porelė: ji tamsiai mėlynu tušu dažytomis blakstienomis, jis – ne visai savimi pasitikintis jaunuolis, cigarečių nurudintais pirštais. Aš sakau: „Na na, jau už septynių kilometrų matyti, kas jums atsitiko“. Mergina aiškina: „Nieko čia tokio, pastoriau! Nieko tokio“. Paprieštaravau: „Minutėlę, kas iš tikrųjų gali pasakyti, ar yra kas tokio, ar nėra nieko tokio?“ Taip, kas iš tikrųjų pasakys, kas gera ir kas bloga? Bažnyčia? Ne! Jos ir aš neklausyčiau. Būdamas jaunas niekaip nesutikau, kad pastoriai vadovautų mano gyvenimui, dabar pats esu vienas iš jų. Kas gali pasakyti, kas gera ir kas bloga? Teta Amalija? Ar mano paties sąžinė? „Klausau savo vidinio balso!“ Hm hm! Kas pagaliau gali pasakyti, kas gera, o kas ne?

Štai dabar pasiekėme svarbią vietą. Jei yra gyvas Dievas, pasaulio Valdovas, tada Jis gali pasakyti, kas gera ir kas bloga! Jei Dievo nėra, darykite, ką norite! Būti padoriam tik dėl tetos Amalijos nėra prasmės. Čia kiekvienam žmogui iškyla klausimas: „Yra Dievas ar nėra?“ Pažįstu žmonių, kurie gyvena purve, bet tvirtina: „Aš tikiu Viešpatį Dievą“. Paikystė! Jei Dievas yra, Jo valia galioja ir lytinio gyvenimo srityje. Turite apsispręsti: galite Dievą iš savo gyvenimo pašalinti, bet tada jums teks mirti! Negalime būdami 45 metų sakyti: „Gyvenu be Dievo“, o po to, pasenus, tapti dievobaimingu. Taip nieko nebus! „Ieškokite Viešpaties, kol Jį galima rasti, – sakoma Biblijoje, – o ne kada jums patogu“. Sakau dar kartą: jei Dievo nėra, galite daryti, ką norite. Bet jei Dievas yra, tada Jis turi pasakyti, kas gera ir bloga. Aišku ar ne?

O dabar sakau jums: Dievas tikrai yra! Dievas – gyvas! Ir jei paklausite, iš kur šimtu procentų žinau, atsakysiu – kadangi Jis

apsireiškė Jėzuje! Norėčiau jums įkalti: nuo Jėzaus atėjimo bet kokia abejonė dėl Dievo buvimo arba Dievo neigimas yra nemokšiškumas ar pikta valia! Dievas yra! Kadangi Dievas yra, Jis pasako, kas gera ir kas bloga! Jūs galite Dievą iš savo gyvenimo pašalinti, galite sakyti: „Mes turime kitokius doros pagrindus!“ – garantuoju, kad atsiskaityti už savo gyvenimą turėsite Dievui!

Kaip gera pasidaro žmogui, kuriam paaiškėja, kad tik Dievas pasako, kas yra gera ir kas bloga. Savo Žodyje – Biblijoje – Dievas ir pasakė mums apie gėrį ir blogį aiškiai bei suprantamai. Vienas žmogus kartą manęs paklausė nustebęs: „Argi Biblijoje yra ir tokie dalykai?“ Jam atsakiau: „Taip, jie taip pat ten yra! Dievas aiškiai nurodo, kas gera ir kas bloga lytiniame gyvenime!“

Ar supratote? Taigi dabar turime klausti: „Ką Dievas sako apie lytinį gyvenimą?“ Remkimės Biblija.

3. Ką sako Dievas?

a) Dievas patvirtina seksualumą

Tucholskio eilėraštyje parašyta: „Nuo diržo aukštyn aš krikščionis, o nuo diržo žemyn – pagonis“. Nesąmonė! Biblija sako: „Dievas sutvėrė žmogų – sutvėrė juodu, vyriškį ir moteriškę“. Ir Dievas sukūrė mus seksualius! Todėl aš atvirai kalbu, nes tai neuždrausta sritis. Dievas sukūrė mane vyru, – jus taip pat vyrais. Tai ir būkime vyrai, o ne marionetės! O jus Dievas sukūrė moterimis. Tai ir būkite moterys! Moterų pastangos būti kaip vyrai ir atvirkščiai – vyrų kaip moterys – yra liguistos. Jūs suprantate: būkite tikros moterys! Būkite tikri vyrai! „Dievas sutvėrė žmogų – sutvėrė juodu, vyriškį ir moteriškę“, o ne dar trečią giminę. Dievas patvirtina mūsų seksualumą. Tai turi žinoti kiekvienas, ir to pakeisti negalima. Vyras ir moteris – Dievo kūrinys!

Deja, mes esame puolę kūriniai. Pasaulis nebėra toks, kokį sukūrė Dievas. Kaip tik dėl to šie svarbūs ir delikatūs dalykai yra pavojuje. Todėl juos Dievas apsaugojo.

b) Dievas įvedė vedybas

Dievas įvedė vedybas norėdamas apsaugoti seksualumą. Santuoka nėra visuomeninė sutartis, o Dievo institucija.

Vienas amerikiečių psichiatras, parašęs didžiulę knygą, nors ir nebūdamas krikščionis, sako: „Niekada nebuvo parašyta apie šį klausimą nieko išmintingesnio kaip Biblijoje: 'Dievas sutvėrė žmogų – sutvėrė juodu, vyriškį ir moteriškę'. Aš nesu krikščionis, bet sakau kaip psichiatras: santuoka yra tai, kas žmogui reikalinga". Supraskite teisingai: tvirta santuoka – ne septintoji, aštuntoji, devintoji ar dešimtoji Holivudo kino žvaigždžių „santuoka"! Kad tokios santuokos pateikiamos kaip idealas, yra mūsų laikų beprotybė, aiškiai parodanti žmonijos bejėgiškumą. Dievas įvedė santuoką kaip meilės ir ištikimybės instituciją.

O dabar norėčiau pasakyti trumpą kalbą apie santuoką. Jūs, mielosios moterys, dar nesate pakankamai geros žmonos, jei savo vyrams verdate gerus pietus ir įsiuvate ištrūkusias sagas. Jums, vyrai, nepakanka, kad duodate žmonoms pinigų šeimininkauti ir daugiau jomis nesirūpinate. Dievo valia santuoka turi būti išsigelbėjimas nuo vienatvės! Vedę žmonės, ar jūsų santuoka tokia? Galbūt jūs turite kartą pasikalbėti ir pasakyti: „Kur iš tikrųjų mes patekome? Mūsų santuoka turėtų būti išsigelbėjimas nuo vienatvės!" – „Negera, – pasakė Dievas pradžioje,– žmogui būti vienam. Padarysiu jam padėjėją, panašią į jį". Suprantate – išgelbėjimas nuo vienatvės!

Čia mielai papasakosiu vieną epizodą, kur rašytojas sako: „Kai buvau visai mažas, man ir mano seserims leido važiuoti pas giminaičius į Štutgartą į vestuves. Tai pirmosios vestuvės, kuriose aš dalyvavau, todėl viskas man buvo labai įdomu. Į bažnyčią važiavo karietomis, paskui iškėlė iškilmingus pietus restorane. Valgiaraščio pabaigoje buvo „Ledų tortas". Mano sesuo ir aš sėdėjome stalo gale ir troškome tik vieno – kad greičiau atneštų ledų tortą. O jo neatnešė be galo ilgai, nes vis koks nors dėdė sakė ilgą kalbą. Tos kalbos mums buvo baisiai nuobodžios. Tačiau viena liko mano atmintyje. Atsistojo toks dėdė. Jis norėjo būti sąmojingas ir pasakė: 'Mieli svečiai, pasakojama, kad danguje stovi dvi kėdės, skirtos sutuoktiniams, kurie nė sekundės nėra apgailestavę, kad apsivedė'. Ir tęsė: 'Bet kėdės iki šios dienos tebėra neužimtos!' Tą akimirką jį pertraukė. Mano tėvas per didžiulės draugijos galvas sušuko mano motinai, kuri sėdėjo kitame šventinio stalo gale: 'Motin, kėdes gausime mes!' Buvau mažas berniukas ir gilios minties

nesupratau. Bet mano širdį užliejo džiaugsmo srovė, nes jaučiau visą nuostabią tėvų namų šilumą". Ar jūsų santuoka tokia? Juk apie tokią galvojo Dievas!

Kai aš vedžiau, turėjau seną kolegą, kuris pasakė labai puikią užstalės kalbą pagal Biblijos žodžius: „Aš duosiu jam padėjėją, kuri būtų su juo". Jis pasakė: „Ne ponią, kuri laiko jį po padu, ne vergę, kuri guli jam po kojų, ne šalia jo, kaip kažką antraeilį, o padėjėją, kuri yra su juo". Ak, kaip man norėtųsi, kad galėčiau dabar giedoti didžią pagiriamąją giesmę santuokai. Norėčiau, jei turėčiau tam laiko.

Aš labai susijaudinau, kai sidabrinių vestuvių dieną mano tėvas pažiūrėjo į savo žmoną ir pasakė: „Per 25 metus kasdien tave vis labiau pamildavau!" Tada pagalvojau apie santuokas, kuriose per 25 metus viskas pamažu atšąla. Baisu! Yra daug sutuoktinių, kurie savo partneriui turėtų pasakyti: „Pradėkime dar kartą iš naujo!" Tai galima. Tai įmanoma!

Ir dar. Daug jaunuolių sako: „Aš dar visai negalvoju apie vedybas. Kaip tada su mumis? Ar galime daryti, ką norime?" Tokiems pasakysiu:

c) Dievas nori, kad jaunystė būtų skaisti

Žinau, šiandien tai juokingai skamba. Bet ar Dievas vadovaujasi mada? Tai ne mano sakinys. Taip sako Dievo Žodis.

Galiu šiek tiek pagrįsti. Biblijoje yra tikrai nuostabus pasakojimas apie jaunuolį, vardu Izaokas. Tėvas leidžia jam susirasti žmoną. Izaokas išeina į lauką, nes yra įsitikinęs, kad Dievas atves jam žmoną. Ir jis tai moteriai, kurios dar nė nepažįsta, jau yra ištikimas. Jūs, jauni vyrai, dar negalvojantys apie vedybas, galite būti įsitikinę, kad Dievas tikru laiku duos jums mergaitę, kokios reikia. Ir tai mergaitei jūs jau dabar turite būti ištikimi! Ir jūs, mergaitės, būkite ištikimos tam, kurio dar nepažįstate! Tai Biblijos mintis. Dievas nori skaisčios jaunystės!

Kartą man paaiškino gydytojas psichiatras: „Esu įsitikinęs, kad iš tikrųjų mylėti mergaitė gali tik vieną kartą. Tik vieną kartą tikrai atsiveria jos širdis. Jei mergaitė turėjo septynis gerbėjus, ji yra santuokai subjaurota. – Jis buvo švabas ir pažodžiui išsireiškė. – Ji ištekės už septintojo, o visada galvos apie pirmąjį, kurį mylėjo". – „Įdomu, – atsakiau, – psichiatrijoje jūs prieinate prie tų pačių tiesų, kurias skelbia Dievo Žodis".

Taigi turiu aiškiai pasakyti: ikivedybiniai lytiniai santykiai, lesbietiškoji meilė, homoseksualizmas, santuokos laužymas, skyrybos – nuodėmės, už kurias turėsite atsakyti prieš Viešpatį Dievą!

Čia galėčiau ir baigti. Žinau, kokia didelė pagalba man, jaunam vyrui, buvo supratimas, kas yra Dievo valia ir kokia ji svarbi. Bet būčiau neteisingas, jei dabar nutraukčiau ir daugiau nieko svarbaus nepasakyčiau.

4. Kaip įveikti šį vargą

Biblijoje yra nuostabus pasakojimas. Jėzus, gyvojo Dievo Sūnus, apsuptas žmonių. Staiga kyla baisus sąmyšis. Žmonių minia – kunigai ir prastuomenė – atitempia gražią jauną moterį. Taip ir matau ją prieš save sudraskytais drabužiais. Ją tempia prie Jėzaus ir sako: „Viešpatie Jėzau! Mes sugavome šią jauną moterį laužant santuokos ištikimybę. Dievo įsakymas sako, kad santuokos laužytojas turi mirti. Tu visada toks gailestingas, Viešpatie Jėzau, bet prieš Dievo valią Tu juk nieko nesakysi. Mes norėtume išgirsti Tavo žodžius, jog moteris turi būti akmenimis užmušta!“ Jėzus pasižiūri į jauną moterį ir atsako: „Taip, Dievui tai labai labai rimta; pagal Dievo valią ji turi mirti“. Jau veidai nušvinta. Keletas net griebia akmenis. Tačiau Jėzus tęsia: „Lukterėkite! Kas iš jūsų visiškai nėra nusidėjęs – nei mintimis, nei žodžiais, nei darbais – tegu pirmas meta akmenį“. Čia Jėzus pasilenkia ir kažką rašo smėlyje. Labai norėčiau žinoti, ką Jis parašė, bet Biblijoje nepasakyta. Paskui Jis atsitiesia – ir štai aikštė tuščia. Tik moteris dar tebestovi. Biblijoje rašoma: „Tai išgirdę, jie vienas po kito ėmė trauktis šalin, pradedant nuo vyresniųjų“.

Dabar klausiu jūsų: „Ar jūs būtumėte galėję mesti pirmąjį akmenį?“ Niekas ar ne? Tai tada čia vyksta nusidėjėlių susirinkimas.

Matote, tie žmonės padarė didelę klaidą. Jie nuėjo apkaltinti savo sąžinės, o turėjo pasielgti priešingai. Jiems reikėjo sakyti: „Viešpatie Jėzau! Mes turime atsistoti šalia tos moters. Tu jos nepasmerkei, padėk ir mums!“ Ir šiandien iš seksualinio vargo gali išgelbėti tik Jėzus. Jei taip sakau, tai sakau kaip tas, kuris gyvena Jėzui padedant. Kai kalbu apie Jėzų, kalbu ne teori-

jas. Jis buvo mano gyvenimo Gyvenimas, ir toks yra iki šios valandos. Pastorius taip pat ne neutralus asmuo, jis juk taip pat žmogus. Jam reikia Išganytojo taip pat, kaip ir jums. Ir aš ne kartą įsitikindavau, kokį Gelbėtoją aš turiu, būtent – dviem požiūriais:

a) Jėzus atleidžia kaltes

Joks pastorius, joks dvasininkas, taip pat ir angelai negali jums atleisti nuodėmių. Pirmoji nešvari mintis ir kiekvienas nuopuolis neginčijamai yra nuodėmė. Su savo kalte jūs einate į amžinybę, į Dievo teismą, ir jeigu prieš tai nerasite Jėzaus ir neišpažinsite Jam savo nuodėmių, jūs negausite atleidimo. Jėzus yra vienintelis, kuris gali atleisti mūsų kaltes.

Stokite – širdyje – prieš Jėzaus kryžių ir pasakykite: „Dabar aš sudedu prieš Tave visas savo jaunystės nuodėmes. Išpažįstu Tau visus savo nedorus įpročius, nieko nenoriu nutylėti". Ir tada pakelkite akis į Jo kryžių ir tarkite: „Jėzaus kraujas buvo pralietas dėl manęs./Tuo aš tikiu tikrai,/nes ir už mano nuodėmes/ Tu, Jėzau, numirei". Suprantate? „Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių". Koks išvaduojantis žodis!

Septyniolikos metų tapau kareiviu ir perėjau visus baisumus. Staiga lyg pabudau ir, žvelgdamas į pasibaisėtiną savo kelią, paklausiau savęs: „Kas išvaduos mane iš jaunystės nedorybių?" Tada supratau: Jėzus panaikins mano praeitį. Jėzus atleis mano kaltes! Ir aš kreipiausi į Jėzų. Dabar nebenoriu gyventi be Jo.

Kartą Diuseldorfe dideliame susirinkime kalbėjau apie tai, kad, atleisdamas kaltes, Jėzus panaikina praeitį. Kai susirinkimas baigėsi ir visi veržėsi lauk, pamačiau aukšto ūgio prakilnų vyrą, besibraunantį pas mane. Pagaliau jis šiaip taip priėjo ir labai susijaudinęs paklausė: „Ar tiesa, kad nuodėmės atleidžiamos?" – „Taip, – atsakiau, – ačiū Dievui! Tuo aš gyvenu!" Tada Jis pasakė: „Aš psichiatras. Pas mane ateina daug žmonių, sergančių psichinėmis ligomis. Jie turi visą kompleksą ligų. Bet jie nežino, kas sukelia jų ligą. Dažniausiai tai senos nuodėmingos istorijos, kurių jie aiškiai neatsimena ar nenori atsiminti. Turiu ilgai su jais dirbti, kol tos senos istorijos iš pasąmonės išplaukia į sąmonę. Bet tuo mano galia baigiasi. Aš

galiu tik iškelti į dienos šviesą seną kaltę: melą, ginčą, neskaistumą. Bet dažnai nusiminęs galvoju: 'Jei galėčiau pašalinti ir kaltę!' Todėl ir klausiu jūsų, pastoriau Bušai, ar tikrai yra Tas, kuris gali panaikinti kaltę? Tiesa tai ar ne?" Dar kartą džiugiai patvirtinau: „Ačiū Dievui! Taip!" Ir supratau, kokią negirdėtai didingą žinią turime Naujajame Testamente: Jėzus atleidžia kaltes!

Ir antra:

b) Jėzus sutrauko ryšius

Kartą labai gražiai jaunai sekretorei pasakiau: „Panele, jūs einate į pragarą. Jūsų santykiai su šefu neleistini! Nedarykite jų – to žmogaus ir jo šeimos – nelaimingų!" Jos veidu nuslinko skausmas, ir ji tarė: „Aš negaliu ištrūkti. Aš jį myliu!" – „Taip, – atsakiau aš, – bet tas žmogus turi žmoną ir vaikus! Jūs žiauri!" Ir vėl ji tarė: „Aš negaliu ištrūkti!" Jaučiau, kad ji pati patyrė šito ryšio kančią, bet nutraukti jo neįstengė. Buvau laimingas, galėdamas jai pasakyti: „Matote, nuodėmės pančių mes iš tikrųjų negalime sutraukyti, bet Biblijoje parašyta: 'Jei Sūnus jus išlaisvins, jūs tikrai būsite laisvi'. Šaukitės Jėzaus! Jis gali nutraukti ir tokius nešvarius ryšius!"

Yra giesmės posmas, kurį labai mielai giedu: „Jėzus atėjo ir nukrito pančiai,/sutraukė Jis mirties mūs grandines./Išjudino Jis gėdos pamatus./Išgelbėtojas, Dievo Sūnus, mums laisvę davė./ Nuodėmę ir gėdą Jis pakeitė šlove,/Jėzus atėjo ir sutraukė pančius".

Nagrinėjant seksualinių vargų ir ryšių problemas paaiškėja, jog ir jauniems, ir seniems žmonėms reikia Išganytojo, Atpirkėjo. Kiekvienas gali įsitikinti, kad Jėzus dovanoja šlovingą ir visai realų išganymą! Jums būtinai reikia Išganytojo, kitaip jūsų gyvenimas bus labai vargingas!

5. Pasaulis ilgisi meilės „agape"

Turiu dar kai ką pasakyti. Yra daug merginų, kurios sako: „Štai mums jau keturiasdešimt, ir mūsų niekas nevedė. Ką mums daryti?"

Aš šimtaprocentinis taikos šalininkas (ramiai prisipažįstu) ir iš

tikrųjų juo tapau dėl sunkios tokių merginų padėties. Antrajame pasauliniame kare žuvo 5 milijonai jaunų vyrų. Tai reiškia, kad penkiems milijonams merginų liko nepatenkintas didžiausias jų gyvenimo troškimas – padaryti vyrą laimingą; kad penki milijonai mūsų tautos merginų turi vienišos keliauti savo keliu. Ar tai ne svarus argumentas, dėl ko aš nekenčiu karo? Kartą išsiaiškinkime, ką šis tylus 5 milijonų merginų vargas reiškia mūsų tautai! Vyrai, kurie norėjo padaryti jas laimingas, guli mūšių laukuose. Tokioms mergaitėms norėčiau pasakyti: „Dėl Dievo, nesielkite nuodėmingai! Nesibraukite į svetimą santuoką! Mūsų tautą užplūdo pavojų ir pagundų srovė!“ – „Taigi, bet ką mums daryti?“ – klausia jos. Čia atsakau: „Jeigu jūsų tokia dalia, tai reikia su ja susitaikyti. Jeigu jūs neištekėjote, tai jokiu būdu nelaikykite savęs nelaimingomis!“

Biblija pasakoja apie neištekėjusią moterį, vardu Tabita. Ji gyveno Jopės mieste, dabartinėje Jafoje. Jai mirštant kaip tik netoli buvo apaštalas Petras. Jį pašaukė. Kai Petras įėjo į mirusiosios kambarį, jis nustebo, nes manė: „Sena pana tikriausiai viena guli mirties patale“. Tačiau kambarys buvo pilnas. Ten sėdėjo našlė, kuri sakė: „Tabita man pasiuvo šį sijoną!“ Aklas vyras paliudijo: „Aš buvau toks vienišas. Kiekvieną sekmadienio popietę nuo trijų iki keturių ateidavo Tabita ir valandą skaitydavo man. Tai buvo šviesioji mano gyvenimo valanda“. Ten buvo mažų vaikų. Jie pasakojo: „Mes niekam nerūpėjome. Atėjo Tabita ir ėmė rūpintis mumis!“ Ir Petras suprato: Tabita gyveno prasmingą gyvenimą, daug gražesnį negu kai kurių ištekėjusių moterų, kurios laikui bėgant surūgsta šalia nuobodaus vyro.

Vokiečių kalboje yra tik vienas žodis, išreiškiantis meilę. Graikų kalboje – du. Naujasis Testamentas parašytas graikiškai. Meilė, apie kurią anksčiau kalbėjome, graikiškai vadinasi „eros“. Iš čia atsirado žodis „erotika“. Yra dar vienas žodis meilei pavadinti – „agape“. Tai Dievo meilė, kurią aš galiu perduoti kitiems žmonėms.

Neištekėjusios merginos, susitaikykite su savo dalia ir pripildykite savo gyvenimą meilės „agape“! Pasaulis trokšta tokios meilės.

Leiskite dar kartą pakartoti: Dievas nusprendžia, kas gera ir kas bloga. Dievas sako: jaunystė turi būti skaisti, sutuoktiniai – ištikimi, o jei gyvenimas iki santuokos neatvedė – susitaikykite su tokia lemtimi.

6. Meilė, į kurią neturime teisės

Pabaigai norėčiau dar kartą pakalbėti apie Jėzų. Mano tema vadinasi: „Mūsų teisė į meilę". Yra meilė, į kurią mes neturime jokios teisės, bet ji mums dovanojama. Tai Jėzaus Kristaus meilė. Mes nusidėjėliai. Mums reikia Išganytojo. Leiskite man asmeniškai paliudyti.

Tai atsitiko trečiajame reiche. Aš sėdėjau kalėjime – dėl savo tikėjimo. Mane aplankė kalėjimo pastorius ir pasakė: „Jūsų reikalai labai prasti". Ir išėjo. Pasilikau vienas kameroje. Ji buvo labai ankšta. Viršuje matėsi siauras šviesos ruoželis. Aš šalau. Ak, ir visa aplinka, į kurią patekau, buvo taip pat labai šalta. Ilgėjausi žmonos, vaikų, pareigų, jaunimo, – juk buvau jaunimo pastorius. Taip sėdėjau be vilties kada nors iš čia išeiti. Kai atėjo vakaras, mane užvaldė begalinis nusiminimas. Nežinau, ar jums gyvenime kada nors teko labai nusiminti. Bet buvo akimirka (galiu jums tai paliudyti), kada į mano kamerą įžengė Viešpats Jėzus! Jis gyvas! Jis gali vaikščioti pro užrakintas duris. Jis padarė tai ir parodė man prieš akis savo mirtį ant kryžiaus. Ten Jis mirė ir už mane nusidėjėlį. Išgirdau Jo žodžius: „Aš – gerasis Ganytojas. Geras Ganytojas už avis guldo gyvybę". Tuo metu iš Jėzaus rankų į mane plūstelėjo tokia dieviškos meilės srovė, kad aš vos išsilaikiau, kad tiek jos buvo – beveik per daug mano širdžiai. Ir aš supratau: tai meilė, kurios mes neužsitarnavome, į kurią neturime teisės, kuri mums dovanojama.

Tokia meilė skiriama ir jums! Kodėl leidžiate šiai srovei praplaukti pro šalį? Ji nori įsilieti ir į jūsų širdį!

Ar galima kalbėti su Dievu?

Švabijoje pasakojama tokia istorijėlė. Į vieną kaimą atvyko lyno akrobatai, kurie ketino vakare pasirodyti. Pastolius su lynu per vidurį jie buvo jau pasistatę. Pro šalį ėjo motina su mažu vaiku. Vaikas klausia: „Mama, ar galima virve vaikščioti?“ Motina atsako: „Jei kas moka, gali, bet aš nemoku!“ Taigi pirmiausia norėčiau pasakyti:

1. Jei moki, galima

Taip, galima, – juk Dievas čia! – jei moki. Bet daugelis jūsų pasakys: „Bet aš nemoku!“ Žinoma, galima su Dievu kalbėti. Juk jūs galite kalbėti su ponu Majeriu, tai kodėl negalėtumėte kalbėti su gyvuoju Dievu? Jis čia! Bet ar mokate su Dievu kalbėti? Būdamas vaikas, išmokau giesmelę: „Danguje, tolybėj,/ Ten, kur angelai,/Dievas iš aukštybės...“ Tada pamaniau: „Taigi nebėra prasmės melstis, nes taip garsiai šaukti, kad Dievas danguje, tolybėj, mane išgirstų, negaliu“. Kai kas šaiposi: „Mes paleidome į Visatą palydovą. Jei ten būtų Dievas, būtume Jį sutikę“.

Daugelis to nesuvokia ir klausia: „Kurgi Dievas? Dangiškoj aukštybėj? Kiek aukštai? Šimtą, tūkstantį kilometrų?“ Tuoj norėčiau aiškiai pasakyti, kad žodžių „dangiškoj aukštybėj“ Biblijoje nėra. Biblija apie gyvąjį Dievą sako: „Jis visiškai netoli nuo kiekvieno iš mūsų“. Kitoje vietoje užrašyta taip: „Iš visų pusių supi Tu mane“. Tai galima suprasti tik žinant, kad mūsų protas pasaulį pažįsta remdamasis trim matavimais. Bet pasaulis didesnis. Ir Dievas yra kitokiame matavime, bet Jis per plaštaką nuo jūsų. Kai jūs nusidėjote, Dievas stovėjo šalia – ir tylėjo. Kai kuriems žmonėms dabar jau 40 ar 50 metų, ir visą gyvenimą jie darė nuodėmes, o Jis tylėjo.

Žinoma, galima su Dievu kalbėti. Bet čia lyg lyno akrobatui – gali, jei moki! Tačiau šiandien dauguma žmonių turi pasakyti: „Bet aš nemoku!“ Prašau, būkite visiškai sąžiningi. Jūs iš viso nemokate melstis. Jei mokėtumėte, galėtumėte. Bet nemokate!

Šiais laikais žmonės prarado sugebėjimą melstis ir tikėti Dievu. Tai kelia nerimą. Garsus rašytojas Francas Verfelis parašė

romaną „Išeikvotasis dangus“. Ten yra sakinys, kuris mane nuolat lydi. „Moderniojo laiko žymė yra metafiziškas žmogaus sukvailinimas“. – „Metafizišku“ nusakomi amžinieji dalykai, kurie iš tikrųjų yra, tačiau kitame matavime. „Metafiziškas sukvailinimas“ – tai, kad žmogus radijo, televizijos, plepalų, propagandos, ideologijų, politikos, kaimynų kvailinamas tol, kol visai praranda sugebėjimą suvokti, kad Dievas yra čia ir kad su Juo galima kalbėti. Ar galima su Dievu kalbėti? Būtų galima, jei nebūtume atbukinti šimtametės proto istorijos.

Šešiolikos metų berniukas papasakojo man, ką patyrė kare. Jo bateriją bombardavo. Pirmas išėjęs iš slėptuvės, jis rado žmogų, kuriam buvo perplėšti viduriai. Norėjo padėti, bet žmogus pasakė: „Aš mirsiu. Tu man nepadėsi. Man tik reikia, kad kas nors su manimi pasimelstų. Melskis, berniuk!“ Berniukas atsakė: „Hitlerio jaunimo sajungoje išmokau keiktis, o ne melstis“.

Tada jis nubėgo pas kapitoną ir pasakė: „Kapitone, einam!“ Kapitonas atsiklaupė prie vyro, kuriam virto žarnos iš perplėšto pilvo, ir paklausė: „Ko nori, drauge?“ – „Kapitone, aš mirsiu. Pasimelskite su manimi!“ – „Dieve! – sušuko kapitonas. – Aš nemoku melstis!“ Tada kapitonas atvedė vyresnįjį leitenantą. Pagaliau susirinko visi drąsūs vyrai, kurie įsivaizdavo esantys tikri šaunuoliai, galintys papasakoti bet kokį nešvarų anekdotą, mokantys keiktis, bet nė vienas nemokėjo melstis. Net paprasto „Tėve mūsų“. Berniukas pasakė: „Stovėjau tada ir mąsčiau: ‘Jei išeisiu gyvas iš šio kruvino karo, pirmiausiai susirasiu žmones, kurie išmokys mane melstis. Nenorėčiau mirti taip apgailėtinai, kaip tas vyras!’“

Matote, kaip yra. Ar būnu pas generalinius direktorius, ar pas darbininkus, visur tas pats – vieni per protingi, kad melstųsi, kitus terorizuoja laisvamanybė. Mes nesugebame melstis. Iš tikrųjų didžiulė katastrofa yra „metafiziškas sukvailinimas“, kaip ją pavadino Francas Verfelis. Jei ištinka baisi bėda, kokie bejėgiai mes esame! Esu sėdėjęs Esene priešlėktuvinės apsaugos slėptuvių rūsiuose su žmonėmis, kurie plėšė gerkles kalbėdami apie galutinę pergalę, apie nuostabųjį fiurerį ir didžiąją Vokietiją, o kai krito bombos, jie inkštė. Tačiau mes, krikščionys, meldėmės ir giedojome jiems giesmes apie Jėzų, kad tie žmonės galėtų ištverti. Patys jie nemokėjo melstis. Taip, tai katastrofa, kai žmonės nemoka melstis!

Neseniai stovėjo prieš mane protingas, išsilavinęs žmogus ir

šypsodamasis pareiškė: „Pastoriau, ir malda nieko nepadeda!“ Tada sugriaudėjau ant jo: „Neplepėkite taip paikai!“ – „Kaip tai?“ – klausė jis apstulbęs. – Aš jam atsakiau: „Man jūs atrodote lyg žmogus su amputuota koja, kuris sakytų: ‘Slidinėti nenaudinga!’ Juk jis negali slidinėti!“

Galima ginčytis apie slidinėjimą, tik ne su invalidu, ar ne? Bet tokie mes esame. Nemokame melstis, o atsistojame ir pareiškiame: „Melstis nėra prasmės!“ Iš mano žodžių aišku, kad šioje srityje aš praradau pagarbą vokiečių vyrams. Tam, patikėkite, yra priežasčių. Juo varganesni tampame, tuo įmantresniais žodžiais plepame! Jei galėčiau paveikti jus, kad šįvakar, radę tylią vietelę, susimąstytumėte ir pasakytumėte: „Dievas žino, kad mažiausia, ką turi mokėti krikščionis – tai melstis! O aš nemoku!“

Iš tikrųjų mane apima ne tik pyktis, kad mūsų vargšė tauta yra taip sumulkinta, bet ir didelis sielvartas. Mane jaudina, kai mąstau, jog bažnyčia su žmonėmis elgiasi taip, lyg jie mokėtų melstis. Per Kalėdas į bažnyčią eina žmonės, kurie šiaip ten niekada neina. Todėl per Kalėdų pamaldas žmonių pilna. Ir kai pastorius sako: „Melskimės!“, visi sudeda rankas ir nuleidžia galvas. Tada norėčiau sušukti: „Nedarykite taip! Juk nė 10 procentų iš jūsų nemokate melstis! Jūs visi apsimetate!“ Ar taip nėra? Tuokiantis: „Melskimės!“ Laidojant: „Melskimės!“ Stovi jie su skrybėlėmis rankose ir mano, kad jei žiūri į savo skrybėlę, tai jau meldžiasi. O po to – geria! Kai buvau kareivis (dar prieš 1915 metus), mums liepė eiti į bažnyčią. Prieš tai puskarininkis painstruktavo: „Labai tyliai nueisite prie suolų. Stovėkite, nusiimkite šalmus ir laikykite prieš save, pamažu suskaičiuokite iki dvylikos, tada atsisėskite!“ Žmonės žiūrėjo į kareivius ir manė: „Kaip dievobaimingai jie meldžiasi!“ O jie tik pamažu skaičiavo iki dvylikos ir atsisėdo. Manau, kad tuokiantis ir laidojant, kada sakoma: „Melskimės“, žmonės net iki dvylikos neskaičiuoja. Todėl mane apima liūdesys, kai pagalvoju, jog kadaise pasakydavai: „Melskimės“, ir žmonės meldėsi, o ne apsimetinėjo.

Didysis Vidurinės Azijos tyrinėtojas Deividas Livingstonas, drąsus, mokytas ir protingas žmogus, išėjo į amžinybę. Pasaulietis pasakytų, jog mirė. Jis keliavo per Vidurio Afriką tik su čiabuviais nešėjais. Vieną rytą nešėjai supakavo daiktus ir išardė palapines. Liko tik Livingstono palapinė. Jo netrukdė, nes žino-

jo: rytą jis meldžiasi – kalbasi su savo dangiškuoju „Tuanu“, savo Dievu. Tą rytą jo malda ilgiau truko. Po kiek laiko nešėjų būrio vadovas pro plyšį pažiūrėjo į palapinę: jis dar klūpojo. Jie laukė iki pietų. Pagaliau išdrįso atidaryti palapinę. Jis dar tebeklūpojo, bet jo širdis jau buvo sustojusi.

Tas didis ir įžymus žmogus mirė besimelsdamas; taip jis nuėjo pas savo Viešpatį. O vokiečių miesčionis sako: „Melstis nėra prasmės!“ Ar ne gėda?! Reikėtų su ašaromis pripažinti: „Aš nebemoku!“ Tas žmogus mokėjo. Jis mirė ant kelių. Mes mirštame ligoninėje su injekcijomis – kitaip nepakeliame mirties, jei gydytojai nenuskausmina. Tam žmogui nereikėjo injekcijų. Jis kalbėjosi su Dievu. Ir su Juo kalbėdamasis išėjo į amžinybę.

Ar namie jūs meldžiatės? Mano tėvų namuose (mes buvome aštuoni vaikai) buvo taip: rytą prieš pusryčius susirinkdavome visi. Giedodavome giesmę „Amžinybės ryto spindesys...“ arba „Viešpatį liaupsink...“ Paskui buvo skaitomas skyrelis iš Biblijos. Pabaigoje melsdavosi tėvas. Taip viskas vyko ir tada, kai pasidariau bedievis, – namie buvo meldžiamasi. Ir kai aš, jaunas karininkas, ėjau blogais keliais, tėvų malda lyg lynas traukė mane atgal. Ar jūs rytais dar meldžiatės? Iš jūsų, vyrai, Dievas pareikalaus jūsų vaikų ir žmonų sielų, jei savo namuose jiems gerai nevadovavote. Kaip jūs pradedate dieną? Ar giedate? Ar skaitote Bibliją? Jūs nemokate melstis? Kas bus, kai jūsų maži vaikai pasakys: „Tėti, pasimelsk rytą su mumis!?“

Kartą vienas Eseno aristokratas paprašė: „Aplankykite mane!“ Jis sėdėjo su žmona ir papasakojo: „Atsitiko kažkas neįtikėtina. Mano šešiolikos metų sūnus pareina iš jūsų jaunimo ratelio ir klausia: ‘Kodėl mes nesimeldžiame?’ Kai jam pasakiau: ‘Ak, visa tai tik formulės, už jų nieko nėra!’, jis klausė toliau: ‘Tėti, ką tu manai apie Šventąją Dvasią?’ Atsakiau: ‘Aš visai nieko nemanau!’ Sūnus pareiškė: ‘Tai yra mūsų šeimos nelaimė. Mums reikia tėvo, kuris gali melsti Šventosios Dvasios!’“ Taip jis pasakojo. Aš paklausiau: „Klausykite, gal reikia jūsų sūnui duoti truputį garo, kad buvo įžūlus su tėvu?“ Bet tėvas atsakė: „Ne ne. Aš manau taip: jei berniukas teisus, blogi mano reikalai!“ Galėjau tik tiek pasakyti: „Jūsų reikalai labai blogi! Berniukas teisus“. – „Taip, – pritarė jis, – bijau, kad taip ir yra. Ką man daryti?“

Suprantate, žmogui staiga paaiškėjo: „Nesupratau svarbiausios savo, šeimos tėvo, atsakomybės!“ Negana pirkti vaikams

drabužius ir duoti valgyti. Jūsų, tėvų, atsakomybė didesnė! Ar mokate melstis?

Žinote, mūsų dienų žmonės man atrodo kaip vaiduokliai laivai. Jūrininkai pasakoja legendą, kad septyniose pasaulio jūrose vaidenasi laivas, visai apleistas, bet neskęstantis. Gali atsitikti, kad per jūrą plaukiantis garlaivis jį pamatys. Garlaivis signalizuoja, bet laivas neatsako! Mes esame kaip tokie vaiduokliai laivai. Dievas mums signalizuoja. „Čia su meile, čia su kančiom, Dieve,/Tu mane lankei, sau paruošti mano širdį..." Dievas signalizuoja mums įvykiais ir išgyvenimais, o labiausiai savo Žodžiu. Bet mes negalime atsakyti! Vaiduokliai laivai!

Kartą po mano pamokslo šia tema mažas vaikas paklausė motinos: „Kodėl tas žmogus sakykloje taip barasi?" Tikiuosi, jūs suprantate? Aš nesibaru, bet man kartais iš gailesčio plyšta širdis, kad mūsų vargšė tauta – inteligentija ir darbininkai, vyrai ir moterys, seni ir jauni – taip sugadinti, jog paprasčiausiai nebemoka kreiptis į Dievą, kuris yra šalia.

Daugelis žmonių vadina save krikščionimis, bet jie nemoka melstis. Kai lankau namus, visada sutinku tokių, kurie sako: „Mes labai religingi, pastoriau. Mano motina net pažinojo pastorių Šulcą. Jūs jį pažinojote? Ne? Mano motina jį labai gerai pažinojo!" Atsakau: „Kartu su savo pastoriumi Šulcu nukaksite į pragarą, jei nepažįstate Jėzaus. Svarbu tai, ar galite šauktis Jėzaus vardo, ar mokate melstis!" Prašau, paklauskite patys savęs: „Ar moku melstis? Ar meldžiuosi?" – ir patys sau atsakykite.

Dabar jūs pagalvosite: „Liaukis, pastoriau Bušai! Geriau mums pasakyk, kaip išmokti melstis?" Taigi, dabar apie tai.

2. Kaip išmokti melstis?

a) Pirmasis gyvybės šauksmas

Kaip išmokstama kalbėti? Ar jūs atsimenate, kaip išmokote kalbėti? Ne, nebegalite atsiminti! Aš taip pat ne. Bet jeigu jūs norite išmokti melstis, pirmiausia reikia išleisti pirmąjį tikro gyvenimo, gyvenimo su Dievu, garsą. Pasakysiu jums, kaip tai padaryti.

Viešpats Jėzus kartą papasakojo tokį atsitikimą: du vyrai atėjo į bažnyčią melstis. Vienas buvo įžymus ir užėmė svarbią

vietą visuomenėje. Jis tuoj nuėjo į priekį ir pradėjo: „Mielas Dieve, dėkoju Tau, kad esu toks puikus žmogus". Čia jau Dievo ausims nebuvo ko klausytis. Tas žmogus galėjo melstis kiek tinkamas – Dievas daugiau nebesiklausė. Taip būna! Antrasis žmogus buvo labai abejotinas tipas. Pasakytume – panašus į nusikaltėlį. Tai spekuliantas, sukčius ar kas nors panašaus. Biblija vadina jį muitininku. Atėjusį į bažnyčią jį apima baimė, ir jis lieka stovėti prie durų. Jis galvoja: „Man visai netinka eiti į vidų. Smuklėje, kur prie stalų geriama, labiau tikčiau, bet čia ne". Jis jau nori grįžti, tačiau jam dingteli, dėl ko atėjo. Jis be galo ilgisi Dievo. Mes visi be galo ilgimės Dievo. Grįžti pas Tėvą! Ir jis negali išeiti, tas žmogus. Ir įeiti į vidų negali. Jis prisimena savo gyvenimą ir tada, sudėjęs rankas, ištaria tik vieną sakinuką: „Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui!" Biblija sako, kad tuomet dangiškieji pulkai pradėjo giedoti, nes žmogus atgijo.

Pirmasis naujos gyvybės šauksmas yra: „Aš nusidėjau!"

Papasakosiu vaizdingiau. Mano pirmojo sūnaus gimimas buvo labai sunkus. Aš ištvėriau kartu su žmona iki galo. Galvojau apie Jėzaus žodžius: „Gimdydama moteris liūdi". Aš maniau, kad mylima moteris, kurios galvą laikiau, gali neišlaikyti. Staiga išgirdau balsiuką, cypsintį balselį. Tai buvo kūdikis! Nauja gyvybė! Negalėjo būti gražesnės melodijos nei šis cypimas. Jį išgirdęs, aš kaukiau kaip kiemsargis šuo. Ar galite tai suprasti? Tai mane sukrėtė – pirmasis naujos gyvybės šauksmas!

Pirmasis naujos gyvybės iš Dievo šauksmas yra tada, kai žmogui pagaliau atsiveria tiesos šviesa, ir jis ištaria: „Aš nusidėjau! Būk gailestingas man, nusidėjėliui!" Ir visos jūsų maldos nueis niekais, jei pradžioje nebuvo šio pirmojo gyvybės šauksmo. Dar niekada nemačiau kūdikio, kuris pradėtų gyvenimą ilgomis kalbomis, o ne pirmuoju šauksmu. Taip pat nėra kito kelio ir į Dievo karalystę!

Pirmasis gyvybės šauksmas! Ar jūsų gyvenime jis jau buvo? Ne? Tada, dėl Dievo meilės, reikia pasiduoti! Mano draugai, aš nenorėčiau, kad kai kurie iš jūsų nueitų į pragarą! Būtina sušukti pirmąjį gyvybės iš Dievo šauksmą: „Aš nusidėjau! Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui!"

Kai paklydėlis sūnus nuo kiaulių grįžo namo, pirmiausia pasakė: „Tėve, aš nusidėjau dangui ir tau". Tą akimirką, kai jūs tai ištarsite, Dievo Sūnus Jėzus jums praneš: „Mielas drauge, Aš numiriau už tavo nuodėmes! Aš sumokėjau už tave!"

b) Tik Dievo vaikai moka gerai melstis

Neseniai sutikau pažįstamą, kuris turi tris mielus mažus vaikus: berniuką ir dvi mergaites. Aš pastebėjau, kad visi vaikai vienu metu kalbėjo su tėvu. Tėvas stengėsi visiems atsakyti į klausimus. Priėjau ir sakau: „Laba diena, pone! Laba diena, vaikučiai!“ Ir štai: vaikai tuojau nutilo. Sutikę svetimą, jie nutilo. Laisvai vaikai gali kalbėtis tik su tėvu ar motina. Kai ateina svetimas, jie sutrinka.

Taigi mes tik tada galime gerai melstis, kai tampame Dievo vaikais! Bet mes nemokame melstis todėl, kad nesame Dievo vaikai.

Ak taip, mes „priklausome bažnyčiai“, esame konfirmuoti, mes krikščionys, per Kalėdas einame į bažnyčią, pavyzdingai sveikinamės su pastoriumi. Kartą vienas pamokslininkas pasakė: „Jūs – krikštyti kiškiai!“ Kažkas paklausė, ką tai reiškia. Jis atsakė: „Jei tu sugautum ir pakrikštytum kiškį, jis vėl tuojau nušuoliuotų į laukus. Jūs darote taip pat. Vos pakrikštyti, tuoj vėl grįžtate į pasaulį!“ Mieli draugai, tada jūs negalėsite melstis! Tik Dievo vaikai moka gerai melstis! Ir dėl to tik Dievo vaikai gali tikrai džiaugtis!

Taigi jūs turite tapti Dievo vaikais. Iš prigimties tokie jūs nesate. Galbūt jūs esate krikščioniškai „pabaltinti“, bet nesate Dievo vaikai. Vaikas būtinai turi gimti, o Dievo vaikas būtinai turi atgimti. Jūs turite tapti Dievo vaiku – tik tada mokėsite melstis. Taip, Dievo vaikai negali gyventi be maldos! Dievo vaikams malda yra tarsi kvėpavimas! Mano berniukai dažnai juokauja vienas kitam: „Nepamiršk kvėpuoti!“ O jūs pamirštate sielos kvėpavimą! Dievo vaikams melstis – tai reiškia kvėpuoti. Taigi jūs būtinai turite tapti Dievo vaiku.

Trumpai jums pasakysiu, kaip tapti Dievo vaiku: tik per Jėzų! Jis sako: „Aš esu durys. Kas per Mane įeina, bus išgelbėtas“. Štai per pasaulio ūkanas pas jus ateina Jėzus, Žmogus su vinių žymėmis. Iki šiol Jis jums nerūpėjo. Žinia apie Jėzų atrodė mitas. Tačiau Jis ateina pasitikti jūsų. Ir tada gali būti, kad jūs Jį pažinsite: Žmogų iš kitokių matavimų pasaulio, gyvojo Dievo Sūnų, Išganytoją. Pirmasis žingsnis norint tapti Dievo vaiku – pripažinti Jėzų. Antrasis žingsnis – visiškai pasitikėti Jėzumi, kad Jis gali sutvarkyti mano vidinį gyvenimą, slaptus nusižengimus, jaunystės nuodėmes! Senajame Testamente vie-

nas Dievo žmogus sako: „Tu apgini mano teises ir išvedi mano bylą“. Ateina laikas, kai visiškai pasitiki Jėzumi, net drįsti atsižadėti savo ligšiolinio gyvenimo ir visą savo gyvenimą atiduoti į Jo rankas. Tai vadinama atgimimu. Mano gyvenime tokia valanda buvo, kai aš, aštuoniolikmetis, atsiskyriau nuo bedieviško gyvenimo ir atidaviau savo gyvenimą Jėzui. Man nepadėjo joks žmogus. Ir jums aš negaliu padėti. Turite vieni su Juo susitarti. Surizikuokite ir pasakykite Jam: „Imk mano gyvenimą, Jėzau! Jį Tau atiduodu!“ Tą akimirką, kai taip padarysite, jūs tapsite Dievo vaiku. Pas mane ateina žmonės ir sako, kad išsigelbėti galima ir kitaip. Pabandykite! Bet aš jums pasakysiu, kad yra tik vienos durys į Dievo karalystę. Ir šios durys – Jėzus! Jėzus, miręs ir prisikėlęs dėl mūsų!

Kai tapsite Dievo vaiku (ak, eikite pasitikti Jėzaus, prašau jus, Jis jau seniai laukia jūsų!), tada jūs mokėsite melstis, tada baigsis jūsų gyvenimo vargai, tada galėsite atverti Jam savo širdį – kaip vaikas savo tėvui.

Esu jau senas pastorius, pažinojau daug žmonių. Šiandien aš tikrai įsitikinęs, kad kiekvienas žmogus – kiekvienas! – turi savo tamsių paslapčių. Jas nešioja su savimi. Bet kai tampi Dievo vaiku, galima savo širdį atverti Jėzui. Galima Jam pasisakyti savo tamsias paslaptis. Jam galima pasakyti tai, ko negalima patikėti jokiam žmogui.

Per vieną susirinkimą keletas berniukų pasipasakojo apie savo gyvenimą. Aštuoniolikmetis pasakė: „Aš buvau krikščionis, bet nusivyliau viskuo. Kartą, prieš eidamas į Biblijos valandą, tariau: ‘Viešpatie Jėzau, jei šį vakarą Tu man asmeniškai nepasakysi žodžio, mesiu viską. Neturėdamas aiškumo, negaliu susidoroti su savimi ir didmiesčio gyvenimu!’“ Jis tęsė: „Kai ėjau namo iš Biblijos susirinkimo, viskas buvo aišku! Jis išklausė mano maldą ir asmeniškai su manimi kalbėjo!“ Mane sujaudino jaunuolio pasakojimas, kaip jis netikėdamas ir nusiminęs šaukėsi Jėzaus – ir gavo atsakymą. O jeigu jūs žinotumėte, kokius atsakymus išgirsta Dievo vaikai, kai šaukiasi Dievo!

Mano motina gyveno Hiulbene prie Uracho, Švabijos kalnų ganyklose. Per karą ji kartą man parašė: „Šiandien pabudau trečią valandą nakties. Galvojau apie savo vaikus karo lauke ir apie anūkus, ir apie jus bombardavimų zonoje, ir apie Elizabetę Kanadoje, iš kurios negaunu žinių. Ir mane prislėgė toks rūpestis, kad atrodė, lyg kažkas ginkluotas smaugia geležinėmis

pirštinėmis. Negalėjau išlaikyti. Ėmiau melstis: 'Viešpatie Jėzau, tark man žodį! Aš nebegaliu pakelti rūpesčio!' Įjungiau šviesą, pasiėmiau Bibliją (gerai tam, kas ant staliuko prie lovos visuomet turi Bibliją!) ir atsiverčiau. Pirmi žodžiai, kuriuos perskaičiau, buvo: 'Paveskite Jam visus savo rūpesčius, nes Jis jumis rūpinasi'". Mano motinos laiškas baigėsi šlovingais žodžiais: „Bematant viską atidaviau Išganytojui, užgesinau šviesą ir smagi užmigau!" Čia tai bent! Taip gali pasielgti tik būdamas Dievo vaikas.

Atsimenu, kad vieną dieną mano motina pasakė: „Vakar vakare buvau tokia pavargusi, jog net nebegalėjau melstis. Aš tik pasakiau: 'Labanaktis, mielasis Išganytojau!'" Tada pamaniau: taip natūraliai kalba su savo Viešpačiu Dievo vaikai!" Ir Jis iš tikrųjų rūpinasi mumis: kiekvieną valandą, ar tai būtų diena, ar naktis, Jis šalia – aš Jo nuosavybė ir galiu Juo visiškai pasitikėti.

Ar supratote? Jei nemokate melstis, tai didžiausia katastrofa. Linkiu jums pirmojo gyvybės šauksmo: „Aš nusidėjau! Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui!" Linkiu jums nenurimti, kol nepriklausysite Jėzui, kol netapsite Dievo vaiku! Tada man nebereikės liūdėti dėl jūsų.

Kaip gyventi, jei daugiau nebegalime tikėti?

1. Be tikėjimo gyventi negalima

Turiu tuojau pasakyti: jei nebegalima tikėti, tuomet iš viso negalima gyventi! Čia tiesiog nežinau, ką patarti. Netikinčiam žmogui padėti neįmanoma. Noriu paaiškinti kodėl.

Mes įsivaizduojame, kad Dievas yra teologinis teiginys, mintis ar gamtos jėga, ar dar kas nors. Mano draugai, Dievas yra asmenybė ir iš tikrųjų gyvena visur ir visada. Jei esu nesusitaikęs su Dievu, tai neturiu ramybės, jei nesu Dievo vaikas, tuomet gyvenu nuošalyje nuo tikrovės. Tai pavojinga padėtis!

Mano gyvenime buvo didi valanda, kai aš, jaunas karininkas, Pirmajame pasauliniame kare staiga supratau: „Dievas yra čia!" Tada jaučiausi lyg automobiliu būčiau atsitrenkęs į sieną. Ir anksčiau sakydavau, kad tikiu Viešpatį Dievą, bet nesuvokiau, kad Jis yra tikrovė. Ir staiga aš susidūriau su tikruoju Dievu.

Biblijoje yra nuostabi psalmė, kalbanti apie tai, jog Dievas iš tiesų egzistuoja ir kad nuo Jo paprasčiausiai neįmanoma pabėgti. Ten sakoma: „Jei užkopčiau į dangų, – ten Tu esi!" Amerikiečių kosmonautas Glenas pasakė, kad jį, būnant kosminiame laive, sukrėtė mintis: Dievas yra ir čia! „Jei užkopčiau į dangų" arba lėkčiau per Visatą – „ten Tu esi!" Jei įsikasčiau į giliausią kasyklų šachtą – giliau negu 1000 metrų – susitikčiau su Dievu! Psalmėje sakoma: „Ir jei pasikločiau patalą mirusiųjų buveinėje, – štai Tu!" Kai skridau į Kaliforniją, žmona į lagaminą įdėjo iš tos psalmės skirsnelį, kurį, San Franciske atidaręs lagaminą, perskaičiau: „Jei imčiau aušros sparnus, nusileisčiau jūros gale, tai ir ten Tavo ranka vestų mane ir nutvertų mane Tavo dešinė". Dievas yra didžioji realybė!

Kadangi Dievas yra didžioji realybė, Jis nepaliks be bausmės to, kas stovi nuošalyje nuo Jo. Jei gyvenu taip, tartum Dievo čia nebūtų, nepaisydamas Jo įsakymų, nešvęsdamas sekmadienio, laužydamas santuoką, meluodamas, negerbdamas tėvų, negarbindamas Dievo, tai gyvenu nuošalyje nuo tikrovės. Ir tada aš gyvenime neatsilaikysiu! Apsidairykite aplinkui. Žmonės paprasčiausiai nesugeba gyventi; net ir tie, kurie daug uždirba. Viduje didelis nerimas, asmeniniame gyvenime nesiseka, šeimoje taip pat.

Kaip gyventi, jeigu nebegalime tikėti? Tada gerai gyventi neįmanoma! Tada ir mirtis atrodo labai baisi. Po šimto metų čia nebus nė vieno iš mūsų. Mes visi jau būsime mirę.

Kai kas sako: „Po mirties nieko nebebus, mes būsime negyvi!" Pamąstykite, ar geriau patikėti savo širdimi, ar Dievo Žodžiu? Artėdami prie mirties suvokiame: „Juk aš nieko, ką kaupiau per visą gyvenimą, negaliu pasiimti su savimi!" Galbūt jūs pasistatėte namą, aš turiu puikią biblioteką. Iš visko, kas man buvo miela, taip pat ir žmonių, kuriuos mylėjau, nieko nieko negalėsiu pasiimti. Tik viena mes pasiimsime amžinybėn – savo kaltę prieš Dievą. Įsivaizduokite: jūs gulite mirties patale ir staiga suvokiate: „Aš viską turiu palikti, tik mano nusižengimai ir nuodėmės kartu su manimi stos prieš šventąjį ir teisųjį Dievą!" Kas bus Dievo teisme? Mes stovėsime prieš Jį!

Viešpats Jėzus, būdamas gailestingas, pasakė: „Nebijokite tų, kurie žudo kūną, o negali užmušti sielos. Tai smulkios žuvelės! – tų nebijokite. Verčiau bijokite to, kuris gali pražudyti ir kūną, ir sielą pragare". Ir matau, tartum nugara Jam būtų nubėgęs drebulys, – dar kartą Jėzus sako: „Taip, to bijokite!"

Prieš keletą metų Norvegijoje gyveno garsus profesorius, pavarde Halesbis (Hallesby). Man teko su juo susipažinti. Nuostabus žmogus – solidus, rimtas norvegas. Jis savaitę pamokslavo per radiją. Galiu aiškiai įsivaizduoti, kaip jis stovi prieš mikrofoną ir sako: „Gali būti, kad šį vakarą jūs atsigulsite, o anksti rytą pabusite pragare. Norėčiau jus įspėti!" Kilo baisi audra, nes norvegai taip pat „modernūs žmonės". Didžiausio Oslo laikraščio žurnalistas parašė tokį vedamąjį: „Mes ne viduramžiuose! Tikrai nepakenčiama, kad per tokią modernią instituciją kaip radijas būtų kalbamos tokios akivaizdžios nesąmonės". Kai ką nors tokio pateikia didelis laikraštis, mažieji kiauksi tą patį. Taigi visas laikraščių miškas ošė: „Mes ne viduramžiuose! Kaip profesorius gali kalbėti apie pragarą?!" Dėl to Oslo radijas paprašė profesorių Halesbį paaiškinti šį dalyką. Profesorius vėl atsistojo prieš mikrofoną ir pasakė: „Turiu šį dalyką paaiškinti. Gali būti, kad šį vakarą jūs ramiai atsigulsite, o anksti rytą pabusite pragare. Noriu jus įspėti!" Dabar subruzdo visi. Norvegijos vyskupų buvo klausiama: „Ar yra pragaras, ar ne?" Net iliustruotas žurnalas „Der Špygel" (Veidrodis) išspausdino ilgą straipsnį „Ginčas apie pragarą Norvegijoje". Po to triukšmo nepraėjo nė metai, kai Oslo studentams skaičiau pa-

skaitas, o vakarais buvo suorganizuotos dar kelios viešos paskaitos. Jos prasidėjo spaudos konferencija. Viešbutyje susirinko visų laikraščių atstovai. Atsitiktinai šalia manęs sėdėjo žurnalistas, tada pradėjęs visą triukšmą, o iš kairės – profesorius Halesbis kaip evangelikų spaudos atstovas. Tada ir prasidėjo. Žurnalistas užsipuolė mane: „Pastoriau Bušai, aš susiginčijau su profesoriumi Halesbiu. Jūs juk modernus žmogus. Kaip jūs manote, ar yra pragaras?" – „Taip, – atsakiau. – Žinoma, pragaras yra! Savaime suprantama!" – „Ir jūs taip pat tvirtinate?" – paklausė jis. – „Esu pasiruošęs mielai jums paaiškinti, – atsakiau. – Tikiu, kad yra pragaras dėl to, kad pats Jėzus tai pasakė. Aš besąlygiškai tikiu Jėzaus žodžiais. Jis žinojo daugiau negu visi protingi žmonės!"

Dievo Žodis sako: „Dievas trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti ir pažintų tiesą". Todėl mes ir kalbame apie tikėjimą, kadangi Dievas parodė kelią, kaip galima laimingai gyventi ir palaimingai mirti.

Kaip gyventi, jei nebegalime tikėti? Be tikėjimo gerai gyventi negalima!

Leiskite dar išsamiau paaiškinti. Įsivaizduokite, kad turite gražią mažą auksinę žuvelę. Vieną dieną jūs pagalvojate: „Tu, vargšas mažas padare, visą laiką turi būti šaltame vandenyje! Norėčiau, kad tau būtų malonu!" Išimate ją iš vandens, nušluostote minkštu rankšluosčiu ir įdedate į gražų auksinį narvelį. Duodate jai geriausią maistą (nežinau, kuo minta auksinės žuvelės – skruzdėlių kiaušinėliais ar kuo nors kitu). Taigi duodate jai puikiausių ir riebiausių skruzdėlių kiaušinių ir sakote: „Mano mieloji auksine žuvele, toks gražus auksinis narvelis, puikūs skruzdėlių kiaušiniai, grynas oras. Dabar tau gera!" Ką darys auksinė žuvelė? Dėkinga pamos pelekais ir pasakys: „Ačiū"? Ne, to ji nedarys, o gaudys orą ir kaip pašėlusi spurdės. Ir jei galėtų kalbėti, ji pasakytų: „Nenoriu tavo auksinio narvelio, nenoriu skruzdėlių kiaušinių, aš noriu į savo stichiją, noriu į vandenį!" O mūsų, žmonių, stichija yra gyvasis Dievas, kuris su- tvėrė dangų, žemę ir mus taip pat. „Visa gyvybė plaukia iš Tavęs", – taip prasideda Šveicarijos himnas. Dievas – mūsų stichija. Kol neturiu ramybės su Dievu, savo sielą galiu įdėti į auksinį narvą. Jūs suprantate, šiandien žmogus duoda savo sielai viską: malonumus, keliones, geriausią valgį, puikų vyną, – tačiau mūsų siela spurda ir sako: „Iš tikrųjų aš viso to nenoriu. Aš noriu į sa-

vo stichiją, aš noriu ramybės su Dievu!“ Nebūkite patys sau tokie žiaurūs! Mūsų širdis šaukia, kol randa ramybę gyvame Dieve! Kaip žuvis nori į savo stichiją, taip mūsų siela nori pas Dievą, kuris yra mūsų stichija!

Kaip gyventi, jei daugiau nebegalime tikėti? Galiu pasakyti: „Niekaip!“ Ir jei jūs įsiterpsite: „Bet juk visi žmonės gyvena!“ – aš turėsiu jums atsakyti: „Bet koks tas jų gyvenimas?!“ Toks žmogus kaip Gėtė – gražus, turtingas, protingas, kuris turėjo viską, – gyvenimo pabaigoje Ekermanui pasakė, kad jei sudėtų visas valandas, kada jis patyrė vidinį pasitenkinimą, neišeitų nė trys dienos. Ne, gerai gyventi neįmanoma, jei neturi tikėjimo!

Tai buvo pirma, ką turėjau pasakyti. Dabar antra:

2. Svarbiausia – teisingai tikėti

Kiekvienas žmogus turi savo tikėjimą. Kartą, kai buvau jaunas studentas, pas motiną atėjo viena ponia. Motinos nebuvo namie, todėl pasakiau: „Gerbiamoji ponia, jos nėra. Jūs turėsite bendrauti su manimi“. – „Labai malonu“, – atsakė ji mandagiai. Kai pasiūliau atsisėsti, ji paklausė: „Ką jūs veikiate?“ Atsakiau: „Studijuoju teologiją“. – „Ką! – sušuko ji. – Teologiją!? Kas šiandien dar tiki? Neįmanoma!“ Ir senoji ponia (tai buvo Frankfurte, kur gyveno Gėtė) leidžia įžengti Gėtei ir išdidžiai paaiškina: „Mes tikime Gėtę! Krikščionybė – praeitis, ji praėjo!“ Kadangi pokalbis man buvo nemalonus ir nenorėjau su senąja ponia ginčytis, pasukau kitur: „Gerbiamoji ponia, leiskite paklausti, kaip jūs gyvenate?“ Ji, belsdama į stalą, greit sako: „Toi, toi, toi! Tokio dalyko neklausiama!“ Klausiu: „Atleiskite, ką reiškia: ‘Toi, toi, toi?’“ – „Jei nepasakysiu šių žodžių, ištiks nelaimė!“ – „Taip?! Jūs atmetate tikėjimą gyvuoju Dievu, bet, stuksendama į medį, tikite kažkokiais žodžiais! Pašėlęs dalykas! Gerai išmainėte!“

Tada man paaiškėjo: kiekvienas žmogus ką nors tiki. Bet ar tas tikėjimas tikras, išganantis? Mūsų laikais sakoma: „Svarbu, kad mes tikime!“ Tai reiškia: „Tikiu Viešpatį Dievą! Tikiu gamtą! Tikiu likimą! Tikiu apvaizdą!“ Ne, ne, mano draugai, svarbu, kad jūsų tikėjimas būtų teisingas, toks, kuris duoda ramybę, ramybę su Dievu ir ramybę širdyje. Aš turiu turėti tikėjimą, kuris išgelbsti nuo pragaro, kurį galiu jausti, nes jis dovanoja man naują gyvenimą. Kitaip man nusispjauti į tikėjimą! Daug žmonių tikėjo

Vokietija, galutine pergale, fiureriu. Kas iš to išėjo? Ar jums aišku, kad esama klaidingų tikėjimų? Bet jūs privalote turėti teisingą, išganantį tikėjimą.

Teisingas, išganantis tikėjimas – tai tikėjimas į Jėzų, gyvojo Dievo Sūnų. Tikėk į Jėzų Kristų! Ne į kokį nors religijos įkūrėją, bet į Jėzų Kristų, gyvojo Dievo Sūnų!

O dabar turiu pakalbėti apie tai, ką reiškia Jėzus.

Biblijoje mums pasakojama nuostabi istorija apie tikėjimą į Jėzų.

Įsivaizduokime save prieš 2000 metų. Mes einame prie Jeruzalės vartų, į Golgotos (Kaukolės) kalną. Nekreipkite dėmesio į žmones, kurie ten šūkauja ir rėkauja! Nekreipkite dėmesio į Romos kareivius, metančius kauliukus dėl nuteistųjų drabužių. Bet pakelkime galvą aukštyn: ant viduriniojo kryžiaus kybo Dievo Sūnus. Prikaltas! Veidas kruvinas nuo erškėčių vainiko, užspausto Jam ant kaktos. Ten kybo Dievas. Jo dešinėje ir kairėje galvažudžiai. Jie taip pat nubausti mirtimi. Sutemsta. Prisiartina mirtis. Staiga vienas žmogžudžių pradeda šaukti: „Klausyk, tu sakeisi esąs Dievo Sūnus, tu, viduryje. Jei tu tikrai toks, o ne melagis, tai nuženk žemyn ir man padėk!“ O, tai galima suprasti. Apimtas mirties baimės, žmogus pasako tokių dalykų, kokių šiaip gal ir nepasakytų. Tada prabyla antrasis. Jis kalba ne Jėzui, o savo draugui: „Ir tu vis dar nebijai Dievo?!“ Jis pradeda suprasti, kad Dievas šventas ir baisus.

Kai mūsų miestus bombardavo, žmonės prarasdavo savitvardą. Galbūt tai bažnyčios kaltė, kad ji nepasakė: „Dievas gali būti baisus! Dievas gali nusisukti nuo jūsų!“ Ir tu vis dar nebijai Dievo?! Reikėtų šaukti ten, kur vaikščiojama per lavonus dėl pinigų: „Ir jūs vis dar nebijote Dievo!“ Norėtųsi sakyti paleistuviams: „Ir jūs vis dar nebijote Dievo?! Ką jūs galvojate? Ar jūs akli?“ Išganantis tikėjimas pirmiausia prasideda supratimu, kad Dievas šventas ir rūstus.

Vėl grįžkime 2000 metų atgal. Tas plėšikas, tas nusidėjėlis kalba toliau: „Mes teisingai nuteisti! Mes to nusipelnėme“. Tai antra, kas veda į išganingąjį tikėjimą – savo kaltės suvokimas.

Sutikau daug žmonių, kurie sakė: „Negaliu tikėti!“ Jų klausiau: „Ar suprantate, kad esate nusikaltę Dievui?“ – „Ne, aš teisingai elgiuosi ir nieko nebijau“. Tada jiems atsakiau: „Kol taip save apgaudinėjate, niekuomet neateisite prie tiesos!“ Neseniai susitikau tokį, kuris irgi aiškino: „Aš gerai elgiuosi ir nieko ne-

bijau!“ – Atsakiau: „Sveikinu! Aš to negalėčiau pasakyti. Mano gyvenime daug kas ne taip“. Jis atsakė: „Žinoma, jei žiūrėsime griežtai!“ – „O, – pasakiau, – Dievas žiūri labai griežtai, bet jūs gi nepulsite apgaudinėti patys savęs!“ Žinokite! Jūs turėsite tikrą, išganingą tikėjimą tik tada, kai nuodėmę pradėsite vadinti nuodėme, kai savo nešvarius seksualinius santykius vadinsite ištvirkavimu, kai santuokos laužymą vadinsite santuokos laužymu, kai melo nebevadinsite gudrumu, o melu, kai nepateisinsite savimeilės, bet pripažinsite, kad patys save dievinate – o tai stabmeldystė. Taigi, antra: išganingas tikėjimas atsiranda tada, kai savo nuodėmę pagaliau vadinu nuodėme, stoju prieš Dievą ir sakau: „Viešpatie, aš nusipelniau Tavo teismo!“ Pasibaisėtina, kad mūsų amžiuje žmogus pats sau įsikalba: „Viskas gerai!“ Kartą Dievas nuplėš kaukę nuo veido!

Vėl prisiminkime Bibliją. Tada tas plėšikas prakalbo į Jėzų: „Tu nepadarei nieko blogo, kodėl čia kybai?“ Ir tą akimirką jam nušvito: „Jis kybo čia dėl manęs! Jis prisiima mano kaltę!“ Plėšikas nebegali nešaukti: „Viešpatie, Karaliau, prisimink mane, kai nueisi į savo karalystę!“ Tai trečia: Jis tiki, kad Jėzus dovanoja amžiną išgelbėjimą, nes miršta už mus. Ir Jėzus sako: „Dar šiandien tu būsi su manimi rojuje“.

Taigi išganingas tikėjimas būna tada, kai man paaiškėja Dievo šventumas, kai aš pripažįstu savo pražūtį ir kai suprantu, jog Jėzus, kuris miršta už mane ant kryžiaus, yra mano vienintelė galimybė išsigelbėti. Be šio tikėjimo gyventi negalima! O remdamiesi juo, gyvensite gerai ir laimingai! Nieko kito negaliu jums pasakyti.

Žmonės man jau prikaišiojo: „Jūs vienašališkas!“ Galiu atsakyti: „Atleiskite! Gerai gyventi, nebijoti mirties ir Dievo teismo galima tik suprantant, kad aš, nusidėjėlis, ateinu prie Jėzaus su atgaila, išpažįstu Jam savo nuodėmes ir tikiu, jog Jo kraujas buvo pralietas dėl manęs, tikrai tikiu, kad ir už mano nuodėmes Jėzus numirė“. Norėčiau, kad niekada nepamirštumėte šio sakinio: „Jėzus mirė už mane!“ Kai anksti rytą atsikeliate, jūsų smegenyse tesuskamba: „Jėzus mirė už mane!“ Jei rytoj būsite darbe, staiga pagalvokite: „Jėzus mirė už mane!“ Tada Dievo malonės dėka atsitiks taip, kad jūs Jį garbinsite ir pasakysite: „Mirė už mane! Tada aš galiu tuo tikėti!“ Tą akimirką, kai šitaip ištarsite, jūs tapsite Dievo vaiku! Jėzus sako: „Aš esu durys. Kas per Mane įeina, bus išgelbėtas“.

Dabar turiu pasakyti trečią dalyką. Daug žmonių man kalba: „Taip, pastoriau Bušai, bet kaip tik tuo, ką jūs sakote, aš negaliu tikėti. Jūsų klausytis gražu, bet patikėti negaliu“. Žmones, kurie taip kalba, norėčiau suskirstyti į keturias grupes. Taigi:

3. Žmonės negali tikėti...

a) ... nes jie nereligingi

Pirmajai grupei priklauso tie žmonės, kurie aiškina: „Aš negaliu tikėti, nes esu iš nereligingųjų. Jūs juk religingas, pastoriau, o aš ne!“ Į tai visada galiu atsakyti tik taip: „Aš irgi nereligingas“. Varpų skambėjimas, smilkalai ir visi panašūs dalykai man nelabai įdomūs. Esu laimingas, kad pastaraisiais metais Esene visada sakiau pamokslus salėje, kurioje buvo tik padorus pučiamųjų instrumentų orkestras. Nebuvo nei vargonų, nei varpų – ir man jų visai netrūko.

Kai Jėzus, Dievo Sūnus, gyveno žemėje, buvo labai daug religingų žmonių. Rašto žinovai, kunigai, fariziejai – visi labai religingi žmonės. Pavyzdžiui, liberalesni buvo sadukiejai. Tai tokie, kurie šiandien sakytų: „Aš ieškau Dievo gamtoje“. Nacių laikais sakė: „Mūsų vėliavose liepsnoja Dievas!“ Jie visada religingi! Ir tie religingi žmonės nukryžiavo Dievo Sūnų. Jis jiems netiko. Buvo ir visiškai nereligingų žmonių: prostitutės, juodosios rinkos pirkliai (juos Biblija vadina muitininkais), amatininkai, visas mintis ir jėgas atidavę savo amatui, kad turėtų kasdienės duonos, diduomenės žmogus Zachiejus, kuris uždirbo daugybę pinigų. Visi jie absoliučiai nereligingi. Ir jie rado kelią pas Jėzų! Kodėl? Jie žinojo: „Mes nusidėję Dievui. Viskas mūsų gyvenime ne taip. O čia ateina Išganytojas, kuris padaro mus Dievo vaikais!“ Ir jie patikėjo Juo.

Viešpats Jėzus atėjo ne padaryti religingus žmones dar religingesniais, bet išgelbėti nuo mirties ir pragaro nusidėjėlius ir padaryti juos Dievo vaikais! Ir jei čia yra žmonių, kurie sako: „Aš negaliu tikėti, nes esu nereligingas“, privalau jiems pasakyti: „Jūs turite didelę galimybę tapti Dievo vaiku!“ Sakau dar kartą: Jėzus atėjo ne padaryti religingus žmones dar religingesniais, bet paklydusius nusidėjėlius padaryti gyvojo Dievo vaikais!

b) ... nes jie nenori tikėti

Antrąją grupę sudaro tie, kurie nors ir sako: „Aš negaliu tikėti!“, bet iš tikrųjų, jei jie būtų visai garbingi, turėtų sakyti: „Aš visai nenoriu tikėti“. Nes įtikėję į gyvąjį Dievą, privalėtų pakeisti visą savo gyvenimą. O to jie nenori. Šie žmonės žino, kad jų gyvenime viskas ne taip. Jei taptų Dievo vaikais, turėtų daug ką iškelti į šviesą. Ne, to jie nenori. Jų kolegos tada galbūt žiūrėtų į juos kaip į nenormalius. O ką pasakytų giminės, jiems staiga tapus krikščionimis! Ne, tada geriau ne! Jei sutiksite žmonių, kurie sakys: „Aš negaliu tikėti!“, gerai įsižiūrėkite į juos, – gal jie turėtų sakyti: „Aš visai nenoriu tikėti!“

Biblijoje rašoma apie Dievo Sūnų Viešpatį Jėzų, klūpantį Alyvų kalne. Apačioje prieš Jį skaisčiuose saulės spinduliuose žėri Jeruzalės miestas. Ten matyti kalnas, ant kurio stovi graži šventovė. Ją net pagonys laikė vienu iš pasaulio stebuklų. Bet staiga Jėzaus mokiniai išsigąsta pamatę, kad Mokytojo veidu teka ašaros. Jie žiūri nustebę ir klausiamai. Tada Viešpats Jėzus pratrūksta žodžiais: „Jeruzale! Jeruzale!.. Kiek kartų Aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po sparnais, bet jūs nenorėjote! Jūs stosite prieš Dievo teismą. Jūsų miestas liks tuščias“. Tai vieni labiausiai sukrečiančių Biblijos žodžių: „Bet jūs nenorėjote!“ Jeruzaliečiai taip pat sakė: „Mes negalime tikėti!“, nors iš tikrųjų jie nenorėjo tikėti!

Kas nenori tikėti, tegul ir netiki! Bažnyčioje vis dar esama visokios prievartos. Dievo karalystėje – visiška laisvė. Kas nori gyventi be Dievo, tegul gyvena! Dievas mums siūlosi. Bet mes galime Jį atmesti. Norite gyventi be Dievo? Galite! Norite gyventi be ramybės su Dievu? Galite! Norite gyventi be maldos? Galite! Norite gyventi be Biblijos? Galite! Norite nesilaikyti Dievo įsakymų? Galite! Norite sekmadienius padaryti nešventus, ištvirkauti, gerti, meluoti, vogti? Galite! Kas nenori Išganytojo, kurį Dievas atsiuntė nusidėjėliams išgelbėti, gali Jį atmesti. Kas nori bėgti į pragarą, gali! Dievas nenaudoja prievartos. Tik supraskite, kad tada ir pasekmes turite prisiimti. Dievas siūlo jums per Jėzų nuodėmių atleidimą ir ramybę. Galite pasakyti: „Man nereikia! Aš nenoriu!“ Galite taip gyventi! Bet nemanykite, kad per paskutines penkias gyvenimo minutes – mirdami – dar spėsite nutverti tai, ką Dievas jums siūlė visą gyvenimą. Jūs galite atmesti Dievo per Jėzų siūlomą ramybę, bet tada ir amžinybėje

turėsite gyventi be ramybės su Dievu. O tai – pragaras!

Pragaras yra vieta, kurioje iš tikrųjų Dievo nebebus. Ten jau nebūsite kviečiami. Ten jūsų niekas nešauks. Tada galbūt norėsite melstis, bet jau nebegalėsite. Galbūt norėsite šauktis Jėzaus vardo, bet Jo neatsiminsite. Jūs galite atmesti tai, ką aš jums sakau. Galite likti neatsigręžę į Jėzų. Bet įsisąmoninkite, kad tuo pasirenkate pragarą! Jūs turite visišką laisvę!

„Bet jūs nenorėjote!" – sakė Jėzus jeruzaliečiams. Jis jų nevertė. Bet tai, ką jie pasirinko, buvo siaubinga!

c) ... nes jie daug išgyveno

Trečioji grupė tų, kurie sako: „Aš negaliu tikėti", visada turi paruošę keistą sakinį. Jo niekuomet nesu girdėjęs iš moterų. Tai sako vyrai. Sakinys toks: „Pastoriau, aš tiek išgyvenau, kad nebegaliu tikėti!" – Klausiu: „Ką gi jūs išgyvenote? Mano gyvenimas taip pat nebuvo nuobodybė!" – „Taip... aš tiek išgyvenau, niekuo nebegaliu tikėti!" Tai sakinys, kuris klaidžioja vyrų pasaulyje kaip vaiduoklis. Vyrus bandau išjuokti ir sakau: „Ar tikite transporto tvarkaraščiu? Ar tikite informacija, kurią gaunate iš policininko?" – „Taip!" – „Tada niekada nesakykite: 'Aš daugiau niekuo nebetikiu!', o sakykite: 'Aš daugiau niekuo nebetikiu, išskyrus tai, kas parašyta transporto tvarkaraštyje ir tai, ką sako policininkas'". Tokį dialogą būtų galima tęsti gana ilgai. Bet aš sakau: „Į mano tamsų gyvenimą, pilną nuodėmių, purvo, tamsos, paklydimų, atėjo Jėzus. Ir aš supratau: Jis Dievo atsiųstas, Dievo Sūnus. Ir tada atidaviau gyvenimą Tam, kuris tiek daug dėl manęs padarė – Jėzui". Ir jei jūs iš tikrųjų niekuo nebegalite tikėti, tai Tuo, kuris už jus atidavė savo gyvybę, tikėti galite, ir ką Jis sako, taip pat galite tikėti. Jūs daug kuo tikite, tik, gaila, kad tam Vieninteliam, kuriuo iš tikrųjų galima pasitikėti ir kuriuo pasitikėjęs niekas nesigailėjo, sakote: „Ne! Tai juokinga". Ir jūs manote, kad daug išgyvenote?! Jūs dar nepakankamai išgyvenote!

d) ... nes jiems kažkas sukelia apmaudą

Ketvirtoji grupė tų, kurie negali tikėti, yra žmonės, sakantys, kad neva negali tikėti dėl to, jog jiems, pavyzdžiui, sukelia apmaudą bažnyčia, jos mokymas.

Prieš mane sėdi studentė ir kalba: „Aš studijuoju gamtos mokslus“. – „Puiku, panele! Taigi, kas yra?“ – klausiu. – Ji taria: „Pastoriau, girdėjau jūsų paskaitą. Jaučiu, jūs turite kažką, ką ir aš norėčiau turėti, bet aš negaliu tikėti. Žinote, visų bažnyčios dogmų nepakenčiu. Man atrodo, lyg turėčiau praryti saują sauso šieno!“ Nusijuokiu ir atsakau: „Panele, nereikia ryti saujos sauso šieno! Ar jūs kada girdėjote apie Jėzų?“ – „Taip“, – sako ji. – „Ką pasakytumėte, jei pareikščiau, kad Jėzus yra melagis?“ – „Ne, – atsako ji, – tuo aš netikiu!“ – „Ar tikite, kad Jėzus kalbėjo tiesą?“ – „Taip, – sako studentė, – tuo aš tikiu“. Kalbu toliau: „Panele, ar yra žmogus, kuriam jūs pasakytumėte: ‘Aš tikiu, kad tu niekada nesi melavęs!’“ – „Ne, – atsako ji, – to nepasakyčiau jokiam žmogui“. – „Matote, panele, – tariau, – jūs jau tikite. Jūs išreiškėte pasitikėjimą Jėzumi. Tai nuostabu! Nuo to viskas ir prasideda. Jėzus kalba tiesą. Biblija sako: ‘Tai yra amžinasis gyvenimas, – kad jie pažintų Tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir Tą, kurį Tu siuntei, – Jėzų Kristų’. Jums nereikia ginčytis dėl bažnyčios dogmų ir institucijų. Iš pasaulio ūkanų kažkas ateina prie jūsų. Ir jūs vis aiškiau matote vinių ir erškėčių vainiko žymes, kurios kalba apie tai, kad Jėzus prisiėmė jūsų kaltę ir jus mylėjo taip, kaip dar niekas nemylėjo. Tegul per Jėzų atsiveria jums akys, kol pasakysite: ‘Mano Išganytojau, mano Viešpatie, mano Dieve!’ Tikėti – tai ne ryti dogmas kaip sausą šieną, tikėti reiškia pažinti Jėzų Kristų“.

„Ak, – sako tūlas, – negaliu tikėti, nes tie pastoriai, pastoriai...“ Ir prasideda. Prisiklausau įvairių pasakojimų apie pastorius. Vienas įsipainiojo į romantišką istoriją su moterimi. Kitas pabėgo su pinigais. Visur pastoriams kas nors atsitiko. „Todėl daugiau nebegaliu tikėti!“ Tada aš stipriai paraustu, nes pažįstu save. Dar nesu pabėgęs su pinigais, bet jei žmonės mane pažintų, jie manęs nelaikytų rimtu žmogumi. Ką gi į tai atsakyti? Paklausykite, niekur Biblijoje nepasakyta: „Tikėk savo pastorių ir būsi išgelbėtas“, bet Biblijoje parašyta: „Tikėk Viešpatį Jėzų, tai būsi išgelbėtas“. Pastorius (aš žinau, yra ir kitokių), jeigu jis nors kiek darbuojasi, yra kelrodis į Jėzų! Kelrodžiui netrukdo, jei truputį įlinkęs ir kreivas ar lietaus kiek nublukintas – kad tik galėčiau pamatyti, kur jis rodo. Aš taip pat nesiklausyčiau pastoriaus, kuris nėra kelrodis pas Jėzų, nukryžiuotąjį ir prisikėlusįjį Dievo Sūnų. Bet juk nepyksiu ant kelrodžio, nurodančio man kelią į tikslą, o eisiu tuo keliu. Ar norite paskutiniojo

teismo dieną stoti prieš gyvąjį Dievą ir pasakyti: „Viešpatie, aš nepriėmiau Tavo išganymo, nepriėmiau nuodėmių atleidimo, nes pastorius buvo niekam tikęs“? Ar jūs iš tikrųjų norite taip sakyti Dievui?

Ne, mano draugai, netiesa, jei kas kalba: „Aš negaliu tikėti!“ Jėzus pasakė labai svarbius žodžius: „Jei kas nori vykdyti Dievo valią, tas supras, ar Mano mokslas iš Dievo, ar Aš iš savęs kalbu“. Čia svarbiausia, ar aš noriu pradėti paklusti nors mažiausiems Dievo įsakymams ir juos vykdyti.

4. Ką daryti, jei negalite tikėti?

a) Prašykite Dievą šviesos!

Jis šalia jūsų. Sakykite: „Viešpatie, padėk man tikėti. Duok man išvysti šviesą!“ Jis išgirs!

b) Pasikliaukite Dievo artybe!

Jėzus čia! Raskite ramią vietelę ir pasakykite Jam: „Viešpatie Jėzau, aš noriu atiduoti Tau savo gyvenimą“. Taip ir aš padariau, kai ėmiau bijoti Dievo ir išgirdau apie Jėzų.

c) Skaitykite Bibliją!

Kasdien skirkite ketvirtį valandos bendravimui su Jėzumi! Skaitykite Bibliją ir klausykitės, ką jums nori pasakyti Dievas. Skaitykite klausydamiesi! Ir tada sudėkite rankas ir sakykite: „Viešpatie Jėzau, tiek teturiu Tau pasakyti, kad man sunku gyventi. Padėk man!“

d) Bendraukite su vienminčiais!

Ieškokite bendravimo su žmonėmis, kurie taip pat nori tapti tikrais krikščionimis! Nepasilikite vieni! Kelyje į dangų nėra vienišų keleivių. Bendraukite su krikščionimis, kurie eina tuo pačiu keliu!

Kaip gyventi, jei mus nuolat lydi kaltė ir aplaidumas?

Viurtemberge kartais galima išgirsti tokį sakinuką: „Dabar bus rimta!“ Ir apie mūsų temą galima pasakyti: „Dabar bus rimta!“

Kaip gyventi, jei mus nuolat lydi kaltė ir aplaidumas? Pirmiausia turiu pasakyti: „...jei mus nuolat lydi kaltė ir aplaidumas“, – tai negerai! Aš esu be galo laimingas, nes galiu kalbėti apie nuostabų dalyką – apie dovaną, kuri padaro žmones laimingus ir turtingus. Jos niekur negalima nusipirkti, jokioje pasaulio šalyje. Jei būtumėte milijardierius ir pasiruošęs už tai paskleisti ant stalo visus savo banknotus – vis tiek negalėtumėte nusipirkti. Ir net per pažintis ar ryšius neįmanoma gauti. Jūs patys niekaip neįsigysite to nuostabaus dalyko. Jį galima tik gauti dovanų. Tas stebuklingas, didis, nenuperkamas dalykas – tai nuodėmių atleidimas.

Žinau, kad daugelis dabar nusivylė ir pagalvojo: „Nuodėmių atleidimas!“ Bet tuoj kilo klausimas:

1. Ar man jo reikia?

Esu įsitikinęs, kad pusė iš jūsų pasakys: „Nuodėmių atleidimas? Nereikalingas!“ Vienas jaunuolis neseniai man taip paaiškino: „Mūsų amžiuje poreikį sužadina reklama. Proseneliai dar nieko nežinojo apie kramtomąją gumą arba cigaretes. Nesibaigianti televizijos, radijo, plakatų reklama pamažu privedė prie to, kad be cigarečių manome nebegalį gyventi. Pirmiausia sužadinamas poreikis – tada galima parduoti“. Jaunuolis tęsė toliau: „Taip pat daro ir bažnyčia. Pastoriai žmonėms aiškina: ‘Jums reikia nuodėmių atleidimo!’ – ir tada jį pardavinėja. Supraskite, mums visai nereikia, bet jūs sužadinate poreikį tam, kad atsikratytumėte savo prekės!“ Ar taip iš tikrųjų yra? Jei dabar ką nors sustabdysite gatvėje ir pasakysite: „Laba diena! Kokia jūsų pavardė?“ – „Mejeris“. – „Pone Mejeri, ar jums reikia nuodėmių atleidimo?“ Ponas Mejeris atsakys: „Nesąmonė! Man reikia 2000 markių, o ne nuodėmių atleidimo!“ Ar tai tiesa? Ar bus sužadintas poreikis, kurio tuo metu visai nėra?

Tai šiurpi klaida, tikrai baisi klaida. Mums nieko labiau nereikia, kaip nuodėmių atleidimo! Kas galvoja, kad jam nereikia atleisti nuodėmių, tas nepažįsta šventojo, baisiojo Dievo. Yra tiek kalbėta apie Dievo meilę, jog mes visai nebežinome, kad Dievas – taip pasakyta Biblijoje – yra baisus Dievas! Aš pabudau iš nuodėmingo gyvenimo, nes kartą supratau: Dievo reikia bijoti! Sakantis, jog jam nereikia nuodėmių atleidimo, nieko nesupranta apie gyvąjį Dievą, galintį pražudyti pragare kūną ir sielą. Taigi galima amžinai pražūti! Taip kalba Jėzus, kuris tai žino. Jei visas pasaulis sako: „Mes tuo netikim!“, tada ir visas pasaulis pražus! Jėzus įsakmiai įspėja mus dėl pražūties! Bet mes stovime su savo nuodėmėmis ir drįstame sakyti: „Mums nereikia nuodėmių atleidimo! Bažnyčia tik sukelia poreikį, kurio visai nėra!“ Tuščios kalbos! Mums labiausiai reikia nuodėmių atleidimo!

Turiu papasakoti vieną atsitikimą. Kartą buvau susirinkime gražiame Ciūricho mieste, Kongreso rūmuose. Vyko milžiniškas susirinkimas. Daugelis stovėjo pasieniuose. Iš jų man ypač krito į akį du vyrai, nes jie labai linksmai kalbėjosi. Matėsi, kad jie atėjo iš smalsumo. Vienas turėjo gražią smailią barzdelę. Aš tai pastebėjau ir pagalvojau: „Gaila, kad negaliu tokios nešioti!“ Pradėdamas pranešimą, nutariau kalbėti taip, kad klausytųsi ir tie du vyrai. Ir jie labai susidomėję klausėsi. Bet štai pirmą kartą pasakiau: „Nuodėmių atleidimas“. Tą akimirką pamačiau, kaip vyras su smailia barzdele pajuokiamai nusišypsojo ir savo kaimynui kažką šnibždėjo į ausį. Salė buvo didžiulė ir aš negalėjau girdėti, ką jis sakė, bet supratau iš veido išraiškos. Jis šaipėsi maždaug taip: „Nuodėmių atleidimas! Tipiškas pastorių plepalas!“ Kartu galbūt mąstė: „Aš ne nusikaltėlis! Man nereikia nuodėmių atleidimo!“ Juk ir jūs taip sakote, ar ne? „Aš juk ne nusikaltėlis! Man nereikia nuodėmių atleidimo!“ Taigi jis panašiai pasakė. Čia mane apėmė įtūžis. Žinau, kad Dievo akyse pyktis nepateisinamas, bet nesusilaikiau. „Dėmesio! – pasakiau. – Aš padarysiu pusės minutės pertrauką, per kurią prašau kiekvieną atsakyti į klausimą „taip“ arba „ne“: ‘Ar jūs amžinai atsisakote nuodėmių atleidimo todėl, kad nuodėmių atleidimo jums nereikia? Taip ar ne?’“ Tada aš ir visi žmonės pusę minutės tylėjo. Ir štai matau, kaip vyras su smailia barzdele visai išblyško ir net atsirėmė į sieną. Išsigando žmogelis! Jis tikriausiai suprato: „Dabar aš ne nusikaltėlis, bet, jei būčiau mirties

patale, tada norėčiau gauti nuodėmių atleidimą. Negalėčiau visiems laikams jo atsisakyti". O jūs kaip manote?

Dažnai tenka išgirsti: „Aš elgiuosi teisingai ir nieko nebijau!" Bet pagalvokite, niekada šių žodžių negirdėjau iš jaunesnių negu 40 metų žmonių. Jaunas žmogus tikrai žino, kad jo gyvenime daug nuodėmių. Tik tada, kai esame sutrypę savo sąžinę, galime pasakyti tokią apgaulę. Kada kas nors pareiškia: „Aš elgiuosi teisingai ir nieko nebijau!", atsakau: „Tau daugiau negu 40 metų. Taip kalbi todėl, kad turi sklerozę. Tu nesigailėdamas sutrypei savo sąžinę!" Kol sąžinė gyva, mes tikrai žinome, kad mums labiausiai reikia nuodėmių atleidimo!

Prieš keletą metų Esene koncertavo Bilas Halis (Bill Haley), toks „modernus" muzikantas, arba, geriau pasakius, „klubų kratytojas". Tūkstančiai jaunuolių susirinko Grugos halėje pasiklausyti Bilo ir jo grupės. Nuo pirmųjų taktų jaunuoliai pradėjo pamažu, bet tvirtai niokoti salę. Nuostoliai sudarė apie 60 000 markių. Paskui jaunas policininkas man pasakė: „Aš sėdėjau priekyje ir turėjau stipriai laikytis kėdės, kitaip būčiau prisidėjęs prie jų". Kitą dieną ėjau miesto centru. Pamačiau bestovinčius tris tipus, atrodančius lygiai taip kaip tie, kurie buvo halėje. Priėjau prie jų ir tariau: „Laba diena. Lažinuos iš ko norite, kad jūs vakar vakare buvote pas Bilą Halį!" – „Aišku, pastoriau!" – „O, – atsakau, – mes pažįstami? Kaip puiku! Pasakykite, aš nesuprantu, kodėl jūs taip nusiaubėte halę?" Išgirdau atsakymą: „Ak, pastoriau Bušai, visa tai beviltiškumas!" – „Kas? – klausiu. – Beviltiškumas? Kodėl?" Jis atsako: „Ir mes to nežinome!"

Įžymus danų teologas ir filosofas Siorenas Kierkegoras (Kierkegaard) pasakojo, kad būdamas vaikas dažnai eidavo su tėvu pasivaikščioti. Kartais tėvas sustodavo, susimąstęs žiūrėdavo į sūnų ir sakydavo: „Mielas vaike, tu gyveni slaptame nusiminime". Skaitydamas šias eilutes, pagalvojau: kai 40 metų esi didmiesčio pastorius, žinai, kad tai tinka kiekvienam.

Dabar klausiu jūsų: „Ar jums taip pat žinomas gyvenimo beviltiškumas?" Pasakysiu, iš kur jis kyla. Pastoriaudamas Rūro srityje, dažnai važinėdavau po kasyklas. Tai įdomu. Gauni darbo drabužius, užsimauni apsauginį šalmą, tada švilpi keliamaja kabina į gelmę, pavyzdžiui, iki aštuntos padalos. Ar galima dar toliau? Taip, bet toliau nevažiuojama, nes visai apačioje yra

klampynė. Ten susirenka gruntiniai vandenys, todėl ir vadinasi klampynė. Kartą Esene išgirdau, kad nutrūko kėlimo lynas. Kabina nušvilpė į gelmę – iki klampynės. Baisu!

Palyginkime kasyklų klampynę su žmogumi... Jūs žinote, kad mūsų gyvenime būna daugybė „padalų". Iš išorės sukuriamas geras įspūdis, bet viduje viskas atrodo priešingai. Galima šypsotis – ir kartu būti labai nuliūdusiam. Gali atrodyti, kad gyveni žaismingai, bet širdies gilumoje slypi didelis nusiminimas. Taip sako gydytojai, filosofai, psichologai, psichiatrai. Apie tai rodoma filmuose, rašoma romanuose. Vienas psichiatras man pasakė: „Jūs nenumanote, kad mano priimamasis pilnas jaunų žmonių!" Deja, dauguma žmonių nė neklausia, iš kur atsiranda nusiminimas ir baimė, o bando jų atsikratyti svaigindamiesi.

Kad pačiose žmogaus širdies gelmėse slypi nusiminimas, yra, matyt, mūsų laikų atradimas. Tačiau nuostabiausia, kad Biblija tai nustatė jau prieš 3000 metų. Ji sako: „Širdis yra staigi ir nusimenanti, kas ją gali iki dugno ištirti?" Biblija mums pasako ir kodėl taip yra. Ji išvardija įvairias priežastis: a) nuo nupuolimo rojuje mes nutolome nuo Dievo, todėl nuo tada nebegyvename savo stichijoje (jūs žinote: mūsų stichija yra Dievas), b) mes iš tikrųjų bijome, kad gyvasis Dievas teis mus už mūsų gyvenimą. Bet svarbiausia mūsų širdies gilaus nusiminimo priežastis yra mūsų kaltė Dievui. Tai didžiausias mūsų gyvenimo rūpestis, kurio patys įveikti negalime. Bet jį suvokiame, todėl širdis kupina liūdesio.

Ar mums reikia nuodėmių atleidimo? Žinoma, reikia!

Kas gi yra nuodėmė? Nuodėmė – tai kiekvienas atsiskyrimas nuo Dievo. Mes jau gimstame nusidėjėliai. Leiskite pateikti pavyzdį. Per karą Anglijoje gimęs vaikas tikrai nebuvo nusistatęs prieš mus, vokiečius. Bet jis priklausė priešo stovyklai. Taip ir mes šiame pasaulyje iš prigimties esame Dievui priešiškoje stovykloje. Taigi jau iš prigimties atskirti nuo Dievo. O dabar, darydami nuodėmes arba statydami kaltės sieną, dar labiau atsiskiriame nuo Dievo. Kiekvienas Dievo įsakymo laužymas yra kaip akmuo, kurį įmūrijame į tą sieną. Taigi, nuodėmė yra klaiki tikrovė.

Turiu jums papasakoti, kaip man pirmą kartą paaiškėjo, kad nuodėmė yra klaiki tikrovė, ir kad jokios nuodėmės negalima ištaisyti. Mano tėvas buvo nuostabus, mes gerai sutarėme. Kartą mūsų namų pastogės kambarėlyje ruošiausi egzaminui.

Iš apačios pašaukė: „Vilhelmai!“ Taip aš vadinuosi. Įkišęs galvą, klausiu tėvą: „Kas atsitiko? Ar taip labai skubu?“ – Jis sako: „Turiu eiti į miestą. Ar nenori manęs palydėti? Dviese smagiau!“ – „Ak, tėti, – šaukiu iš viršaus, – aš dabar kaip tik ruošiuosi egzaminui!“ – „Tada eisiu vienas“, – sako jis. Po 14 dienų tėvas mirė. Pas mus priimta lavoną pašarvoti namie, ir mes, sūnūs, pakaitomis stovėjome sargyboje prie atviro karsto. Tyli naktis. Visi miega. Vienas stoviu prie karsto. Staiga prisimenu, kaip tėvas prieš 14 dienų prašė, kad palydėčiau jį į miestą. O aš pasakiau: „Ne!“ Žvelgiu į jį ir sakau: „Ak, tėve, pakviesk mane dar kartą! Ir jei norėsi, kad eičiau su tavim 100 kilometrų, aš eisiu!“ Bet jo lūpos tylėjo. Tada man paaiškėjo: tas nedidelis abejingumas yra baisi tikrovė, kurios jau niekada negalėsiu ištaisyti.

Kaip jūs manote, kiek kalčių yra mūsų gyvenime, kiek aplaidumo, abejingumo?! Kaip gyventi, jei mus nuolat lydi kaltė ir aplaidumas? Be nuodėmių atleidimo mes negalime gyventi!

O kaip su mirtimi? Kaip tada? Ar norite visas savo kaltes pasiimti į amžinybę? Dažnai įsivaizduoju, kaip tai vyks. Juk pamažu prie to artėju. Galbūt dar stipriai laikau mielą ranką, bet ateis akimirka, kai ją turėsiu paleisti. Ir tada mano gyvenimo laivas nuplauks į didžiąją tylą, pas Dievą, ir sustos prieš Jį. Patikėkite manimi. Kartą jūs stosite prieš Jį! Su visomis savo kaltėmis ir visais aplaidumais stovėsite prieš gyvąjį ir šventąjį Dievą! Tai bus siaubas, kai patirsite, kad visas savo kaltes ir visa, kas nepadaryta, pasiėmėte su savimi!

Ar mums reikia nuodėmių atleidimo? Jo mums reikia labiau nei duonos kasdienės!

2. Kur galima gauti nuodėmių atleidimą?

Ar gali kas nors panaikinti praeitį? Jei taip, tai kas ir kur?

Ką tik papasakojau apie savo tėvą. Savo kaltės niekada negalėjau ištaisyti. Jūs suprantate? Iš tikrųjų nė vienos savo kaltės negalime ištaisyti! Padariniai lieka Dievo akivaizdoje! Skolos raštas bus pateiktas! Buvo žmogus, vardu Judas, kuris už 30 sidabrinių išdavė savo Išganytoją. Ir staiga jam paaiškėjo: „Padariau blogai!“ Jis grįžo pas žmones, kuriems Jį išdavė, atnešė atgal pinigus ir tarė: „Aš padariau klaidą. Priimkite pinigus atgal! Noriu ją ištaisyti!“ Tie patraukė pečiais ir paaiškino: „Kas

mums darbo? Žinokis pats!“ Jūs galite kreiptis į ką norite, kiekvienas atsakys: „Žinokis pats!“

Ar vis dėlto įmanoma, kad kaltė ir aplaidumas būtų ištrinti ir panaikinti? Kas tai gali padaryti? Kur atleidžiamos nuodėmės?

Mano draugai, į tai visu choru, džiūgaujančiu choru atsako Biblija. Nuo pradžios iki galo, nuo Senojo iki Naujojo Testamento skamba Biblijos melodija – yra nuodėmių atleidimas!

Kur? Išeikite su manimi už Jeruzalės vartų, prie Golgotos kalvos. Nekreipkime dėmesio į minią, į abu nusikaltėlius dešinėje ir kairėje, į Romos kareivius, bet pažvelkime į žmogų viduryje, kuris kybo ant kryžiaus. Kas tas žmogus? Jis nėra vienas iš mūsų. Kartą Jis stovėjo prieš minią ir pasakė: „Kas iš jūsų gali įrodyti Mane nusidėjus?“ Ir niekas nieko nežinojo. Niekas iš mūsų nesurizikuotų taip klausti. Tada Jis įpainiojamas į bylą. Jį tardo Romos teisėjas ir žydų Aukščiausioji taryba. Jie nejžvelgia Jame nieko blogo. Jis nėra vienas iš mūsų. Jam nereikia nuodėmių atleidimo. Bet Jis kybo ten aukštai ant kryžiaus! Kas tas žmogus? Jis neatėjo iš žmonių pasaulio, Jis iš kitokių matavimų pasaulio, iš Dievo pasaulio atėjo pas mus. Kalbu apie Jėzų, Dievo Sūnų. Jis kybo ant kryžiaus! Kodėl? Mano draugai, Dievas teisingas. Už nuodėmę Jis turi bausti. Mūsų nuodėmes Jis uždėjo Sūnui, savo Sūnui, atidavė jas Jėzui! „Jis pasiėmė mūsų bausmę savo žaizdomis, gydydamas mūsų ligas“. Tai svarbiausioji Biblijos žinia – Dievo teismas tenka Jėzui, kad mes turėtume ramybę! Štai kur nuodėmių atleidimas!

Kur galiu nusikratyti nuodėmės? Kur rasti ramybę su Dievu? Prie Jėzaus kryžiaus! „Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių“. Kad mes tai suprastume!

Pasirodė įdomi amerikiečio pastoriaus Viljamo L. Halo (William L. Hull) knyga. Jis 13 kartų aplankė kalėjime sėdintį milijonų žudiką Adolfą Eichmaną ir ilgai su juo kalbėjosi, girdėjo jo paskutinius žodžius, lydėjo iki kartuvių ir dalyvavo išbarstant jo pelenus Viduržemio jūroje. Savo pokalbius su Eichmanu jis pavadino: „Kova už vieną sielą“. Pradžioje jis pasakoja, jog troško išgelbėti tą kraupų nusidėjėlį, kad jis nepatektų į pragarą. Bet tas žmogus, nužudęs milijonus žmonių ir sukėlęs pasauliui baisų skausmą, iki paskutinės akimirkos sakė: „Man nereikia, kad kas nors už mane mirtų. Man nereikia nuodėmių atleidimo. Aš to visai nenoriu“.

Ar norite ir jūs eiti Eichmano pėdomis ir taip mirti? Ne? Jei

nenorite, iš visos širdies kreipkitės į Jėzų, Dievo Sūnų, kuris vienintelis pasaulyje gali atleisti nuodėmes, nes Jis dėl jų mirė, už jas sumokėjo savo krauju!

Kai pastorius Halas kalbėjo su Eichmanu, jis lyg ir baisėjosi siūlyti tam žmogui nuodėmių atleidimą per Jėzaus kraują. Argi net toks žmogus galėtų gauti nuodėmių atleidimą? Taip! Taip! „Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių". Bet aš privalau jas išpažinti Kristui, pasakyti Jam, tada, pažvelgęs aukštyn, į kryžių, priimti tikėjimu: „Šis kraujas pralietas dėl manęs,/Tuo aš tikiu tikrai,/Kad ir už mano nuodėmes,/Tu, Jėzau, numirei".

Biblijoje pateikta įvairių pavyzdžių, kaip nukryžiuotas ir prisikėlęs Viešpats Jėzus atleidžia nuodėmes. Jėzus nepasiliko kape, o trečią dieną prisikėlė, tikiuosi, jūs tai žinote – Jis gyvas.

Pavyzdžiui, Biblijoje kalbama apie laiduotoją. Laiduotojas įsipareigoja už mane, jei aš negaliu, sumokėti skolą. Juk kas nors turi mokėti! Kiekviena mūsų gyvenimo nuodėmė yra lyg skola Dievui. Biblija sako: „Nuodėmės alga yra mirtis". Už nuodėmę Dievas reikalauja sumokėti mirtimi. Bet štai ateina Jėzus ir miršta už mūsų nuodėmes, kad mes galėtume gyventi. Jis tampa mūsų laiduotoju Dievo akivaizdoje. Taigi jūs arba sumokate už savo nuodėmes pragare, arba ateinate pas Jėzų ir sakote: „Viešpatie Jėzau, aš noriu suvokti tai, kad Tu už mane sumokėjai!" Ernstas Gotlybas Voltersdorfas vienoje giesmėje išpažįsta: „Aš tikrai žinau,/kad atėjo Užtarėjas,/kuris pasiėmė mano kaltes,/mano sąskaitas ir jas apmokėjo –/iš jų visų neliko nė žymės".

Taip pat Biblijoje vaizduojama išpirkimo scena. Žmogus pateko į vergų pirklio nelaisvę. Pats jis negali išsipirkti. Bet per vergų turgų eina malonus žmogus ir pamato vergą. Jam suliepsnoja širdis ir jis klausia: „Kiek šis kainuoja? Aš jį išperku!" Nuo kurios akimirkos vergas laisvas? Nuo tada, kai sumokamas paskutinis pinigas. Viešpats Jėzus Golgotoje sumokėjo už jus paskutinį pinigą! Suvokę tai, jūs turite pasakyti: „Viešpatie Jėzau, padedu prieš Tave savo nuodėmes ir tikiu, kad Tu jas panaikinsi". Jėzus išperka! Jėzus išlaisvina nuodėmės vergus! Pilypas Frydrichas Hileris gieda: „Nuodėmės atleistos./Tai gyvybės žodis iškankintai sielai./Jos panaikintos Jėzaus vardu..."

Biblijoje aprašoma ir sutaikinimo scena. Net pagonis žino, kad jam reikia sutaikinimo. Todėl visose religijose yra pulkai ku-

nigų, kurie aukoja sutaikinimo aukas. Bet Dievas pripažįsta tik vieną sutaikinimo auką: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes". Jėzus pats yra Kunigas ir sutaikina mus su Dievu. Jėzus pats yra auka, kuri sutaikina mus su Dievu! Tik Jis vienas gali žmones sutaikinti su Dievu. Albertas Knapas vienoje giesmėje sako: „Amžinai prieš akis matysiu Jį,/tylų Avinėlį, kruviną ir išblyškusį,/ant kryžiaus kybantį.../Aš tikrai žinau –/galvojo Jis ir apie mane,/kai šaukė: 'Atlikta!'"

Biblijoje pateiktas ir plovimo, apvalymo aprašymas. Vienas krikščionis rašo kitam: „Jis mus myli ir savo krauju nuplovė mūsų nuodėmes". Žinote pasakojimą apie paklydusį sūnų, patekusį į baisiausią purvą – pas kiaules. Juk ir dabar daugelis žmonių yra patekę pas kiaules! Gaila jų! Bet paklydėlis sūnus atsipeikėjo ir bėgo toks, koks buvo, namo, į tėvo glėbį. Jis net neapsivalė, nenusipirko drabužių ir neįsigijo naujų batų. Jis atėjo toks, koks buvo! Tėvas jį apvalė ir apvilko naujais drabužiais. Dauguma žmonių mano, kad pirmiausia jie turi pasidaryti geri, o tada gali tapti krikščionimis. Tai didžiulė klaida! Pas Jėzų galima ateiti nešvariems ir susitepusiems, tokiems, kokie esame. O koks nešvarus mūsų gyvenimas! Ateikite pas Jėzų tokie, kokie esate! Jis jus nuplaus! Papuoš naujais drabužiais! „Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių". Taip liudija apaštalas Jonas. Ir mes galime paliudyti!

Negaliu išvardyti visų Biblijos pavyzdžių apie nuodėmių atleidimą. Bet manau, kad jūs patys paskaitysite Bibliją.

Kaip gyventi, jei mus nuolat lydi kaltė ir aplaidumas? Savo jėgomis nepašalinsime baimės ir nusiminimo. Padėti gali tik Jėzus! Ateikite pas Jėzų ir paprašykite, kad Jis atleistų jūsų nuodėmes. Tada būsite išvesti iš baimės rūsio į šviesų Dievo malonės pavasario saulės spindesį! To linkiu jums iš visos širdies.

Taigi ar reikia nuodėmių atleidimo? Taip! Kur jį gauti? Pas Jėzų, nukryžiuotąjį ir prisikėlusįjį Išganytoją!

3. Kaip gauti nuodėmių atleidimą?

Galbūt dabar kas nors galvoja: „Nuodėmių atleidimas – tai nuostabu! Bet kaip jį gauti?" Apie tai nepraneša joks dienraštis, nerašoma jokiame romane, nerodoma ir filme.

Čia vienas kitam negalime padėti. Manau, bus geriausia, jei dar šiandien susirasite tylią vietą ir šauksitės Jėzaus. Jis prisikėlė. Jis gyvas! Biblija tikinčiuosius taip apibūdina: „Visi, kurie šaukiasi Jėzaus vardo". Nedelsdami šaukitės Jo!

Ar jūs žinote, ką reiškia žodis „šauktis"? Tai tiesioginė linija pas Jėzų! Bet jūs jau seniai ja nesinaudojate! Jūs turite tiesioginę liniją pas Jėzų – ir galbūt dar niekada su Juo nekalbėjote! Labai gaila! Pakvieskite Jį! Jums nereikia ilgai rinkti žodžių, reikia tik pasakyti: „Viešpatie Jėzau!", – ir Jis jau klauso. Tai yra malda.

O ką jūs tada sakote? Viską, kas širdyje! Sakykite: „Viešpatie Jėzau! Aš nesutariu su vienu žmogumi. Pats negaliu išspręsti šios problemos. Viešpatie Jėzau, Tu padėk man!" Arba: „Viešpatie Jėzau! Mano įmonėje netvarka. Mokesčių deklaracija daugelį metų rašoma neteisingai. Ir nežinau, kaip ją kitaip sutvarkyti, nes galiu bankrutuoti. Viešpatie Jėzau, Tu padėk man!" Arba: „Viešpatie Jėzau! Aš esu neištikimas savo žmonai! Negaliu susitvarkyti. Viešpatie Jėzau, Tu padėk man!" Suprantate, jūs galite kalbėti tai, ko nesakote jokiam žmogui. Patikėti viską Viešpačiui Jėzui. Jis klausosi. Išklokite viską! Pasakykite Jam visas savo kaltes. Tai išlaisvins jus.

Paklauskite Jį: „Viešpatie Jėzau, pastorius Bušas pasakė, kad Tavo kraujas viską apvalo. Ar tai tiesa?" Paklauskite Jo. Dar šiandien su Juo pakalbėkite. Pradėkite kalbėti su Jėzumi linija, kuri taip ilgai nebuvo naudojama. „Įkaitinkite" liniją! Jūs galite su Juo kalbėti. Nueikite pas žmones, kurie šaukiasi Jėzaus!

„Taip, – sakysite jūs, – aš Jam viską pasakiau, o Jis man nieko nesako!" Na, na, būkite atidūs! Dabar pasakysiu, kaip Jis kalba su jumis. Pradėkite skaityti Naująjį Testamentą, vėliau – Senąjį Testamentą, bet nuo jo nepradėkite, iš pradžių tai per sunku. Perskaitykite Evangeliją pagal Joną, paskui Evangeliją pagal Luką. Pradėkite skaityti taip, kaip iliustruotame laikraštyje skaitote dokumentinį reportažą. Ir tada pastebėsite: čia kalba Jis! Biblija nuo kitų knygų skiriasi tuo, kad per ją (šia linija) su manimi kalba dabar gyvenantis Viešpats.

Vienas žmogus man pasakė: „Kai noriu išgirsti Dievą, einu į mišką". Jam atsakiau: „Kokia nesąmonė! Kai nueinu į mišką, aš girdžiu ošiant medžius, čiulbant paukštelius ir čiurlenant upelį. Tai žavu! Bet miškas man neatsakys į klausimus, ar man atleistos nuodėmės, ar Dievas man maloningas. Tai gali pasakyti tik Dievas ir tik per Bibliją".

Skirkite kasdien ramų ketvirtį valandos Jėzui. Šaukitės Viešpaties Jėzaus ir pasakykite Jam viską: „Viešpatie, šiandien turiu tokių didelių užduočių. Vienas nesusidorosiu“. Suprantate, pasakykite Jam viską! O tada atsiverskite Naująjį Testamentą ir perskaitykite pusę skyriaus. „Viešpatie Jėzau, dabar kalbėk Tu“. Ir iš karto ten rasite Dievo Žodį jums. Įsidėmėkite: „Jis tai sako jums“. Pasibraukite tas eilutes. Geriausia parašykite šalia datą.

Kartą prieš daugelį metų nuėjau į vienus namus. Ten ant fortepijono gulėjo Biblija. Paėmęs ją į rankas pastebėjau, kad daug kur raudonai ir žaliai pabraukta ir šalia įrašytos datos. Tada paklausiau: „Kieno ši Biblija?“ – „Ji mūsų Emos“. Pasižiūrėjau į Emą – ir vedžiau ją. Norėjau turėti tokią merginą, kuri suprastų, kad Jėzus šitaip, per Bibliją, kalba mums.

Kai žmonės ginčijasi apie Bibliją, man darosi bloga. Jie sako: „Juk Biblija irgi parašyta žmonių!“

Pirmajame pasauliniame kare kurį laiką buvau telefonistu. Tada dar nežinojome bevielio telegrafo. Turėjome mažus aparatus, prie kurių buvo prijungti laidai. Kartą aš buvau aukštumoje esančiame stebėjimo poste. Dar nebuvo įrengti gynybiniai įtvirtinimai; aš gulėjau žolėje ir bandžiau susijungti su baterija. Žiūriu, aukštuma ateina lengvai sužeistas pėstininkas. Aš šaukiu: „Žmogau, krisk ant žemės! Mes pastebėti! Tuoj gausim ugnies!“ Jis krinta žemėn, atšliaužia pas mane ir sako: „Mane peršovė, ir dabar galiu grįžti namo. Klausyk, bet tu čia turi seną aparatą!“ –“Taip, – murmu. – Senas modelis“. – „Ir gnybtukai visai laisvi!“ – „Taip, – patvirtinu, – gnybtukai visai laisvi“. – „Štai gabalas nukirstas“, – sako jis. Čia mano kantrybė trūko. – „Taip, o dabar užsičiaupk. Neturiu laiko klausytis tavo ilgos kritikos. Turiu išgirsti ryšį!“ Panašiai atsitinka ir su Biblija. Noriu klausytis Jėzaus balso, bet tada ateina žmonės ir sako: „Biblija taip pat žmonių parašyta!“ Galiu atsakyti: „Ak, užsičiaupkite! Aš čia girdžiu Jėzaus balsą!“

Neleiskite savęs mulkinti. Ta linija – per Bibliją – kalba Jis!

Ir ieškokite bendravimo su žmonėmis, kurie nori eiti tuo pačiu keliu!

Kai kalbėdamas ką nors tokio pasakau, žmonės man visada atsako: „Ak, tai senelėms. Juk bažnyčioje sėdi tik seni žmonės“. Todėl džiaugiuosi, kad daugiau negu 30 metų buvau jaunimo pastorius, pažinau daug jaunų žmonių, kurie galėtų jums patvir-

tinti, kad yra nuodėmių atleidimas, kad su Jėzumi galima kalbėti, kad Jis išklauso.

Ieškokite ir bendraukite su žmonėmis, kurie daugiau žino apie Jėzų. Galima rasti žmonių, taip pat norinčių eiti su Jėzumi keliu į dangų.

Ir štai Jėzus stovi prieš jus ir sako: „Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti dėl to, kad jus nuolat lydi kaltė ir aplaidumas. Aš jus atgaivinsiu! Aš galiu dovanoti jums nuodėmių atleidimą!“

Kaip gyventi, jei kiti mus nervina?

Tema ne visai teisinga: „... jei kiti mus nervina“, – taip, jie nervina! Juk ir čia yra kas nors, kas jus nervina – ar ne? Manau, kad galėčiau rizikuoti ir paklausti: „Prašom atsiliepti, ar yra bent vienas, kurio niekas nenervina?“ Niekas neatsiliepia! Kad mus kiti nervina, tai nėra „jei“, o normalus atvejis. Ar aš teisus? O taip, mes vieni kitus baisiai nerviname! Ne visi. Mano žmona, pavyzdžiui, manęs nenervina. Bet yra kiti, kurie daugiau negu reikia mane nervina. Jus taip pat? Žinoma! Taigi vieni kitus užgauliojame, nerviname. Šeimose, namuose su kaimynais, įstaigose ir net krikščioniškuose rateliuose nuolat vieni kitus nerviname. Visas pasaulis, slapta spragsėdamas, dega nuo nervinimosi. Yra daug žmonių, kurie galėtų pasakyti: „Man būtų labai gera, jei nebūtų to ar tos!“ Ta ar tas yra ne tik krislas akyje, bet ir erškėtis gyvenime. Taigi kaip gyventi, jei kiti mus nervina?

Mano draugai, pasiaiškinkime išsamiau. Gali būti, kad žmogus tik kosčioja, nors iš tikrųjų jo net plaučiai pakenkti. Saldainiai nuo kosulio jau nepadeda. Tada reikia gydytis. Jūs suprantate? Nervinimas – tai tik ženklas, kad žmonijos kūnas serga. Nervinimo priežastys daug gilesnės negu tik tai, kad, pavyzdžiui, kaimynė truputį nemaloni, ir todėl ji mane nervina.

1. Pasaulis, kuriame gyvename

Savo pasaulėžiūrą grindžiu Biblija. Ir manau, kad ji vienintelė teisinga, nes visos kitos po 20 metų jau bus pamirštos.

Biblija sako, kad kai Dievas sukūrė pasaulį, jis buvo tobulas. Tada Adomas nenervino Ievos, o Ieva Adomo. Buvo visiška harmonija. Ir Dievas nenervino žmonių, o žmonės – Dievo. Jūs suprantate, tada visi gyveno santarvėje: Dievas su žmonėmis, o žmonės tarp savęs.

Bet Biblija pasakoja, kad žmonijos istorijos pradžioje atsitiko pirmoji katastrofa. Biblija tai vadina nuodėme. Žmogus buvo bandomas. Jis turėjo nevalgyti nurodyto medžio vaisių. Dievas tai uždraudė. Bet tai traukė žmogų. Jis galėjo rinktis ir pasirinko pikta, neklusnumą. Jis valgė uždraustą vaisių. Ir tą akimirką,

kai žmonijos istorijos pradžioje buvo nusidėta, visa harmonija suiro.

Dievas ir žmogus išsiskyrė. Dievas išvarė žmogų iš rojaus ir prie vartų pastatė cherubiną. Nuo tada mes esame atskirti nuo Dievo. Nuo tada mes nerviname Dievą, o Dievas mus. Tik pradėkite su žmonėmis kalbėti apie Dievą, ir jie tuoj susinervina: „Pagaliau liaukitės! Juk nežinia, ar Jis iš viso yra?!" Tarp Dievo ir mūsų yra baisi praraja.

Tą pačią akimirką, kai buvo nusidėta, išsiskyrė ir žmonės. Tai aišku iš Adomo ir Ievos vaikų. Žmonės vieni kitus pradėjo nervinti.

Gyveno du broliai. Kartais kaip tik broliai vienas kitą labai nervina. Tie broliai buvo labai skirtingi – Kainas ir Abelis. Prisiminkime... Kainas, žemdirbys, su kauptuku dirba lauke. Ateina Abelis. Galiu įsivaizduoti, kaip Kainui viskas apsiverčia: „Tegul eina šalin tas švelnus meilikautojas! Nenoriu jo matyti!" O Abelis net prisiartina ir pasako porą žodžių. Ir Kainas ima kauptuką ir paprasčiausiai kerta į nekenčiamą veidą. Atsipeikėja tik tada, kai brolis guli prieš jį negyvas. Mano draugai, mes visi civilizuoti, todėl neužkapojame kauptukais vieni kitų negyvai. Bet skaitydami laikraščius sužinote, kiek panašių dalykų atsitinka. Kai pagalvoju apie žmogžudystes Trečiajame reiche, – tai juk ta pati Kaino mintis: „Aš nekenčiu žmonių!" Ir dėl to šimtai tūkstančių nužudoma! Kainas atsipeikėja, kai Abelis guli prieš jį negyvas. Truputį išsigąsta. Bet paskui iškasa negilią duobę, įverčia jo lavoną ir užverčia žeme. Jis apsidairo ir nusiramina: „Prie kelio nieko nebuvo, niekas nematė!" Mes, žmonės, visada galvojame, kad to, ko niekas nematė, ir nebuvo. Kainas nueina šalin. Staiga kažkas šaukia: „Kainai!" – „Še tau, kas gi čia šaukia dabar?" – „Kainai!" Jam nubėga šiurpas per nugarą. Staiga jis supranta, kas jį šaukia – gyvasis Dievas! Jis čia buvo! Jis buvo tylus žiūrovas! „Kainai! Kur tavo brolis Abelis?" Kainas dar nori gintis: „Aš juk nesu brolio Abelio auklė! Ar aš turiu saugoti savo brolį?" – „Kainai, – sako Dievas, – tavo brolio kraujas iš žemės šaukiasi Manęs".

Šis pasakojimas aiškiai parodo: nuo pirmosios nuodėmės viskas iškriko. Žmonės išsiskyrė – mes vieni kitus nerviname. Ir Dievas su žmonėmis išsiskyrė. Dievas nervina Kainą visai taip pat, kaip nervina kai kuriuos iš jūsų. Bet mes negalime atsikratyti savo artimųjų, Dievo! Toks pasaulis, kuriame gyvename!

2. Įkalbinėjimas nepadeda

Taip, įkalbinėjimas nepadeda. Nepadeda, pavyzdžiui, jokios kalbos apie „maloningąjį Dievą". Tarp mūsų ir Dievo yra siena, yra bedugnė. Per karą degė mano namas ir aplinkui pusė Eseno. Prie manęs pripuolė moteriškė ir suriko: „Kaip gali jūsų Dievas tai leisti?" Atsakiau jai: „Mano Dievas tai gali. Galbūt Dievas yra jūsų priešas?!" Nuo pirmosios nuodėmės visi išsiskyrė – Dievas ir žmogus! Mes esame išsiskyrę su Dievu ir išsiskyrę su žmonėmis. Tai svarbiausioji priežastis, kodėl žmonės mus nervina. Jūsų kaimynė jus nervina todėl, kad buvo pirmoji nuodėmė, t. y. kad mes esame puolę žmonės ir atskirti nuo Dievo. Čia jau nebepadeda joks įkalbinėjimas!

Neseniai buvau Šveicarijos pasienyje. Pasienio namelyje kabojo gražus plakatas. Jame buvo parašyta: „Kartu yra geriau!" Pagalvojau: „Aišku! Bet plakatas man nedaug tepadės, jei kitas mane nervina!" Arba neseniai kitame plakate mačiau: „Būkite malonūs vieni kitiems!" Amerikiečiai ant kiekvieno kampo pakabina plakatą: „Keep smiling!" („Nepaliauk šypsotis!") Bet ar tai ką nors pakeičia? Ne: įkalbinėjimas nepadeda!

Atsimenu, kai, būdamas jaunas teologas, lankiausi šeimoje, kurioje visi buvo susikivirčiję. Visa giminė gyveno vienoje vietoje ir visiškai susipykusi. Didžiai užsidegęs suvedžiau visus kartu vieną vakarą ir bandžiau sutaikinti. Kalbėjau, kol ištino liežuvis. Vienuoliktą valandą vakaro jie padavė vieni kitiems rankas. Buvau be galo laimingas ir tariau sau: „Kada nors tu būsi geras pastorius, juk taip puikiai pradėjai". Linksmas parėjau namo. Kitą rytą, susitikęs jauną moterį iš sutaikintųjų, pasakiau: „Kaip gera buvo vakar vakarą!" – „Gera? – perklausė ji. – Argi jūs nežinote, kas atsitiko?" – Klausiu: „Kas gi?" – ir išblykštu. Eidami namo jie vėl pradėjo rietis, ir pasidarė dar blogiau negu buvo! Jūs juokiatės? Aš nesijuokiau. Staiga supratau, kad pirmoji nuodėmė labai rimtas dalykas. Mes esame išsiskyrę su Dievu ir artimu, ir net didžiausias įkalbinėjimas nepadeda.

Žmonės dažnai man rašo: „Mielas pastoriau, ten ir ten turiu giminaičių, kurie nesutaria vienas su kitu. Ar negalite užeiti pas juos?" Atsisakau, nes žinau, kad įkalbinėjimas nepadės. Pagalvokite dabar apie žmones, kurie jus nervina. Galėčiau ilgai jums kalbėti, – vis tiek nepadėtų. Baisu! Papasakosiu apie vieną šeimą, kurioje lankiausi. Įeina septyniolikmetis sūnus – ilgšis,

mėlynais džinsais, ilgais plaukais. Pastebiu, kaip tėvas jaudinasi: „Dirstelėkite į jį! – sako jis. – Dirstelėkite į jį!“ Tėvas yra geras ir tvarkingas valdininkas. Galite įsivaizduoti, kaip jis nervinasi matydamas tokį sūnų, tikrą kūtvėlą. Arba štai miela krikščionė motina. Duktė nusidažo lūpas. Motina: „Kaip ji mane nervina“. Duktė: „Kaip ji mane nervina!“ Ar ne visur taip? Išsiskyręs vyras, kuriam aiškinau: „Žinote, tai nuodėmė!“, – man atsakė: „Pastoriau, nustokite! Mane nervina jau tai, kaip mano žmona šliurpia sriubą!“

Jums juokinga? Man – siaubinga! Jūs sakote: „Tai smulkmenos!“ Smulkmenos? Ne, tai ženklai, rodantys, kad dėl pirmosios nuodėmės pasaulis iškrito iš Dievo rankos ir mes gyvename puolusiame pasaulyje – žmonės gyvena be Dievo!

Nervinimas gali būti net žiaurus. Pažįstu Esene jauną mergaitę, sunkiai sergančią – visai paralyžiuotą. Ji būna mažame name. Šalia gyvena sulaukėjęs vaikinas, kuris vakarais nuo pusės aštuonių iki vienuolikos mėgsta žiūrėti televizorių, įjungęs jį visu garsu. Vargšė ligonė per ploną sieną kiekvieną vakarą turi viską išklausyti. Ji to žmogaus prašė: „Ak, prašau, pritildykite televizorių!“ Tada tas vyrukas dar pagarsino. Įsivaizduokite: keletą metų kiekvieną vakarą vis tas pats. Kokie galvijai mes esame, kokie galvijai! Galite įsivaizduoti, kaip tas žmogus nervina vargšę mergaitę? O jį, žinoma, nervina mergaitė. Per sieną vyksta tyli kova, kuri ypač apsunkina gyvenimą.

Kai buvau jaunas pastorius, turėjau 150 konfirmacijai besiruošiančių jaunuolių. Pradėjau visus juos lankyti. Pirmojo namuose buvo skandalas, tas pats antrojo, trečiojo. Per konfirmacijos pamoką paprašiau atsistoti tuos, kurių namuose nėra ginčų. Atsistojo trys ar keturi. „Ei, – pasakiau, – pas visus kitus pykstamasi, ginčijamasi?“ – „Taip“. Paklausiau keleto, kurių namuose nebuvo ginčų: „Kodėl gi pas jus nėra skandalo?“ – Jie atsakė: „Mes gyvename vieni!“

Štai tokia padėtis. Mes turime būti linksmi, turime dirbti, kurti gėrį, o mūsų nervai nuolat tampomi! Kai kas nors mums užkrinta ant kojos, skauda. Kai mus kiti nuolat nervina, yra nepakeliama.

3. Dievas įsikiša!

Jei neturėčiau pasakyti nieko kito kaip tik tai, ką iki šiol, tai verčiau būčiau nė nepradėjęs kalbėti. Bet... pranešiu ypač svarbią žinią: į visą šį nervinimo dumblyną ir abipusį dergimą, būdamas be galo gailestingas, įsikiša gyvasis Dievas! Dievas mato nervingą, kupiną sielvarto pasaulį ir įsikiša!

Jis nugriauna sieną, kuri yra tarp Jo ir mūsų, ir ateina pas mus savo Sūnuje Jėzuje! Daugelis numoja ranka į Jėzų, atmeta Jį, tačiau Jėzus yra vienintelė galimybė išlipti iš nervinimo dumblyno. Dievas nuverčia sieną, kuri stovi tarp Jo ir mūsų, ir duoda žmonėms savo Sūnų vietoj išsiskyrimo su Dievu, vietoj mūsų kivirčų. Ir kai Dievo Sūnus, Viešpats Jėzus, ateina, viskas pasikeičia.

a) Jėzus dovanoja ramybę su Dievu

Jėzus su Dievu niekada neišsiskyrė. Jėzus yra Dievo Sūnus. Neseniai man kažkas pasakė: „Jėzus buvo žmogus kaip mes, tik Jis įkūrė religiją". – Aš atsakau: „Tada jūs, matyt, turite galvoje kažką kitą negu aš. Aš kalbu apie Tą, kuris pasakė: 'Aš esu iš aukštybės, jūs esate iš žemybės'". Taip, aš kalbu apie gyvojo Dievo Sūnų, kuris yra stebuklas, kuris yra visai kitoks, kuris yra Dievo įsiveržimas į šį pražuvusį ir prakeiktą pasaulį. Jis nėra išsiskyręs su Dievu. Jo nenervino joks žmogus, net Judas, kuris Jį išdavė. Jei mane kas išduotų, tas tikrai mane nervintų. Jėzus visada mylėjo Judą. Nors kartą pažvelkite į Jėzų kaip į Žmogų, kurio niekas nenervino.

Biblijoje yra nuostabus pasakojimas apie vakarą prieš Jėzaus mirtį – kaip Jis vakarieniavo su savo mokiniais. Žinote, Rytų šalyse nesėdima ant kėdžių. Apie stalą stovi tam tikri žemi, platūs ir minkšti suolai, ant kurių gulima. Nelabai galiu įsivaizduoti, kaip žmonės valgo (bent jau mes taip negalėtume – gulėdami valgyti peiliu ir šakute). Bet jie taip valgė. Prieš tai nusiaudavo sandalus. Buvo įprasta pirmiausia nuvalyti nuo kojų gatvės dulkes. Tą dieną mokiniai su Jėzumi ilgai keliavo. Jie buvo pavargę. Nusimetė sandalus ir sukrito ant minkštasuolių. Aš galiu įsivaizduoti, kaip Petras pasižiūri į Joną ir akimis duoda ženklą: „Kas nors turi atnešti vandens, kempinę ir nuplauti kitiems kojas. Sykį gali tu tai padaryti, nes esi jauniausias. Tu ma-

ne nervini, kad nuolat nori išsisukti, Jonai!“ Tačiau Jonas patrauko pečiais ir galvoja: „Petras mane nervina visada pabrėždamas, kad esu jauniausias. Jokūbas taip pat galėtų nors kartą atnešti vandens ir kempinę kojoms nuplauti!“ O Jokūbas mano: „Aš priklausau mylimiausiems mokiniams, todėl negaliu. Tegul kartą tai padaro Matas!“ Tą akimirką visi vieni kitus nervina, nes visi nori išsisukti nuo to, ką turėtų padaryti. Tada atsistoja Jėzus. Mokiniai išsigąsta. Jis juk nedarys! Tačiau Jis daro. Jis įeina su tarno prijuoste, praustuvu ir kempine – ir plauna visiems kojas. Ir Judui! Ir Petrui! Ir Jonui! Ir Jokūbui! Ir Matui! Vos nepasakiau: ir man! Tai Jėzus, kuriame visa sujungta: Jame Dievas, ir Jis myli kitus.

Turiu parodyti jums Jėzų, kybantį ant kryžiaus (toks Jis man mieliausias). Norėčiau, kad mintimis persikeltumėte su manimi ant kalvos prieš Jeruzalės vartus, kur ūžia minia, su ietimis stovi Romos kareiviai, o virš galvų matyti trys kryžiai. Aš galvoju apie vidurinį. Mano draugai, ten Jis miršta už jus, kad jūs iš šito vargo, kur kiti nervina, kur patys nervinate, būtumėte ištraukti ir su Dievu sutaikinti.

Jei norite, kad visa, kas stovi tarp Dievo ir jūsų, būtų pašalinta, ateikite prie Jėzaus kryžiaus. Jėzus, kuris už jus mirė, kuris dėl jūsų prisikėlė, yra Dievo taikos pasiūlymas. Meskite visas savo abejones – jūs turite aibę abejonių – šalin! Ir pulkite Jėzui į glėbį! Padėkite visas kaltes Jėzui prie kojų! Tai įmanoma, jei žvelgiate į Jėzaus kryžių. Duokite Jam ranką ir pasakykite: „Tau noriu priklausyti!“ Tą akimirką žengsite žingsnį į susitaikymą su Dievu. Laiške romiečiams Paulius sako: „Taigi, nuteisinti tikėjimu, gyvename taikoje su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“. Jėzus yra Dievo taikos pasiūlymas. Priimkite Jį! Baisiausia, kad yra daug žmonių, kurie girdėjo šį pasiūlymą, bet niekuomet nesusitaikė su Dievu. Norėčiau rungtis dėl jūsų širdžių! Norėčiau rungtis dėl jūsų sielų, kad jūs priimtumėte šį Dievo taikos pasiūlymą!

Šiandien kalbėjausi su keliais žurnalistais. Svarstėme, į ką šiais laikais dar galima rimtai žiūrėti. Paaiškinau jiems: „Noriu jums atvirai prisipažinti. Pergyvenau du karus ir nacizmą, todėl nežinau, ką turiu laikyti rimtu dalyku. Šūkių, kuriuos man pateikia pasaulėžiūrų pranašai ir politikai, patys nelaikydami jų rimtais, aš taip pat nepripažįstu. Nežinau, ką dar kita tarp dangaus ir žemės galėčiau laikyti rimtu, jei ne Dievo taikos pasiūlymą per

Jėzų!“ Tai vienintelis dalykas, kurį galima laikyti rimtu. Jei jauni ir seni žmonės sako: „Į nieką nebegalima rimtai žiūrėti“, tada Evangelija yra kaip tik jiems: per Jėzų Dievas pažiūrėjo į jus be galo rimtai. Dabar ir jūs rimtai pažiūrėkite į Jo taikos pasiūlymą per Jėzų.

Taigi Jėzus mus vėl suveda su Dievu. Jūs galbūt vadinate save krikščionimis ir aukojate bažnyčiai, bet nesate susitaikę su Dievu! Sakau jums: Jėzus mirė už jus, prisiimdamas visas jūsų nuodėmes sau, kad jūs dabar ateitumėte, kristumėte prie Jo kojų ir galėtumėte pasakyti: „Viešpatie, pas Tave ateina pražuvęs nusidėjėlis. Dabar aš tikiu Tavimi. Priimu Tave!“ Tai atves jus į susitaikymą su Dievu!

b) Jėzus dovanoja taiką su artimu

Kur ateina Jėzus, ten susitaikoma ne tik su Dievu, bet ir su artimu. Ten liaujasi ir nervinimasis.

Dabar gerai klausykite. Tarp jūsų yra nuostabių krikščionių, bet jeigu jus kiti žmonės nervina, kažkas yra ne taip. Ar aišku? Tačiau jūs pasakysite: „Jeigu jūs pažintumėte mano kaimynę! Tikra ožka!“ O aš jums atsakau: „Kol jūs jos nepamilsite, kažkas bus jumyse ne taip“, nes kai į mūsų gyvenimą ateina Jėzus, nurimsta nervai, kuriuos kiti nuolat dirgina!

Taigi, pas ką ateina Jėzus, tam Jis dovanoja ramybę su Dievu ir taiką su tuo, kas mus nervina. Jei yra žmonių, kurie jus nervina, tada jūs privalote turėti Jėzų! Kitaip jums niekas nepadės! Jūsų nervai visai sustreikuos. Jėzus dovanos jums ramybę su Dievu ir pripildys jūsų vidų – tada ir su kitais gerai seksis. Aš turiu artimą draugą. Jis gyvena bute, kurio savininkas labai godus pinigams. Neseniai namų savininkas parašė jam įžūlų laišką, kuriame išdėstė, ką mano draugas turi daryti, kiek sumokėti. Draugas man pasakė: „Praradau kantrybę. Priėjau prie rašomojo stalo ir norėjau parašyti atsakymą. Bet staiga prieš mane iškilo už mane mirusio Jėzaus paveikslas, – mirusio taip pat ir už namų savininką. Daugiau nebegalėjau. Nuėjau pas jį ir pasakiau: ‘Klausykite, ar mes taip vienas su kitu ir kalbėsime? Juk mes abu supratingi žmonės! Tai kodėl nepasikalbėti protingai! Jūs iš tikrųjų man patinkate!’“ Savininkas suglumo, skandalas neįvyko, ir šiandien jie visai geri draugai, – godus savininkas ir Jėzaus mokinys.

Ar galiu papasakoti dar vieną gražų atsitikimą? Pažįstu žmogų, prancūzų evangelistą, pavarde Dapozo. Koncentracijos stovykloje buvo sužalota jo ranka. Jis man papasakojo atsitikimą, kurio negalėjau užmiršti. Dapozo pasakojo: „Kartą koncentracijos stovykloje apie pietų laiką mane pašaukė pas stovyklos viršininką. Nuvedė į kambarį, kuriame stovėjo padengtas stalas (tik vienam asmeniui). Aš buvau labai alkanas. Ateina stovyklos viršininkas, atsisėda, ir jam atnešami fantastiški pietūs, vienas valgis po kito. O aš turiu išsitempęs stovėti ir žiūrėti. Jis man demonstruoja, kaip jam skanu, o aš mirštu iš bado. Bet šito nepakako. Pabaigoje jam atnešė kavą. Prie jos jis padėjo paketuką ir sako: 'Žiūrėkite, tai jums atsiuntė jūsų žmona iš Paryžiaus: sausainiai!' Žinojau, kiek mažai maisto turėjo žmona ir kaip ji turėjo taupyti, kad iškeptų sausainius. Stovyklos viršininkas pradeda juos valgyti. Prašau jį: 'Duokite man nors vieną, aš jo nevalgysiu, norėčiau jį pasiimti atminčiai'. Juokdamasis jis viską suvalgo". Tai buvo akimirka, kada nervinimas pasiekia viršūnę, kada daugiau neiškenčiama! Dapozo tęsė toliau: „Tą akimirką man paaiškėjo, ką reiškia Dievo meilė, išlieta į mūsų širdį. Aš galėjau tą žmogų mylėti. Galvojau: 'Tu vargšas žmogus! Tu neturi nieko, kas tave mylėtų. Tave supa tik neapykanta! Kaip gera man, kad aš esu Dievo vaikas!'" Suprantate? Dapozo galėjo jį užjausti ir pasigailėti. Nervintojas jo nebenervino. Tada tas vyras pašoko – jis pajuto tai – ir išbėgo! Pasibaigus karui, Dapozo jį aplankė. Žmogus išblyško: „Jūs norite atkeršyti?!" – „Taip, – atsakė Dapozo, – noriu atkeršyti! Norėčiau pas jus išgerti puoduką kavos. Atsivežiau tortą. Dabar mes kartu valgysime ir gersime!" Ir tas žmogus suprato, kad tas, kuris priklauso Jėzui, negali nekęsti, jis laisvas nuo nervinimosi, nes Dievo meilė yra išlieta į jo širdį.

Labai dažnai esu girdėjęs skundžiantis: „Aš toks vienišas. Niekas manęs nemyli". Negaliu klausytis. Tada norėčiau pasakyti: „O tu? Ar yra koks nors žmogus, kuris atsistotų ir pasakytų, kad tu jį myli?!" Žinote, man atrodo baisiai kvaila (dovanokite, kad taip šneku, bet aš kilęs iš Rūro srities, o ten kalbama grubiai), kai žmonės nuolat skundžiasi: „Pasaulyje nėra meilės", o patys tikri ledo varvekliai!

Kai aš tai supratau, nusprendžiau pratintis mylėti. Ir tada pastebėjau, kad mes visai neišmanome, kaip reikia mylėti. Mūsų širdis egoistė. Taip, yra žmonių, kuriuos galima mylėti, nes jie

mums simpatiški. Bet tuos, kurie nervina, ar mylime?

Atsimenu pokalbį su vienu darbininku komunistu, kuris pasakė: „Mes dalyvavome Šanchajuje Kulio demonstracijoje!“ – Į tai jam atsakiau: „Tai puiku! O kaip jūs sutariate su kaimynu?“ – Čia jam ištrūko: „Kai jį sutiksiu, duosiu į makaulę!“ Taigi „mylėti savo tolimą“ – tai dar ne taip sunku, bet „mylėti savo artimą“ – labai sudėtinga.

Manau, kad pasaulis tik tada pasidarytų kitoks, jei aš galėčiau mylėti savo artimą, net sunkaus charakterio, net pavojingą, net tą, kuris linki man blogo. Tačiau pačiam savo jėgomis pamilti neįmanoma. Tai Dievo dovana. Mano draugai, tai nėra lengva, – aš pats patyriau. Kai į mūsų gyvenimą ateina Jėzus ir dovanoja mums ramybę su Dievu ir nori dovanoti taiką su artimu, mums pasidaro negera, nes tada Jis parodo, kad mes kitus daug labiau nerviname negu jie mus. Nuo to laiko, kai pažįstu Jėzų, Jis man parodo mano kaltes prieš kitus. Ir tada vis labiau paaiškėja, kad Išganytojas numirė ant kryžiaus ir atleido nuodėmes.

Jūs suprantate? Jėzus vykdo didžiausią pasaulyje revoliuciją, bet tik tada, kai Jis priimtas! Todėl noriu prašyti, kad jūs ne tik pasiklausytumėte ką kalbu, bet ir patys priimtumėte Jėzų. Linkiu, kad galėtumėte pasakyti: „Radau Jėzų! O Jis rado mane!“

Viskas turi pasikeisti – bet kaip?

Mano jaunystėje su entuziazmu buvo skaitomos rašytojo Makso Eito (Max Eyth) novelės; šiandien jis jau pamirštas. Iš tikrųjų Eitas dirbo inžinieriumi ir medžiagą savo novelėms daugiausiai ėmė iš technikos amžiaus pradžios. Viena novelė vadinosi „Pašaukimo tragiškumas". Joje vaizdavo jauną inžinierių, kuris keistomis aplinkybėmis gavo didžiulį užsakymą. Jis turėjo pastatyti tiltą per upę, panašią į jūros įlanką. Tai labai sunki užduotis, nes tiltą veikė atoslūgiai ir potvyniai. O technikos amžiaus pradžioje dar nebuvo mūsų laikų priemonių. Taigi jaunas vyras stato milžinišką tiltą. Kai jis buvo baigtas, įvyko didelė atidarymo šventė, kurioje plaikstėsi vėliavos, grojo muzika, bėginėjo laikraščių reporteriai. Įžymūs asmenys atvažiavo geležinkeliu per tiltą. Jaunas žmogus buvo dėmesio centras. Vėliau Londone jis įsteigė didžiulį architektų biurą, vedė turtingą merginą. Jis turėjo viską, ko geidė širdis. Tačiau jo gyvenime buvo keista tamsi paslaptis, apie kurią šį tą žinojo tik jo žmona. Visada, kai ateidavo ruduo, jis dingdavo. Keliaudavo prie savo tilto. Ir kai naktį siausdavo audra, jis stovėdavo ant tilto, įsisupęs į skraistę nuo lietaus, ir bijodavo. Jis stačiai jausdavo, kaip audra spaudžia jo tilto polius. Jis vis perskaičiuodavo, ar poliai iš tikrųjų pakankamai stiprūs, ar vėjo spaudimas į polius teisingai apskaičiuotas. Kai audros praeidavo, grįždavo į Londoną. Ten jis būdavo vėl žymus žmogus, miesto visuomenės gyvenime užimantis reikšmingą vietą. Niekas nepastebėdavo, kad jis slapta kažko bijo. Ar tiltas gerai pastatytas? Ar jis tikrai pakankamai stiprus? Tie kankinantys klausimai buvo tamsioji jo gyvenimo paslaptis. Maksas Eitas sukrečiančiai vaizduoja, kaip inžinierius per baisią audrą, kupinas baimės, stebi savo tiltą. Mato tiltu važiuojantį traukinį. Dar pastebi paskutinio vagono šviesas. Tačiau staiga audros šėlsme jos dingsta. Ir jis žino: traukinys nugriuvo į gelmę, į šniokščiantį vandenį. Tiltas per vidurį lūžo.

Kai šią novelę aš, jaunas vyrukas, pirmą kartą skaičiau, man kilo mintis: „Ar tai ne kiekvieno žmogaus istorija?" Visi mes statome savo gyvenimo tiltus. Ir kartkartėmis, užėjus nemigai naktį arba kai mus kas nors labai jaudina, kyla baimė: „Ar aš iš tikrųjų gerai pastačiau savo gyvenimo tiltą? Ar jis iš tikrųjų atlaikys gy-

venimo audras?“ Ir tada suprantame: „Ne kaip pastačiau! Mano gyvenimo tiltas ne visai geras!“ Tai pirma, ką norėčiau jums pasakyti.

1. Ne visai taip

Daugelio žmonių esu paklausęs: „Nagi pasakykite: ar jūsų gyvenime viskas gerai?“ Dar niekad nesutikau žmogaus, kuris pagaliau nebūtų prisipažinęs: „Viskas tvarkoje? Ne! Daug kas turėtų būti kitaip!“ Aš, žinoma, negaliu pasakyti, kur yra jūsų gyvenimo tilto silpnoji vieta. Bet jūs patys gerai žinote, kad daug kas turėtų būti kitaip!

Ir tada vienaip ar kitaip ryžtingai nusprendžiama: „Aš noriu pasikeisti! Noriu toje ir toje vietoje pasitaisyti!“ Sakykite, ar jūs tikrai tikite, kad žmogus gali pasikeisti? Ne, žmogus negali pasikeisti! Biblija tai sako gana šiurkščiai: „Ar gali etiopas pakeisti savo odos spalvą, ar leopardas savo dėmėtumą? Taipgi ir jūs negalite daryti gero, kadangi esate papratę daryti pikta“.

Pasaulyje gausu moralės nuostatų, – bet joks žmogus negali pats savęs pakeisti. Tai labai svarbu. Aš dažnai sukrėstas stoviu tarp žmonių, su kuriais bendrauju, ir jaučiu, kad jų gyvenimo tiltas ne visai geras. Jie klausia: „Tai ką mums daryti? Mes juk negalime pasikeisti!“ Iš tikrųjų nedoras žmogus negali pats savo širdį pakeisti tyra. Melagiai negali savęs išteisinti, savimyla – staiga pasidaryti nesavanaudis (jis šiek tiek gali dėtis mylinčiu, bet liks toks pat savimyla kaip anksčiau). Ir negarbingas negali pats save padaryti garbingą. O kad aš žinočiau, kokioje vietoje netvirtas jūsų gyvenimo tiltas! Bet Dievas gali jums tai parodyti.

Aš dėstau ne savo idėjas, tik skelbiu, ką sako Dievo Žodis. Ir štai Biblija pateikia negirdėtą, kvapą gniaužiančią žinią. Ji sako: gyvasis Dievas atsiuntė į pasaulį Tą, kuris gali pakeisti mus ir visą mūsų gyvenimą. Ir Jis pats yra Dievo Sūnus, Viešpats Jėzus!

2. Viskas gali pasikeisti

Mano draugai, nežinau, ar bažnyčia kalta, kad žmonės krikščionybę laiko nuobodžiu dalyku. Mano nuomone, tai nuostabi žinia – Dievas atsiuntė į pasaulį savo Sūnų Jėzų, kuris yra mūsų vienintelė viltis išsigelbėti! Šis Jėzus sako negirdėtus žodžius: „Štai Aš visa darau nauja!“ Jis ir tik Jis gali pakeisti žmones!

Esu matęs girtuoklių, kurie nustojo gėrę. Savimylos senos moterys, savo egoizmu kankinusios visus, staiga pasikeitė ir pažvelgė kitaip į žmones. Paleistuviai daugiau nebenuodėmiavo. Jėzus keičia žmones! Jėzus ateina – ir visa tampa nauja! Tai ne pasaka. Galėčiau pateikti daugybę pavyzdžių.

Todėl mums, kurie tikrai žinome, kad mūsų gyvenimo tiltas netvirtas, reikia Išganytojo. Mums reikia Viešpaties Jėzaus – ne krikščionybės, o Kristaus! Jūs suprantate? Mums reikia ne religijos, ne dogmos, ne bažnyčios, o gyvojo Išganytojo. Ir Jis yra čia! Dar šiandien galite Jo šauktis ir papasakoti Jam visą savo gyvenimo vargą.

Leiskite vaizdžiau paaiškinti. Neseniai savaitę buvau Miunchene. Miesto centre yra nuostabus didžiulis parkas – Anglų parkas. Mano viešbutis buvo arti jo, todėl kiekvieną rytą ėjau į parką. Prie įėjimo buvo medinis tiltukas per upelį. Į kairę nuo tiltuko vanduo krito žemyn. Vieną dieną pamačiau, kad ten, kur krinta vanduo, sukasi didelis medžio gabalas. Kadangi turėjau laiko, stebėjau, kaip medis vis sukosi ratu. Kartais atrodė, kad jis pateks į srovę ir galės plaukti toliau. Bet jį vėl pagaudavo sūkurys. Kai atėjau kitą dieną, medis vis dar buvo ten pat ir vėl bandė patekti į srovę. Ar galite įsivaizduoti? Ten tekėjo stipri srovė, bet medis vis sukosi aplink ratu!

Toks yra ir daugumos žmonių gyvenimas. Jie vis sukasi aplink: tos pačios nuodėmės, tos pačios negandos, ta pati bedievybė, tas pats beviltiškumas širdyje. Visada kasdienybėje, visada tame pačiame rate! Tačiau yra srovė, stipri gyva srovė, – tai Dievo Sūnus, Jėzus. Šis Jėzus numirė už mus ant kryžiaus. Patikėkite, jei Dievas leidžia savo Sūnui taip žiauriai mirti, tai kažką reiškia! Pažvelkite į Jį! Tai turi kažkokią prasmę! Jūs negalite likti abejingi, jūs turite stengtis suprasti, ką tai reiškia! Ir trečią dieną Dievas prikėlė Jį iš kapo. Iš šito Jėzaus plūsta atpirkimo srovė! O mes esame lyg tas medis Anglų parke, vis sukamės

ratu patys apie save. Parke galvojau, kad reikia tik stuktelėti, ir medis pateks į srovę. Bet pasiekti jo negalėjau, nes nenorėjau pulti į vandenį. Mes – ne medžio gabalas. Tą žingsnį iš rato, tą vieną žingsnį į išganymo srovę, tekančią iš Dievo Sūnaus, turime žengti patys! Vėliau suprasime, kad Dievas vis dėlto traukė. Bet dabar turiu pasakyti: tą žingsnį į išganymo srovę turite žengti patys! Yra žmonių, kurie aiškiai jaučia, kad Dievas traukia jų širdį, ir jie žengia tą žingsnį į išganymo srovę, atitekančią iš Jėzaus.

3. Taip arba kitaip

Norėčiau priminti keletą pasakojimų iš Biblijos. Apaštalas Paulius kalbėjo Cezarėjoje, kurioje buvo Romos valdytojo rezidencija. Naująjį Romos įgaliotinį Festą kartą aplankė žydų karalius Agripa ir jo žmona Berenikė. Jiedu tarė: „Klausyk, Festai! Tu turi įdomų kalinį, vardu Paulius, mes mielai jo paklausytume". Buvo surengtas didelis parodomasis procesas. Susirinko įžymūs kariškiai, politikai ir valdininkai, didingai atvyko Festas, Agripa ir Berenikė. Savo vietas užėmė Romos legionieriai. Įvedė kaltinamąjį Paulių. Ir po kelių minučių scenarijus pasikeitė. Staiga nebe Paulius buvo kaltinamasis, o aplink jį susirinkusi draugija. Paulius pasakė nuostabią evangelizacinę kalbą apie Jėzų. Šį kartą nedaug tekalbėjo apie jų nuodėmes, bet nupiešė prieš jų akis Dievo Sūnų, kuris pasakė: „Kas trokšta, tas teateina pas Mane ir tegu geria". „Jūs, kurie trokštate gyvenimo ir alkstate gyvenimo, jūs, kurie ilgitės Dievo ir bijote mirties, klausykite: Jėzus ištiesia rankas ir sako: 'Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti!'" Taip tikriausiai kalbėjo Paulius. Tokį didingą jis jiems buvo parodęs Viešpatį Jėzų, kurį pats buvo sutikęs. Ir kai jis baigė, krašto valdytojas Festas pareiškė: „Kalbėti moki puikiai, Pauliau, bet manau, kad tai, ką tu sakai, beprotiška". Tasai Festas nieko nesuprato. Biblija apie kai kuriuos žmones sako: „Jų širdys aptuko". Širdys – apaugusios taukais! Tokių būna: nuo jų viskas nuteka. Galbūt ir tarp jūsų yra žmonių, turinčių aptukusias širdis. Tokia buvo ir valdytojo Festo širdis. Bet karalių Agripą Pauliaus kalba labai sukrėtė. Jis pasakė: „Pauliau, nedaug trūksta, kad tu įtikintum mane tapti krikščioniu, Jėzaus mokiniu". „Nedaug trūksta!" – bet jis nuėjo.

Ir viskas liko kaip anksčiau. Kaip medžio gabalas Anglų parke, taip visas žmogaus gyvenimas sukasi vis tame pačiame sūkuryje, senojoje kasdienybėje – iki mirties ir iki pragaro. Vis ta pati senoji nuodėmės ir savo teisumo giesmė. Ar ir pas jus liks viskas kaip anksčiau? Tada Jėzus veltui mirė už jus. Tada Jėzus prisikėlė be jokios naudos jums. Tada jums nėra atleidimo, nėra laisvės, nėra ramybės su Dievu. Trūksta tik vieno žingsnio. „Nedaug trūksta, kad aš tapčiau krikščioniu". Keista, kad žmonės, kurie laiko save krikščionimis, vis dėlto yra ne Dievo vaikai. Žmonės, kurie laiko save krikščionimis, vis dėlto eina pražūtin. Žmonės, kurie laiko save krikščionimis, vis dėlto neturi ramybės.

O dabar noriu papasakoti priešingą atvejį. Kartą apaštalas Paulius atėjo į Europos miestą Filipus. Ten buvo viskas, kas turi būti padoriame mieste: pasilinksminimų įstaigos, teatras ir t. t. O kadangi padoriam miestui priklauso ir kalėjimas, stovėjo ir jis. Kalėjimą valdė buvęs Romos karininkas, gavęs tą ramų postą galbūt dėl senos žaizdos. Ir kartą pas tą kalėjimo prižiūrėtoją atvedė du kalinius, kokių jis retai buvo turėjęs: apaštalą Paulių ir jo palydovą Silą. Jie mieste sakė pamokslus. Kadangi po pamokslų liaudis sukėlė triukšmą, viršininkai liepė pamokslautojus nuplakti ir nuvesti į kalėjimą. Taigi Paulius ir Silas buvo perduoti kalėjimo prižiūrėtojui: „Gerai juos saugok iki ryto!" Kalėjimo prižiūrėtojas, buvęs karys, pasakė: „Gerai saugoti? Klausau! Bus padaryta!" Apačioje jis turi kamerą, per kurios sienas bėga vanduo. Ten jis nugabeno abu kalinius ir dar prirakino grandinėmis. Jei mane paklaustumėte, kokią religiją jis išpažino, pasakyčiau: kaip dauguma jūsų. Jis tikėjo Viešpatį Dievą, galbūt ir daugiau viešpačių dievų. Žinote, Romoje buvo daug religijų, bet į jas rimtai nežiūrėjo. Lygiai taip, kaip ir pas mus! Įsivaizduojate tą kalėjimo prižiūrėtoją? Ir jam atsitiko kažkas nepaprasta! Apie vidurnaktį Paulius pradėjo giedoti garbinimo giesmę Jėzui. Manau, kad iki vidurnakčio Paulius apgalvojo, kaip su juo neteisingai pasielgė: nuplakė ir įkalino. Bet paskui jam dingtelėjo: „Juk Viešpats Jėzus, Dievo Sūnus, atpirko mane savo krauju. Juk aš esu Dievo vaikas! Juk aš turiu ramybę su Dievu! Ir čia aš esu Jo rankose!" Ir Paulius pradėjo giedoti. O Silas jam pritarė. Puiku! Tai girdėjo kaliniai. Tokie garsai dar neskambėjo šiame kalėjime. Mano draugai, aš, būdamas kalėjime, susipažinau su valstybės kalėjimais ir ten girdėjau tik keiksmus, riksmus ir

sargų riaumojimą. Kai kartą norėjau pagiedoti garbės giesmę, man tuoj pat uždraudė. Matyt, prižiūrėtojai jau žino, kad Dievo garbinimas yra pavojingas dalykas. Anuo metu to dar nežinojo. Taigi Paulius ir Silas giedojo. Kalėjimo prižiūrėtoją tai, žinoma, nustebino. Jis klausėsi, apie ką jie gieda. Jie gieda dvasiškas giesmes! Ar gali būti, kad čia, kalėjime, žmogus dar tikėtų Dievą? Juk toje skylėje, ten, apačioje, gera nuotaika turi išgaruoti. O jie gieda apie savo Dievą! Kalėjimo prižiūrėtojas jau atsigulė, bet tuo metu įvyko stiprus žemės drebėjimas. Tai buvo iš Dievo. Kalėjimo durys atsidarė. Kaliniai laisvi. Kalėjimo prižiūrėtojas šoko iš lovos, šiek tiek apsirengė ir mato – durys atdaros! „Mano kalinių nebėra! Dabar būsiu pažemintas! Baigta!“ – jis nori nusižudyti. Tačiau iš apačios šaukia Paulius: „Nedaryk sau pikto! Mes visi esame čia!“ Biblija nieko nepasakoja, kas toliau vyko. Bet žmogui tą akimirką paaiškėjo: „Yra gyvasis Dievas, kuris neapleidžia savo tarnų! Yra gyvasis Dievas, kurį koneveikiau visa savo būtimi! Yra gyvasis Dievas, kuris žino mano nuodėmes ir visus mano nešvarius darbus. Yra gyvasis Dievas – ir aš esu žuvęs!“ Jis šaukdamas puola į Pauliaus kamerą: „Vyrai, ką turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?“ Jis staiga jaučia, jog jo gyvenimas kaip tas medžio gabalas Anglų parke – tik sukasi ratu. Jūs žinote? Visada viskas likdavo kaip anksčiau. Bet dabar jam svarbiausia: „Ką aš turiu daryti, kad patekčiau į išganančią srovę?“ Tikriausiai mes pasakytume ilgą pamokslą, paskaitą apie moralę. Mes galbūt būtume pasakę: „Pirmiau išleisk mane iš čia!“ Tačiau Paulius ištarė tik vieną sakinį: „Tau reikia Jėzaus! Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų ir būsi išgelbėtas tu ir tavo namai!“ Kalėjimo prižiūrėtojas nedaug težinojo. Jis tik kažkur girdėjo, kad tas Jėzus išgelbsti nuo Dievo rūstybės, nuo teismo, nuo pragaro, nuo senojo gyvenimo. Jūs suprantate? Tą akimirką jis buvo stumtelėtas iš senojo gyvenimo į išganymo srovę. Jis tapo Jėzaus nuosavybe. Biblijoje pasakojama, kaip jis išsivedė Paulių iš kalėjimo, klausėsi pasakojimo apie Jėzų, kaip naktį pasikrikštijo, kad taptų Jėzaus nuosavybe. Pasakojimas baigiasi žodžiais: „...jis su visais namiškiais džiūgavo, įtikėjęs Dievą“. Dabar jis pateko į gyvenimo srovę. Dabar jis turėjo ramybę su Dievu!

Pateiktuose pavyzdžiuose apie vieną žmogų pasakyta, kad jam iki išgelbėjimo „nedaug trūksta“, o antras išgyveno postūmį į išganymo srovę. Kaip bus su jumis?

4. Priimkite Jėzų rimtai!

„Viskas turi pasikeisti – bet kaip?“ Pirmiausia jūs turite susipažinti su Jėzumi!

Tai buvo tuoj po karo. Man paskambino vienas vidurinės mokyklos direktorius: „Pastoriau, yra 15 jaunų vyrų. Jie baigė mokyklą karo metu. Bet to neužtenka. Vyrai turi pusę metų pasimokyti. Jie buvę aviacijos leitenantai, artilerijos vyresnieji leitenantai ir, žinoma, labai pasipiktinę, kad privalo dar kartą sėsti į mokyklos suolą. Ar jūs sutinkate vesti jiems religijos pamokas?“ Na, pasakiau „taip“ ir drebėdamas nedrąsiai nuėjau. Ten sėdėjo jie – apiplyšusiomis uniformomis, parako dūmuose pražilę kariai. „Laba diena! – pasveikinau juos. – Turiu pravesti religijos pamoką“. Dar ne visai baigiau įžangą, kai vienas atsistojo ir išdrožė: „Kaip Dievas gali leisti tokį siaubingą karą?!“ Kitas tęsė: „Kur Dievo meilė?! Jis juk tylėjo, kai dujomis buvo nunuodyti milijonai žydų!“ Klausimai kaip lietus krito ant manęs. Pagaliau pakėliau ranką ir pasakiau: „Minutėlę! Jūs einate į priekį kaip aklasis su lazda per rūką. Taip kalbėti apie Dievą nėra jokios prasmės! Juk Dievas visiškai nepažįstamas ir paslėptas. Jis apsireiškė mums tik Jėzuje. Prieš kalbėdami toliau, pirmiausia turime sužinoti, kas yra Jėzus? Gerbiamieji, prieš pradėdami diskusiją išsiaiškinkime Dievo apreiškimą. Apie tai ir kalbėsime, todėl kitą kartą atsineškite Biblijas“. Paskui mes skaitėme: „Pradžioje Dievas sutvėrė dangų ir žemę“. Skaitėme apie pirmąją nuodėmę ir apie Dievo teismą puolusiai žmonijai. Visus sujaudino Biblijos žodžiai: „Žinok ir suprask, kaip baisu ir klaidinga palikti Viešpatį, savo Dievą“. Tai išgyvena tautos. Tai išgyvena atskiri žmonės. Paskui skaitėme apie Jėzų. Be atokvėpio perskaitėme apie Jo mirtį ir prisikėlimą. Kai vienas garsiai skaitė, o kiti klausėsi, įsivyravo visiška tyla, kurią aš ir šiandien prisimenu. Mes sulaikėme kvapą, mąstydami apie didžiuosius Dievo darbus Jėzuje. Ir jų ankstesni klausimai atrodė labai neprotingi. Jie laikė save krikščionimis – ir neturėjo jokio supratimo apie gyvąjį Dievą, kuris atėjo pas mus ir viską dėl mūsų padarė! Taigi priimkite Jėzų ir Jo kvietimą rimtai!

Kartą Jėzus sakė palyginimą. Karalius suruošė savo sūnui vestuvių puotą. Jis išsiuntė tarnus ir liepė į ją kviesti žmones: „Ateikite, nes viskas paruošta!“ Bet žmonės pradėjo atsiprašinėti. Vienas sakė: „Mielai ateičiau, bet kaip tik sudariau

didžiulį sandėrį ir turiu juo rūpintis". Jūs suprantate? Daugelis taip aiškina: „Jūs esate pastorius. Jūs gyvenate kitaip negu mes. Verslininkas taip negali". Kitas atsiprašo: „Labai dėkui. Bet aš ką tik vedžiau. Medaus mėnuo. Supraskite, nelabai man rūpi tokie dalykai". Taip niekas ir neatėjo. Aš bandžiau įsivaizduoti tuos žmones, kaip jie gyveno toliau nuolat galvodami: „Iš tikrųjų aš turėjau nueiti pas karaliaus sūnų, bet kažkas sutrukdė".

Taip elgiasi ir dauguma jūsų. „Iš tikrųjų aš turėčiau būti Dievo vaikas, bet vis nespėju". Priimkite Jėzų tikėjimu!

Yra daug žmonių, kurie sako: „Aš irgi turiu tikėjimą". Kuo tik netikėjo vokiečiai Trečiajame reiche: fiureriu, Vokietija, galutine pergale, stebuklingu ginklu ir t.t. Tačiau neužtenka kuo nors tikėti, bet svarbiausia turėti ramybę su Dievu. O ją aš gaunu tik per Jėzų! Dabar pasakysiu, ką reiškia tikėti. Norėčiau išaiškinti remdamasis keliais pasakojimais.

Kai buvau dar jaunas pastorius, lankiausi viename nemaloniame rajone. Kur nueidavau, žmonės užtrenkdavo duris ir sakydavo: „Mes nieko neperkam!" Bet būdavau jau įkišęs koją ir paaiškindavau: „Nieko nenoriu parduoti. Noriu kai ką dovanoti. Aš pastorius". – „Mums nereikia pastoriaus!" Kartą ateinu į butą ir, atidaręs duris, patenku tiesiai į kambarį su niša viryklei. Po kambarį pirmyn ir atgal bėgioja įnirtęs vyras. „Laba diena!" – sakau. – „Laba!" – „Esu evangelikų pastorius". Čia jis sustoja ir surinka: „Kas? Pastorius? Tik to man dar trūko! Kaip tik jūsų man dar trūko! Išeikit! Aš daugiau niekuo nebetikiu, aš praradau tikėjimą žmogumi". Jis buvo kažką sunkaus išgyvenęs. Atsakiau: „Jaunuoli, apsikabinkime! Aš taip pat praradau tikėjimą žmogumi! Mes nuostabiai panašūs!" – „Kaip tai? – klausia jis suglumęs. – Kaip pastorius jūs turite tikėti žmogumi!" – „Turiu? – perklausiu jį. – Gaila. Aš tą tikėjimą praradau. Buvau kare. Kai galvoju apie nešvankybes ir visą purvą ir kad vienas žmogus kitam nieko gero nelinki, – ne, ačiū. Tikėjimas žmogumi dingo!" – „Taip, – sutinka jis, – tada nesuprantu, kodėl jūs esate pastorius?" – „O, – sakau, – aš gavau naują tikėjimą!" – „Ak, norėčiau žinoti, koks tai tikėjimas". Ir tada galiu jam skelbti evangeliją: „Tai tikrai didis pasitikėjimas Jėzumi Kristumi, kuris atėjo kaip vienintelė galimybė pasauliui!" – „Jėzus? – nustebo jis. – Juk tai krikščionybė! Maniau, kad su ja baigta". – „Ak, kurgi, ji iš tikrųjų tik prasideda, kai kiti tikėjimai baigiasi!" Linkėčiau jums išmesti klaidingą tikėjimą ir atrasti pasitikėjimą Jėzumi!

Tuoj po karo įsigijau seną Opelį P4, nes ketinau daug keliauti. Tai buvo neįsivaizduojamas modelis! Kai pirmą kartą atžvangėjau su mažuoju P4, draugas sušuko: „O, pastorius už vairo! Dabar turėsime minkštai aprišti visus medžius!“ Pyktelėjęs pasakiau: „Tu manai, kad nemoku vairuoti automobilio?“ – „Moki, juk tu turi vairuotojo pažymėjimą!“ – „Tai eikš, sėsk!“ – pakviečiau jį. – „Ne, geriau ne! Dar nesu parašęs testamento“, – atsakė jis. Tą akimirką atėjo mano žmona. – „Žmona, eikš, sėsk!“ – pasakiau jai. Ji įsėdo nedvejodama! Ir dar šiandien gyva! Tuo momentu, kai ji įsėdo į automobilį, ji visiškai patikėjo man savo gyvybę. Taip ir jūs pasielkite su Jėzumi: be atodairos patikėkite Jam savo gyvybę!

Neseniai skaičiau jaudinantį reportažą iš Antrojo pasaulinio karo. Į Stalingrado žiedą, apsuptą rusų armijų, atskrido paskutinis vokiečių lėktuvas, kurį pilną prikimšo sužeistųjų. Bet prie lėktuvo atėjo ir lengvai sužeistų, ir pusiau sušalusių kareivių. Jie visi norėjo skristi. O lėktuvas jau buvo pilnas. Tada jie kabinosi į lėktuvą: į išorinių durų rankenas, į važiuoklę. Lėktuvas pakilo. Kai nusileido, nebuvo nė vieno iš tų, kurie kabojo lauke. Juos nunešė audra, nušalo jų rankos. Išsigelbėjo tik buvę viduje!

Perskaitęs pagalvojau: už mus mirusio ir prisikėlusio Dievo Sūnaus Jėzaus evangelija yra kaip tik toks išsigelbėjimo lėktuvas. Juo galima išskristi iš pražūties žiedo. Jame pakankamai vietos. Bet yra daug tokių, kurie ne viduje, o tik įsikabinę iš lauko. Per Kalėdas eina į bažnyčią, tiki viskuo, kas pasitaiko. O kai miršta, pastorius turi patvirtinti, kad būta gero žmogaus. Jūs suprantate? Jie tik išoriškai tiki. Būkite tikri: jūs būsite nupūsti! Tik tas, kas viduje, bus išgelbėtas! Ar jūs tikrai esate viduje?

Pragaras bus pilnas žmonių, kurie žinojo apie Jėzų, bet pas Jį neįsėdo. Supraskite, tikėti Jėzų – reiškia būti pas Jį! Padarykite tai! Jis vienintelis, kuriam neabejodami galite patikėti savo gyvybę.

Pabaigoje norėčiau dar kartą jums nupiešti Jėzaus kryžių. Įsivaizduokime, kad einame į Golgotą, į kalvą prieš Jeruzalės vartus. Ten kybo ant kryžiaus Dievo Sūnus. Šis kryžius – vienintelė vieta pasaulyje, kur žmogus gali rasti nuodėmių atleidimą, kur viskas gali pasikeisti!

Liubeko mieste stovi nuostabi sena bažnyčia. Tai Liubeko katedra, kurioje yra garsus nukryžiavimo paveikslas, nutapytas penkioliktame šimtmetyje Hanso Memlingo. Kai ta bažnyčia

1942 metais po antskrydžio liepsnojo, nežinomas kareivis su keletu draugų puolė į bažnyčią ir, rizikuodami gyvybe, gelbėjo paveikslą. Po karo skaičiau Liubeke paskaitas. Kartą vieno dailės muziejaus direktorius man pasakė: „Mano rūsyje stovi garsusis Memlingo paveikslas. Jei norite jį pamatyti, mielai jums parodysiu". Tokios galimybės, žinoma, nepraleidau. Su muziejaus direktoriumi ir vienu draugu nulipau į rūsį. Nuostabus paveikslas: raiti kareiviai su ietimis, kauliukus metantys samdyti kareiviai, marga minia, verkiančios moterys, besityčiojantys fariziejai. Virš visų iškilę trys kryžiai. Bet štai pastebiu kažką ypatinga: minios viduryje prie Jėzaus kryžiaus yra tuščias žolės plotelis, laisva vieta. „Keista, – pastebiu, – tokia spūstis, o prie Jėzaus kryžiaus tuščia vieta. Ką čia Hansas Memlingas sumanė?" Tie viduramžių dailininkai norėdavo savo paveikslais kažką išsakyti. Mano draugas paaiškino, kad tikriausiai jis norėjo pasakyti: „Čia, prie Jėzaus kryžiaus, yra laisva vieta. Čia gali atsistoti tu!"

Dažnai galvoju apie tą paveikslą: „Čia, prie šio kryžiaus, mirtis netenka baisumo. Giliose Jėzaus žaizdose matau išgelbėjimą. Jis laiko ištiestas rankas nusidėjėlių išganymui..." Kaip džiugu, kad prie Jėzaus, Dievo Sūnaus, kryžiaus yra laisva vieta man! Jums ta vieta taip pat laisva! Ar jūsų vieta liks tuščia dabar ir per visą amžinybę?

Be manęs!

Visais laikais vartojami taiklūs žodžiai, būdingi tik tam metui. Vienas žinomiausių mūsų laikų šūkių yra: „Be manęs!“ Tuo posakiu svaidomės visur, „mušam“ kitus, taip, juo net patys save „užmušam“. Bet šis šūkis gali turėti ir negirdėtai teigiamą reikšmę. Na, tuojau išsiaiškinsime.

1. Nepasakom jo, kai turėtume pasakyti

Biblijoje papasakota be galo aktuali ir šiais laikais istorija.

Tikrai visi esate girdėję apie Abraomą, Dievo žmogų, apie kurį pačioje Biblijos pradžioje sakoma: „Abraomas tikėjo Viešpatį, ir Dievas jam tai užskaitė teisumu“. Abraomas suprato savo nuodėmes, išpažino jas Dievui ir tikėjimu priėmė Dievo atleidimą. Kartą Abraomas ir jo sūnėnas Lotas pateko į labai sunkią padėtį. Biblija pasakoja: „Abraomas turėjo labai daug gyvulių“. Ir „Lotas, kuris keliavo kartu su Abraomu, taip pat turėjo avių bei galvijų“. Piemenys visą laiką ginčijosi dėl Abraomo ir dėl Loto gyvulių. Abiem giminaičiams grėsė didelis viešas konfliktas. Piemenų aiškinimaisi darėsi vis grėsmingesni. Jie vis dažniau susijaudinę atbėgdavo pas savo šeimininkus ir pranešdavo apie ginčus bei incidentus. Padėtis darėsi vis grėsmingesnė. Taigi, mano draugai, jei jūs būtumėte buvę Abraomas, daug vyresnis Loto dėdė, ką darytumėte? Jei aš būčiau buvęs Loto dėdė, sakyčiau: „Kokš nepadorus elgesys, kaip elgiasi tavo piemenys su manaisiais?! Nešdinkis iš čia!“ Lotas atsakytų: „Niekada! Aš noriu teisingumo. Traukis tu!“ Taip ginčas tęstųsi be galo. Buvo akimirka, kai tarp Abraomo ir Loto turėjo prasidėti didžiausias skandalas. Bet senasis pamaldusis Abraomas stojo Dievo akivaizdon, paskui pasižiūrėjo į sūnėną Lotą ir pagalvojo: „Ginčytis? Kelti skandalą? Be manęs! Be manęs!“ Jis uždėjo ranką ant Loto rankos ir tarė: „Mano mielas, nesiginčykim, juk mes broliai!“ Ir pasiūlė, kaip galima viską sutvarkyti, net jei jam ir bus nuostolinga.

Ar galiu čia esančias moteris ir vyrus paklausti? Juk visiems teko išgyventi akimirkų, kai kas nors jus užsipuolė. Ar jūs taip pat pagalvojote: „Ginčytis? Be manęs!“ Ar jūs taip reagavote?

Ne, jūs tikriausiai su džiaugsmu prisidėjote prie skandalo ir dar šiandien ginčijatės su ponia Šulce ar su kaimynu. Viešpats Jėzus sako: „Palaiminti taikieji“. Visą krikščionybę sumenkiname, kai lemiamomis akimirkomis nepasakome: „Ginčas? Be manęs!“, kai lemiamomis akimirkomis pasirodome apgailėtinai bejėgiški.

Papasakosiu dar kitą istoriją, man labai patinkančią. Ar žinote nuostabų pasakojimą iš Biblijos apie jaunuolį, vardu Juozapas, kurį dar berniuką broliai pardavė? Jis kaip vergas pateko į Egiptą, į didelę, tada labai kultūringą šalį, į turtingo žmogaus Potifaro namus. Tas ponas Potifaras turėjo būrius vergų ir didelius namus. Juozapas jaunystėje sudarė su Dievu sąjungą. Taip būna! Jaunuolis sakė gyvajam Dievui: „Noriu Tau priklausyti!“ Dabar jis atsidūrė visai vienas Egipte. Mato, kaip kiti vergai vagia ir meluoja. Jis neprisideda. Jį išjuokia. Bet šeimininkas juo pasitiki ir kai ką jam patiki. Jūs žinote, iš krikščionių daugelis juokiasi, bet jais pasitiki, nes jie nevagia ir nemeluoja. Ir pasidarė taip, kad suaugęs Juozapas jau tvarkė visus Potifaro reikalus. Juozapas tapo gražiu jaunu vyru, gerai ir elegantiškai apsirengusiu. Jį pastebėjo jauna šeimininko žmona. Ji buvo stabmeldė ir nieko neveikė. Juk Potifaro žmona kiekvienam mažmožiui turėjo vergus, o „nieko neveikimas yra visų ydų pradžia“. Taip iš tikrųjų yra. Vieną dieną ji pastebėjo Juozapą. Pradėjo su juo flirtuoti. Juozapas apsimetė nepastebįs. Toliau seka baisi scena: Potifaro žmona namie viena su Juozapu. Ji, kupina aistros, čiumpa jį už švarko ir prašo: „Juozapai, miegok su manimi!“ Trumpai pamąstęs, Juozapas sako: „Be manęs! Be manęs! Santuokos laužymas? Be manęs!“ Ak, matote, kaip tie žodžiai skamba mūsų kalboje. Biblijoje aprašyti žmonės kalbėjo daug gražiau. Juozapas pasakė taip: „Kaipgi galėčiau padaryti tokį didelį blogį ir nusidėti Dievui?“ Tai reiškė: „Be manęs!“

Tikriausiai atsiras ir čia esančių žmonių, kurie buvo gundomi padaryti panašią nuodėmę. Ar jūs taip pat tada pasakėte: „Mane mato Dievas! Be manęs!“? Ak, manau, tada nedingtelėjo pasakyti: „Be manęs! Be manęs!“, nors yra Dievo įsakymas, kad mes turime gyventi skaisčiai ir padoriai. Tas „be manęs!“ taip retai mums ateina į galvą! Bet sakau jums: Dievui jis ateina į galvą! Dievui mūsų nuodėmės kiekvieną dieną įsimena. Baisu, kai svarbiausią akimirką žodeliai „be manęs!“ mums neding-

teli! O jie būtų labai reikalingi kiekvieną kartą, kai prie mūsų prisiartina pagunda sutrypti Dievo įsakymus!

Kartą turėjau skaityti pranešimą Hanoverio pastoriams tema: „Ko trūksta mums, pastoriams, ir mūsų bendruomenėms?“ Tame pranešime pasakiau: „Iš tikrųjų turiu pasakyti vienintelį dalyką: mums visiems trūksta baimės, kad mes galime nueiti į pragarą, kad Dievas iš tikrųjų į viską žiūri rimtai ir kad Dievas primygtinai reikalauja vykdyti Jo įsakymus“.

Biblijoje yra įspūdingas pasakojimas. Dievo Sūnus stovi ant kalno. O velnias (jūs netikite, kad velnias yra? Jis yra. Galite tuo neabejoti!) stovi šalia Dievo Sūnaus ir rodo Jam visas pasaulio karalystes, jų šlovingumą, ir sako: „Visa tai aš Tau atiduosiu, jei tik vieną akimirką parpulsi ant kelių prieš mane, – tik vieną akimirką!“ Tačiau Dievo Sūnus atsako: „Be Manęs! Visas pasaulis gali lenkti kelius prieš tave – be Manęs!“ Iš tikrųjų Viešpats Jėzus pasakė dar gražiau: „Viešpatį, savo Dievą, tegarbink ir Jam vienam tetarnauk!“

O, kad žodeliai „be manęs!“ mums visada dingtelėtų reikiamą akimirką, ar ne? Bet dažnai mes nesakome jų, kai turėtume sakyti!

2. Mes sakome juos, kai neturėtume sakyti

Ak, mano draugai, dauguma ištaria „be manęs!“ ten, kur nereikia.

Prieš mane stovi jaunas berniukas. Aš jam sakau: „Žmogau, kiek daug tu galėtum pasiekti, jei pasiryžtum savo gyvenimą atiduoti gyvajam Dievui!“ – „Ne, – atsako jis, – be manęs!“ Mes elgiamės su Dievu kaip jauni žmonės su sena sofa iš atsitikimo, kurį dabar papasakosiu. Gydytojas man paskyrė kasdien valandą pasivaikščioti. Taigi einu pagal geležinkelio Pietų stotį ir matau viduryje gatvės stovinčią seną sofą. Žmonės daugiau nebegalėjo ja naudotis ir tamsią naktį paprasčiausiai išmetė. Galiu įsivaizduoti tos sofos istoriją. Ji galbūt buvo senelės, kuri numirė, o jaunieji turi modernų butą su moderniais baldais. „Taigi, – sako vyras, – ką dabar darysim su tokia sena sofa? Mūsų gyvenimo stiliui ji visai netinka. Be to, neaišku, kokie parazitai joje gyvena. Paprasčiausiai ją išmeskim!“ Lygiai taip šiandien žmogus elgiasi ir su gyvuoju Dievu. Dievas netinka mūsų gyve-

nimo būdui, Jis netinka mūsų modernioje visuomenėje. Ką veiksime su Dievu? Pastatykime „seną sofą“ bažnyčioje! Vis tiek ji visą savaitę uždaryta.

Mano draugai! Gyvasis Dievas – tai ne sena sofa. Ar aišku? Gyvasis Dievas nėra senas baldas, kurį pagal norą, nes pasidarė nemodernus, galime iš savo gyvenimo išmesti. Ar suvokiate, kas yra gyvasis Dievas!? Galbūt tai ir bažnyčios kaltė, kad Dievas virto problema. Mums turėtų šaltis nubėgti per nugarą, kai tik tariame žodį „Dievas“! Ak, tas abejingumas – „be manęs!“

Sklinda gandas, kad visas mūsų Vakarų pasaulis serga ne tik fiziškai – vėžiu ir kitomis įmanomomis ligomis, bet ir dvasiškai. Žinokite, baisiausia tai, jog mes dvasiškai sergame. Ar žinote, kad psichiškai sergančių žmonių skaičius bauginančiai didėja? Protingi žmonės svarsto, kuo gi iš tikrųjų serga mūsų senasis kultūros pasaulis. Ir čia vienas šveicarų gydytojas pasakė kai ką labai išmintingo: „Mūsų amžius rimtai serga bedievyste“. Prisiminkime, viduramžiais dar Dievas buvo svarbus. Tai liudija didžiulės bažnyčios. Bet paskui bandyta Dievo atsikratyti. Marksizmas yra milžiniškas bandymas atsisakyti Dievo. Technika tapo dievu, o tikrojo Dievo nebeliko. Mokslininkai iki žaizdų prarašė pirštus, kad įrodytų: Dievo nėra! Minios šaukė: „Religija – liaudies opiumas!“ Mažas berniukas paklausė: „Kur Dievas turi būti? Aš Jo dar nemačiau, taigi Jo nėra!“ – ir toliau čiulpė nykštį. Buvo visaip bandoma atsikratyti Dievo.

Ir žinote, kaip yra šiandien? Dievo neatsikratyta! Aš dar tebeieškau ateisto, kuris išdrįstų rimtai pasakyti: „Dievo nėra!“ Didysis moderniosios atominės fizikos pradininkas, profesorius Maksas Plankas, prieš mirtį paskelbė savo užrašus „Religija ir gamtos mokslas“. Ten jis sako: „Šiandien mums, gamtos mokslų atstovams, savaime suprantama, kad visokio pažinimo pabaigoje yra gyvasis Kūrėjas“.

Taigi mes Dievo neatsikratėme!

Neseniai skaičiau paskaitas mažame kalnų miestelyje. Kai vieną vakarą ėjau iš bažnyčios, aplink stoviniavo maždaug dvidešimtmečiai vaikinai. „Kodėl jūs neinate vidun?“ – paklausiau. – „Hm!“ – atsakė. Aš sakau: „Pasakyti ‘Hm!’, – tai nėra atsakymas. Aš klausiu tave, – užkalbinu vieną. – Dievas yra, ar ne?“ – Jis atsako: „Nežinau“. – Aš tariu: „Tai baisu, žmogau! Arba Jis yra, tada turi Jam priklausyti, arba Jo nėra, tada atsiskirk

nuo bažnyčios. Ar esi atsiskyręs?“ – „Ne!“ – Užkalbinu kitą: „Ar Dievas yra?“ „Taip, aš tikiu!“ – „O! Pasakyk: ar laikaisi Jo įsakymų?“ – „Ne!“ Taip apklausinėjau jaunuolius. Nebuvo nė vieno, kuris būtų drįsęs neigti Dievą. Bet nebuvo ir nė vieno, kuris rimtai norėtų priklausyti Dievui. Ir taip yra visur.

Kai lankausi pas žmones, jie sako: „Aš taip pat tikiu Viešpatį Dievą, bet į bažnyčią tegu eina kiti“. Jūs suprantate? Dievo neneigiama, bet Jam ir nepriklausoma!

Dievo klausimas neišspręstas. O dėl neišspręstų klausimų atsiranda kompleksas, dvasios liga, kuri žmogų nuskurdina. Ir mes skurstame, nes neturime drąsos išsiaiškinti klausimą apie Dievą! Į bažnyčią ateina dešimt moterų ir kartais dar koks vyriškis. Kur vyrai? Garantuoju jums, kad jie dvasiškai žūsta anksčiau, negu nukeliauja į pragarą, nes neturi drąsos priklausyti Dievui, tačiau ir atsikratyti Jo negali.

Tokioje padėtyje esame ir mes, krikščionys, nors žinome labai svarbią ir nuostabią žinią, jog Dievas, su kuriuo mes taip niekingai elgiamės, pralaužė sieną, skyrusią mus nuo Jo, ir atėjo pas mus Jėzuje. Į pasaulį atėjo dieviškasis Išganytojas! Jis ne tik pas mus atėjo, bet ir mirė už mus ant kryžiaus. Ką dar daugiau Dievas galėjo padaryti dėl jūsų? Jis galingai prisikėlė iš mirusiųjų, nugalėjo mirtį ir praskynė kelią į amžinąjį gyvenimą. O mes čia stovime ir sakome: „Ak, tai labai puiku, kartais ir aš to pasiklausau, bet: ‘Be manęs!’“ Nuo tokio nenuoseklumo darosi bloga!

Kai buvau jaunas pastorius, mano rajone gyveno darbininkas, kuris visuomet mane išvarydavo ir išjuokdavo, vos tik pradėdavau kalbėti apie Jėzų. Kai paklausiau: „Kaip jūs ketinate mirti?“, jis atsakė: „Jūs, pastoriai, visada gąsdinate mirtimi! Be manęs!“ Taip jis spyriojosi. Ir mirė dar neturėdamas 40 metų. Vieną naktį mane pakvietė jo žmona. Aš nubėgu pas jį ir sakau: „Dabar yra valanda, kada Dievas tave šaukia paskutinį kartą!“ Buvo baisu! Jis norėjo melstis – ir nebegalėjo. Pasakiau jam Biblijos žodžius, malonės žodžius, bet jie jo nepasiekė. Jis anksčiau sakė: „Be manęs!“, dabar Dievas jam atsakė tuos pačius žodžius – be Manęs. Ir jis mirė labai nusiminęs, nesusitaikęs su Dievu.

Aš maldauju jus, pradėkite rimtai mąstyti apie Jėzų: „Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“. Jėzus sako: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu“. Ak, ma-

no draugai, yra krikščionių, kurie tik moka bažnyčios mokesčius. Yra krikščionių, kurie eina į bažnyčią tik per Kalėdas. Yra krikščionių, kurie žmoną leidžia eiti į bažnyčią, bet patys neina. Yra krikščionių, kurie sako: „Aš esu pakrikštytas!“ Puiku! Bet nejaugi tai viskas?! Ir yra krikščionių, girdėjusių gyvojo Viešpaties žodį: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu“. Bet ir tie krikščionys sako: „Be manęs!“ Kaip baisu! „Viešpatie Jėzau, truputis krikščionybės manyje visai gražiai atrodo, bet kad Tu mane užvaldytum, tai jau per daug. Be manęs!“ Taip, mes sakome „be manęs!“ ne ten, kur reikia. Jūs juk nebūtumėte čia, jei krikščionybė jūsų netrauktų. Klausykite, Jėzaus šlovingumą jūs patirsite tik tada, kai atkreipsite dėmesį į Jo beldimą, kai atversite Jam savo širdies duris ir priimsite Jį į savo gyvenimą!

3. Yra vienintelis, kuris turi teisę sakyti „be manęs!“, bet nesako

Tas vienintelis – tai Viešpats Jėzus. Jis iš tikrųjų turėtų teisę pasakyti „be Manęs!“, – bet Jis nesako. Ačiū Dievui, kad Jis nesako!

Leiskite man papasakoti istoriją. Danų rašytojas Jakobsenas parašė nuostabią novelę „Maras Bergame“. Bergamas – italų miestelis netoli Ravenos, išsidėstęs ant kalno. Į jį veda tik vienas kelias per uolas. Tame miestelyje, rašo Jakobsenas, viduramžiais kilo maro epidemija. Baisu! Dieną ir naktį skambėjo laidotuvių varpas. Žmonės meldėsi. Jie šaukėsi pagalbos. Bet niekas nepadėjo – maras tik dar pikčiau siautėjo. Tada jie pasidarė visiškai abejingi. Žmonės sakė: „Dievo nėra!“ Jie išritino iš smuklių statines ir prasidėjo didelis gėrimas. Iki beprotybės pasigėrę, jie poravosi, nekreipdami dėmesio, kas kam priklausė. Vyko bakchanalija, nusiminimo orgija. Dienų dienas. Visos aistros tapo nevaldomos. Viduryje šokio dažnai kas nors pajuodusiu veidu nugriūdavo. Į jį nekreipdavo dėmesio – orgija tęsėsi. „Valgykime ir gerkime, nes rytoj mirsime!“ Tačiau vieną dieną jie nustebo, nes išgirdo giesmę. Nuskubėjo prie miesto vartų ir pamatė uolų keliu einančią atgailautojų procesiją ir giedančią: „Kyrie eleison, Viešpatie, pasigailėk!“ Priekyje ėjo jaunas vienuolis ir nešė sunkų medinį kryžių. Procesija ėjo link miesto vartų.

Bergamo gyventojai juokėsi: „Jūs, idiotai! Čia nėra Dievo! Liaukitės su savo paikomis litanijomis! Dievas miręs! Eikite čionai, valgykite ir gerkite, nes rytoj mirsime!“ Priekyje ėjo vienuolis su dideliu mediniu kryžiumi. Bažnyčios durys atdaros – niekas vidun neina. Taigi procesija gali įeiti. Vienuolis pastatė kryžių prie kolonos. O iš paskos veržėsi šaukdama, juokdamasi nežabota, mirties pažymėta gauja. Įniršęs mėsininko padėjėjas kruvina prijuoste užlipo ant altoriaus, pradėjo mojuoti auksine komunijos taure ir mauroti: „Maukit! Pas mus nėra Dievo!“ Sakykloje atsistojo išblyškęs vienuolis ir pamojo ranka. Pasidarė tylu. Tada jis tarė: „Noriu jums papasakoti. Kai Dievo Sūnus kybojo ant kryžiaus ir Jam į rankas buvo įkaltos vinys, žmonės taip pat tyčiojosi ir juokėsi. Net abu plėšikai dešinėje ir kairėje tyčiojosi. Dievo Sūnus pagalvojo: ‘Ar Aš turiu mirti už šiuos žmones, kurių Mano mirtis net nejaudina?! Ar turiu atiduoti gyvybę už šitą purviną žmoniją, kurios niekas kitas negali išgelbėti?!’ Ir staiga Dievo Sūnus pamanė: ‘Be Manęs! Be Manęs!’ Jis dieviška jėga ištraukė vinis iš medžio, nušoko nuo kryžiaus žemėn, išplėšė iš samdytų kareivių savo drabužius, nuriedėjo Golgotos pakalnėn, pakilo į dangų ir pasakė: ‘Be Manęs!’ Ir kryžius liko tuščias! Ir dabar nebėra išganymo, laimės ir išgelbėjimo. Yra tik mirtis ir pragaras!“ Taip kalbėjo vienuolis. Pasidarė visiškai tylu. Mėsininko padėjėjas jau seniai nušoko nuo altoriaus ir stovėjo po sakykla, taurė iškrito jam iš rankų. „Nebėra išganymo ir laimės...“ Ir staiga mėsininko padėjėjas žengė tris žingsnius į priekį, ištiesė į vienuolį ranką ir rėžiančiu balsu sušuko: „Ei, tu, pakabink Išganytoją vėl ant kryžiaus! Pakabink Išganytoją vėl ant kryžiaus!“

Mano draugai, vienuolis papasakojo istoriją neteisingai. Dievo Sūnus nepasakė „be Manęs!“ Jis iki paskutinės valandos kentėjo, nors žmonės sakė: „Darbas, malonumai ir visi pasaulio dalykai mums svarbesni negu mūsų išganymas“.

Šis Jėzus, kuris dar ir dabar nori mus išgelbėti, turėjo pelnytą teisę pasakyti: „Be Manęs! Darykite ką norite!“ Jei aš būčiau Jėzus, tai dėl manęs visas pasaulis galėtų pražūti. Bet Jėzus, Dievo Sūnus, nesako: „Be Manęs“, Jis ieško mūsų! Ar dar ilgai Jis ieškos jūsų? Kada pagaliau suprasite, kad Jėzus nori padaryti jus savo nuosavybe? Kada atsivers jums akys, kad pasakytumėte: „Mano Išganytojau! Mano Sutaikintojau!“

Ir dar kai ką labai trumpai pasakysiu.

4. „Be Manęs jūs negalite nieko nuveikti“

Žodžius „be manęs!“ mes rašome su šauktuku. Kartą Jėzus irgi pasakė „be Manęs“, bet be šauktuko, – „Be Manęs jūs negalite nieko nuveikti“. Tai yra tiesa. Jei ką darote be Jo, amžinybės šviesoje tai neturi vertės!

Stebėjau gatvėje besimušančius kelis berniukus. Vienas mažiukas, matyt, per neapdairumą taip pat gavo mušti. Aš svarsčiau: „Ar man įsikišti?“ Bet mažiukas ištrūko iš maišaties ir, kai jau buvo kokius penkis žingsnius pabėgėjęs, atsigręžė ir sušuko: „Palaukit, aš pasakysiu savo dideliam broliui!“ Ir aš supratau. Jis turėjo didelį brolį, kuriam galėjo viską pasakyti ir kuris tikrai padės. Pagalvojau: „Kaip puiku, mano berniuk, kad tu turi didelį brolį!“ Čia mane persmelkė džiaugsmas, kad Jėzus – tai taip pat mano didelis Brolis, kuris stovi šalia manęs! Kaip gera, kad šis didelis Brolis galingai užtaria savuosius ir net sako: „Be Manęs jūs negalite nieko nuveikti“.

Giesmių kūrėja Havergal giedojo: „Jėzau, Tau gyvenimą atiduodu,/Laiką paskiriu, dienas/Tau ir valandas visas“.

Linkėčiau, kad jūs savo Išganytojui, kuris tiek daug dėl jūsų padarė, taip pat pasakytumėte: „Viešpatie Jėzau, be Tavęs daugiau nieko nenoriu daryti!“

Ar religija yra visiškai aiški ir suprantama?

Na, religija nėra visiškai aiški ir suprantama. Religija – tai amžinas Dievo ieškojimas, nuolatinis nerimas ir netikrumas. Evangelija – priešingai: Dievas ieško mūsų, žmonių. Todėl geriau klauskime: „Ar krikščionybė yra tikra?"

1. Mes leidžiame sau abejoti Dievo buvimu

Pirmiausia turiu pasakyti, kad mes, šių laikų žmonės, esame iš tikrųjų keisti. Kai tvirčiausiam vyrui kur nors truputėlį suskauda, jis bėga pas gydytoją ir klausia: „Daktare, čia taip skauda. Kas tai galėtų būti?" Norima tiksliai žinoti, kas ir kaip! Arba kitas atvejis. Šeima ieško namų darbininkės. Ir iš tikrųjų viena atsiliepia. „Taip, – aiškina šeimininkė, – jūs turėsite atskirą kambarį su šiltu ir šaltu vandeniu, televizorių, radiją ir magnetofoną. Kartą per savaitę bus laisva diena". – „Puiku, – sako mergaitė, – bet aš norėčiau žinoti, kiek uždirbsiu". – „Na, – taria šeimininkė, – dėl to mes, progai pasitaikius, susitarsime. Pirmiausia norėčiau pamatyti, ką jūs nuveiksite". – „Ne, ne, – toliau kalba mergaitė, – taip dirbti nesutinku. Norėčiau iš anksto žinoti, kiek uždirbsiu". Ar mergaitė teisi? Žinoma, teisi! Kai norime dirbti, svarbiausia mums, koks atlyginimas arba pagal kurią kategoriją bus mokama? Juk norime žinoti, kaip ir kas! Ne tik kalbant apie pinigus, bet ir visur. Tik visų svarbiausioje srityje, apie gyvąjį Dievą, nors ir keista, pasitenkiname neaiškumu.

Prieš daug metų dalyvavau susirinkimuose Augsburge, Plererio aikštėje, kur būna mugės. Organizatoriams kilo puiki idėja. Kadangi šeštadienių vakarais restoranuose visada pašėlusiai linksminasi, buvo nuspręsta, kad susirinkimą šeštadienį organizuosime dvyliktą valandą nakties. Iš anksto apie tai nebuvo paskelbta, nes būtų atėję visi mieli smalsūs krikščionys, kurių dalyvavimas visai buvo nepageidaujamas. Mano draugai pusę dvyliktos išvažiavo automobiliais ir surankiojo visus „naktinius drugius", einančius iš pasilinksminimo įstaigų, kurios dvyliktą valandą nakties uždaromos: kelnerius, barų padavėjas ir kt. Automobiliai nuolat išlaipindavo kažką aikštėje. Ir kai dvyliktą valandą užlipau į pakylą, prieš mane buvo tiek žmonių, kiek kur

nors kitur retai pasitaikydavo. Puiku! Kai kurie truputį išgėrę. Vienas sėdėjo kaip tik prieš mane, storulis su apkramtytu cigaru lūpose ir su skrybėle, kokią mano berniukai vadina „aguročiu“. Pagalvojau, kad tik viskas pavyktų! Ir pradėjau kalbėti. Kai pirmą kartą ištariau žodį „Dievas“, storulis su „aguročiu“ riktelėjo: „Juk Jo nėra!“ Visi juokėsi. Pasilenkęs paklausiu: „Ar jūs visiškai tikrai žinote, kad Dievo nėra? Ar žinote šimtu procentų?“

Jis pasikrapštė galvą taip, jog „agurotis“ smuktelėjo į priekį, perstūmė cigaro nuorūką į kitą lūpų kampą ir tarė: „Na taip, tiksliai to niekas nežino“. Tada aš nusijuokiau ir pasakiau: „Ir vis dėlto! Aš žinau visiškai tikrai!“ – „Argi? – paklausė jis. – Iš kur jūs galite ką nors tikro apie Dievą žinoti?“ Tada paaiškinau jam, kad per Jėzų viską žinau apie Dievą. Ir iš karto susirinkime įsivyravo tyla.

Ar tikrai žinote apie Dievą? Aš klausiu krikščionių, ar jūs galite taip pasakyti: „Aš tikrai žinau, kad skola jau užmokėta. Kalčių rašto nebėra“? Ir dažniausiai girdžiu atsakymą: „Taip, aš tikiuosi!“

Juk juokinga, kad krikščionys kaip pagonys gyvena nieko tikro nežinodami apie Dievą! Jei eičiau per miestą ir užkalbinčiau bet kurį žmogų: „Pasakykite, ar jūs tikite, kad Dievas yra?“, jie atsakytų: „Taip, turbūt Jis yra“. Jei klausčiau toliau: „Ar jūs Jam priklausote?“, išgirsčiau: „Nežinau!“ Solidūs žmonės, o nieko aiškaus apie Dievą negali pasakyti!

Štai kas atsitiko mano jaunam draugui. Jis studentas ir per atostogas dirbo pagalbiniu darbininku statybose. Vieną dieną kolegos sužino, kad jis dirba ir evangelizacinį darbą. Ir pratrūksta: „Tu dirbi su pastoriumi Bušu?“ – „Taip“. Prasideda neapsakomos patyčios. „Tai tu sekmadieniais eini ir į bažnyčią?“ – „Žinoma! Kiekvieną sekmadienį“. – „Kiekvieną sekmadienį? Ar pamišai?“ – „Ne, – sako jis, – aš dar kitą savaitės dieną einu į Biblijos valandą!“ – „Žmogau, tu išprotėjai“. Ir ant jo pasipila: „Pastoriai tik mulkina žmones! Visa krikščionybė pasirodė esanti niekam tikusi, nors turėjo 2 000 metų! Biblija yra didelė nesąmonė!“ Trumpai tariant, ant jaunuolio liejasi didžiulė pajuoka. Bet jis turi dramblio odą ir leidžia jiems kalbėti. Kai vyrukai baigė, jis pasakė: „Taip, jei jūs šitaip galvojate apie krikščionybę, matyt, visi nesate bažnyčios nariai“. Visi tyli! Paskui vienas vyresnysis tarė: „Ką tu nori pasakyti? Žmogau, aš

taip pat tikiu Viešpatį Dievą! Tu elgies, lyg vienas būtum krikščionis. Aš taip pat krikščionis! Ir tikiu Viešpatį Dievą!“ Čia prisideda ir kiti: „Iš viso tavo elgesys rodo, kad tu nori būti geresnis už mus! Mes taip pat krikščionys! Mes taip pat tikime Viešpatį Dievą!“ Staiga ietis atsisuka į kitą pusę. Ūmai jie visi vienu balsu šaukia: „Mes taip pat tikime Viešpatį Dievą. Mes taip pat krikščionys!“ Kai tie vyrai nutilo, mano draugas paklausė: „Na, tai kodėl gi juokiatės iš manęs?“ Ir išgirdo atsakymą: „Ak, tu tik varai mus iš proto! Su tavimi negalima kalbėti!“

Jūs suprantate? Tvirti vyrai, statybininkai, kurie vienu mauku gali ištuštinti porą butelių alaus, kai būna suprakaitavę, iš pradžių triukšmingai tyčiojęsi iš krikščionybės, paskui sako: „Palaukit, mes irgi krikščionys!“ Ar tai nesukrečia? Čia pagonys, čia krikščionys. Ar aš teisus? Bijau, kad dauguma jūsų taip pat gyvenate nieko tikro nežinodami apie Dievą.

2. Biblija kalba labai aiškiai

Dabar galbūt jūs nustebę paklausite: „Nagi, pastoriau Bušai, ar krikščioniškas tikėjimas yra labai aiškus? Niekas nežinoma, bet viskuo reikia tikėti, – ar tai ne krikščioniškas sąmojis?!“ Neseniai vienas žmogus vėl pasakė gražų sakinį, kurį gyvenime taip dažnai esu girdėjęs: „Jūs žinote, kad du kartus po du yra keturi, bet krikščionybėje nieko nežinai, ten turi tikėti“. Tačiau, deja, tai įsivaizdavimas, kad krikščionybėje protą galima įdėti į lagaminą, atiduoti jį į rūbinę ir tikėti tuo, ko nežinai. Nors taip galvoja dauguma.

Arba stovi prieš mane vyrukas ir pareiškia: „Pastoriau Bušai, jūs, krikščionys, patys esate nevieningi. Yra katalikai, evangelikai ir daug kitokių. O evangelikai dar liuteronai, reformatai ir t. t. Kurie iš jų teisūs? Manau, jog patys krikščionys įsitikinę, kad jų tikėjimas yra nesuprantamiausias“. Bet juk tai didžiulė nesąmonė!

Iš Naujojo Testamento galima sužinoti, kas iš tikrųjų yra krikščionybė. Jame kiekviena eilutė yra stulbinančiai aiški! Įrodykite, kad tai netiesa! Juokinga, kad krikščionys gyvena nieko aiškaus nesuvokdami. Bet tai ne krikščionybės kaltė. Ne! Visas Naujasis Testamentas spinduliuoja aiškumu. Noriu apie tai trumpai pakalbėti.

Visiškai tikra, kad Dievas yra! Ne aukštesnė būtybė, ne apvaizda, ne likimas, o Viešpats Dievas, Jėzaus Kristaus Tėvas. Iš kur mes tai žinome? Jis apsireiškė Jėzuje. Dabar tai žinome šimtu procentų. Atsiverskite bet kurią Biblijos vietą, – niekur nerasite sprendžiamų religinių problemų, tik visur paskaitysite liudijimą – Dievas yra! Ir Jis apsireiškė Jėzuje! Žmogus, kuris gyvena be Dievo, gyvena klaidingai, blogai.

Čia taip pat visiškai aiškiai parašyta, kad šis Dievas, kuris gali sunaikinti tautas, kuris visus teis, mane karštai myli. Tai ne spėliojama, o pasakyta Laiško romiečiams 8-ame skyriuje: „Aš esu tikras (atkreipkite dėmesį – tikras! – *Past. Bušas*), kad nei mirtis, nei gyvenimas ... negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje". Dievo meilė atėjo pas mus Jėzuje! Apie tai ne spėliojame, o tikrai žinome. Kur yra Dievo meilė? Jis myli mus Jėzuje. Jėzaus mokiniai gieda: „Aš meilės garbinu galybę,/per Jėzų mums apreikštąją..." Ar pažįstate šią meilę? Ar ką nors žinote apie ją?

Biblijoje aprašyti žmonės buvo visiškai įsitikinę, kad priklauso Dievui. Dovydas 49 psalmėje sako: „Mano sielą Dievas išgelbės iš pragaro galybės, nes Jis mane priėmė". Nesako, jog tikisi, kad kada nors bus išganytas, bet žino, jog „Jis mane priėmė". Arba: „Dievas mus išgelbėjo iš tamsybės valdžios ir perkėlė į savo mielojo Sūnaus karalystę". Jėzaus mokiniai per Jėzų patyrė savo būties pasikeitimą. Ir apie tai jie tvirtai žinojo! „Mes žinome, kad iš mirties esame perėję į gyvenimą". „Mes žinome!" Ar jūs galite tai pasakyti? Arba: „Ir pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai". Pasakyta – „esame"!

Biblijoje viskas labai aišku. Tai iš kur atėjo ši nesąmonė, kad „aš tiksliai žinau, jog du kartus po du – keturi, bet krikščionybėje nieko nežinau, ten reikia tik tikėti"? Kad du kartus po du – keturi, aš žinau, o kad yra Dievas, žinau dar geriau! Kad du kartus po du – keturi, žinau, bet kad Dievas mane myli per Jėzų, aš žinau dar geriau! Ir žmonės, kurie atsigręžė į gyvąjį Dievą, sako: „Žinome, kad du kartus po du – keturi, bet kad tapome Dievo vaikais, mes žinome dar geriau!"

Dabar jūsų klausiu: „Kur galima šiandien krikščionybėje rasti tokį spindintį tikėjimą? Kur?" Liaukitės būti truputį krikščioniški! Tokia krikščionybė nieko neverta. Būkite tokie kaip Biblijoje aprašyti krikščionys. Tvirtai įsitikinę, kad yra Dievas, kad Jis jus karštai myli ir kad jūs galite Jam priklausyti! Tai tikrai ver-

ta! Visa kita neverta. Toks pats spindintis tikrumas skamba ir iš viso giesmyno. Noriu pacituoti kelias vietas. „Tikiu, žinau tvirčiausiai,/be baimės aš giriuos,/kad Dievas man ir Draugas,/ ir Tėvas danguje“. Savo mokiniams visada liepdavau deklamuoti: „Tikiu, žinau tvirčiausiai“. Per egzaminą jie sugriausdavo taip garsiai, kad visi tėvai krūptelėdavo. Labai norėdavau jiems tai įteigti. Būti tikru krikščioniu – tai ne keliauti per drėgną rūką. Būti geru krikščioniu – tai tvirtai tikėti. „Pagrindas, kuriuo remiuos – tai Kristus ir Jo kraujas“, arba: „Žinau, ką įtikėjau,/kas tvirta bus ir liks,/nors viskas čia su vėju,/kaip dulkės, dūmai nyks“.

Leiskite man trumpai apibendrinti. Krikščionybė yra aiški ir suprantama, kai objektyviai žinome, kad yra Dievas, kad Jo apreiškimas Jėzuje yra tiesa (nors ir visas pasaulis to nepripažįsta), kad Jėzus mirė ir prisikėlė, jog išgelbėtų nusidėjėlius (nors dauguma tuo nepasinaudoja). Be to, ne tik objektyviai, bet ir subjektyviai galime patvirtinti, kad Dievas yra, kad Jis apsireiškė Jėzuje, kuris mirė ir prisikėlė, nes aš neabejodamas, tvirtai tikėdamas tai priėmiau.

Ir jei 10 000 profesorių tikinčiam jaunuoliui aiškina, kad Jėzus neprisikėlė, jis gali paliudyti: „Gerbiamieji 10 000 profesorių! Aš žinau, kad mano Išganytojas gyvas!“ Ir jei jam prieštarauja visas pasaulis, tuomet jaunuolis, tvirtai tikėdamas, sako: „Žinau, ką įtikėjau!“ Ir jei jūs mane apibersite daugybe moksliškų paneigimų, atsakysiu: „Aš žinau tai geriau!“ Ir jei abejotų visas pasaulis, tada tarčiau: „Aš esu tikras!“ Mano draugai, toks yra krikščioniškas tikėjimas, pateiktas Biblijoje.

3. Ar jūs esate tikri?

Dabar turiu jūsų paklausti: „Ar jūs esate tikri?“ Jei jūs pasakytumėte: „Manau esąs krikščionis, bet toks dar nesu. Man dar daug kas neaišku!“, tuomet aš būčiau ne veltui kalbėjęs. Prisimenu jaunuolių susirinkimą Olandijoje. Antrą valandą nakties kažkas pasibeldė į mano kambario duris. Atidariau. Apsirengusi pižamomis, stovėjo visa draugija. Klausiu: „Ko norite?“ – Vienas atsakė: „Mes manėme esą krikščionys. O dabar pastebėjome, kad dar nesame!“ Dėl to jie taip sunerimo, jog antrą valandą nakties panoro išsiaiškinti. Tai jau daug reiškia, jei suprantame,

kad visas mūsų krikščioniškumas labai nutolęs nuo to, kuris parodytas Biblijoje.

Anglų pamokslininkas Sperdženas (Spurgeon) kartą taip išsireiškė: „Tikėjimas yra šeštas jutimas". Mes turime penkis jutimus šiam pasauliui pažinti: regėjimą, klausą, lytėjimą, skonį ir uoslę. Žmogus, kuris gyvena tik su šiais penkiais jutimais, klausia: „O kur Dievas gali būti? Aš Jo nematau. Jėzaus taip pat nematau. Todėl ir netikiu!" Kai Dievas savo Šventąja Dvasia mus apšviečia, mes gauname šeštą jutimą. Tada galime ne tik matyti, girdėti, liesti, ragauti, uostyti, bet ir pažinti kitą pasaulį. Biblija sako: „O tai yra amžinasis gyvenimas, kad jie pažintų Tave, Vienintelį, tikrąjį Dievą ir Tą, kurį Tu siuntei – Jėzų Kristų". Tai įmanoma tik turint šeštąjį jutimą.

Nesenai buvau Esene pas garsų įmonininką. Jis gyvena aukštame kontoros pastate, iš kurio matyti pusė miesto. Perėjęs kelis prieškambarius, pagaliau atsidūriau prieš jį. Greitai sutvarkiau reikalus, o paskui pradėjom kalbėtis. Jis tarė: „Įdomu priimti pas save pastorių". – „Tikrai, – atsakiau, – labai įdomu!" Jis tęsė: „Po karo kartais dalyvaudavau religinėse paskaitose, bet man susidarė įspūdis..." – „Na, – padėjau jam, – sakykite, mano nervai geri!" – „Susidariau įspūdį, – tęsė jis, – kad krikščionybė labai neaiški. Matote, mes klausėmės pranešimų 'Krikščionis ir ekonomika', 'Krikščionis ir ginklavimasis', 'Krikščionis ir nusiginklavimas', 'Krikščionis ir pinigai', 'Krikščionis ir jo bažnyčia'. Bet niekuomet nebuvo pasakyta, kas iš tikrųjų yra krikščionis. Tie žmonės, matyt, patys nežinojo!" Taigi sėdėjau gražioje kontoroje ir man tiesiai buvo sakoma: „Matyt, tie žmonės patys nežinojo!" – „O, – atsakiau, – jūs klystate!" – „O jūs, ar galite pasakyti, kas yra krikščionis?" – „Taip. Norėčiau pasakyti trumpai ir aiškiai. Tai nėra kažkas neaiškaus". – „Cha! – truputį pasišaipė jis. – Vieni sako, kad krikščionis yra tas, kuris nekonfliktuoja su policija, o kiti sako, jog krikščionis yra toks žmogus, kurį bažnyčia pakrikštijo ir palaidojo!" Aš tęsiau: „Pone generalini direktoriau, pasakysiu jums, kas yra krikščionis. Laikykitės stipriai! Krikščionis – tai žmogus, iš širdies gilumos galintis pasakyti: 'Tikiu, kad Jėzus Kristus – tikrasis Dievas, iš Tėvo amžinybėje gimęs, kartu ir tikrasis žmogus, pagimdytas mergelės Marijos, yra mano Viešpats, kuris išganė mane, pražuvusį ir pasmerktą žmogų. Pone generalini direktoriau, jus, pražuvusį ir pasmerktą žmogų!'" Jis linktelėjo. Suprato. Tokie

mes esame. „Gerai, – sakiau, – ... kuris mane, pražuvusį ir pasmerktą žmogų, išganė, išlaisvino iš visų nuodėmių, iš mirties ir velnio valdžios. Pone generalini direktoriau, išlaisvino iš velnio valdžios“. Jis vėl linktelėjo. Apie tai jis kai ką žinojo. O aš tęsiau: „‘...ne auksu ar sidabru, o savo šventuoju, brangiuoju krauju ir savo kančiomis bei mirtimi, kad būčiau Jo nuosavybė‘. Girdite? Kas gali pasakyti: ‘Aš esu Jėzaus nuosavybė. Jis išpirko mane iš nuodėmės, mirties ir pragaro savo krauju. Tai tvirtai žinau!’ – tas yra krikščionis, pone generalini direktoriau“. Akimirką kontoroje buvo tylu. Paskui jis paklausė: „Ką man daryti, kad ir aš tvirtai žinočiau?“ Atsakiau: „Klausykite, ką tik iš jūsų sekretorės sužinojau, kad jūs išvažiuojate atostogauti. Dar šiandien po pietų atsiųsiu jums Naująjį Testamentą. Jūs jį pasiimkite ir kasdien skaitykite iš Evangelijos pagal Joną ir, be to, melskitės. Tada sužinosite!“

Supraskite teisingai, kad krikščionybė yra objektyvios tiesos ir aš, subjektyviai tikėdamas, galiu jas priimti ir būti išgelbėtas! Ar esate tuo tikri? Negalėčiau gyventi, jei nežinočiau, ar Jis mane priėmė. Kartą klausiu jauną žmogų: „Ar myli Jėzų?“ – „Taip“. – „Ar žinai, kad Jis tave priėmė? Ar esi Jo nuosavybė?“ – „Na, tiksliai to nežinau. Dar reikia daug padaryti“. – „Žmogau, – sakau, – aš negalėčiau taip gyventi. Aš juk turiu žinoti, ar Jis mane priėmė!“ Jūs, abejojantys krikščionys, kurie tiksliai žinote savo piniginius reikalus, bet nežinote, ar Dievas yra, jūs visai nesate krikščionys! Pagal Naująjį Testamentą krikščionys yra tie, kurie gali pasakyti: „Tikiu, kad Jėzus Kristus yra mano Viešpats“.

Turiu čia įterpti gražų pasakojimą, kurį galbūt žinote. Generolas Fybanas pasakojo, kaip kartą per manevrus jojo mišku ir, užkliuvęs už medžio, perplėšė uniformą. Generolui taip atrodyti negražu. Vakare, jodamas į kaimą, kuriame buvo apsistojęs, pamatė ant mūrelio sėdinčius kelis kareivius. Jis sulaikė arklį ir šūktelėjo jiems: „Ar tarp jūsų yra siuvėjas?“ Vienas pašoko, išsitempė ir pasakė: „Taip, pone generole, aš esu Siuvėjas“. – Generolas Fybanas paliepė: „Tuoj eikite į mano kambarį ir sulopykite mano švarką“. Tačiau kareivis atsakė: „Aš negaliu“. – „Kaip tai negalite? Jūs juk siuvėjas“. –“Atsiprašau, pone generole, mano pavardė Siuvėjas, bet aš pats nesu siuvėjas“. Generolas Fybanas, pasakodamas šią istoriją, gražiai pridurdavo: „Taip galima pasakyti apie daugumą krikščionių. Anketos grafoje „reli-

gija“ įrašyta: „krikščionis, evangelikas“, nors iš tikrųjų jie turėtų sakyti: „Vadinuosi krikščionis, bet nesu krikščionis“.

O, kokia apgailėtina ir pavojinga tokia padėtis, nes tada nesi išgelbėtas!

4. Kaip įsitikinti, kad tikėjimas yra tikras?

Jūs paklausite: „Kaip įsitikinti, kad tikėjimas yra tikras?“ Na, čia būtų galima daug pasakyti: „Prašykite Dievą! Pradėkite kasdien skaityti Bibliją, nors ketvirtį valandos!“ Bet norėčiau pranešti jums kai ką labai svarbaus – įsitikinti, kad tikėjimas yra tikras, galima ne protu, o sąžine!

Kai šiandien su žmonėmis pradedi kalbėti apie krikščionybę, jie sako: „Pastoriau, Biblijoje tiek daug prieštaravimų“. – „Prieštaravimų?“ – klausiu. – „Taip, ten, pavyzdžiui, pasakojama, kad Adomas ir Ieva turėjo du sūnus – Kainą ir Abelį. Kainas užmušė Abelį. Kainas liko vienas. Jis išėjo į svetimą šalį ir ieškojo žmonos. Jei jie buvo vieninteliai žmonės, tai negalėjo ieškoti žmonos!“ Gal ir jūs jau girdėjote šią istoriją? Ja vokiečiai gelbstisi nuo Dievo. Tokiais atvejais paprastai sakau: „Įdomu. Štai jums Biblija. Kur iš tikrųjų parašyta, kad Kainas iškeliavo į svetimą šalį ir ten ieškojo žmonos?“ Tada jie parausta. „Taigi, – tęsiu toliau, – jei jūs atmetate visą Bibliją, per kurią tūkstančiai protingų žmonių įtikėjo, vadinasi, jūs protingesni ir esate išsamiai išstudijavę visą Bibliją. Taigi, kur tai parašyta?“ Ir paaiškėja, kad jie nežino. Tada aš jiems atverčiu. Ten parašyta štai kaip: „Kainas iškeliavo į svetimą šalį ir pažino savo žmoną“. Savo žmoną jis buvo pasiėmęs kartu. Kas buvo jo žmona? Prieš tai pasakyta, kad Adomas ir Ieva turėjo daug sūnų ir dukterų. Kaino žmona buvo jo sesuo. Biblijoje rašoma, jog Dievas norėjo, kad visos žmonių giminės kiltų iš vienos giminės. Tad pradžioje turėjo vestis seserys ir broliai. Vėliau seserų ir brolių vedybas Dievas uždraudė. Viskas aišku? Ar dabar tas vyras patikėjo? Ne! Jis tuoj pateikia naują klausimą: „Pastoriau, pasakykit...“ – ir taip tęsiasi. Aš galėčiau atsakyti į šimtus tūkstančių klausimų, bet, ir išgirdęs atsakymus, žmogus liktų toks pats kaip ir anksčiau. Tikėjimas ateina ne per protą, o per sąžinę!

Mano pirmtakas Esene buvo pastorius ir pamokslininkas Julijus Damanas. Pas jį kartą atėjo jaunuolis ir paklausė apie Kai-

no žmoną ar kažką panašaus. Čia Damanas griežtai pasakė: „Jaunuoli, Jėzus Kristus atėjo ne atsakyti į suktus klausimus, o nusidėjėlių išganyti! Kai būsite vargšas nusidėjėlis, ateikite vėl". Žmonės, turintys neramią sąžinę, žmonės, kurie žino, kad jie blogai gyvena, nesusidoroja patys su savimi, gali išmokti pasitikėti Išganytoju. Supratimas ateis vėliau.

Papasakosiu vieną atsitikimą. Atėjau į palatą, kurioje gulėjo šeši vyrai. Jie džiaugsmingai mane sutiko: „Ak, pastoriau, kaip puiku, kad atėjote! Mes norime paklausti". – „O, – atsakau. – Gerai! Koks klausimas?" Suvokiu, jog jie spendžia man spąstus. Ir vienas, kitiems nekantraujant, paklausė: „Jūs juk tikite, kad Dievas visagalis?" – „Taip, tikiu!" – „Ar jūsų Dievas gali sukurti akmenį, tokį sunkų, kad nė pats negalėtų jo pakelti?" Jei pasakysiu taip, tada Dievas nėra visagalis; jei pasakysiu ne, tada Jis taip pat ne visagalis. Akimirką svarsčiau: „Ar privalau apie tai kalbėti?" Klausimas man atrodė labai kvailas, ir aš pasakiau: „Jaunuoli, pirmiausia noriu paklausti, ar dėl šio klausimo jūs naktimis nemiegojote?" – „Naktimis nemiegojau? – nustemba jis. – Ne!" Paaiškinu: „Matote, aš turiu taupyti savo jėgas, todėl tegaliu atsakinėti vien į tokius klausimus, dėl kurių žmonės naktimis nemiega. Jaunuoli, – tęsiau toliau, – būkite toks geras ir pasakykite: dėl ko jūs nemiegate naktimis?" – Jis greitai atsakė: „Ak, dėl mano mergaitės. Ji laukiasi vaiko, o mes dar negalime susituokti". – „Taip, – sakau, – dėl to jūs naktimis nemiegate. Tad pakalbėkime apie šį reikalą!" – „Bet, – stebisi jis, – ar tai siejasi su krikščionybe?" – „O, – pasakiau, – akmuo, apie kurį klausėte, nesisieja su krikščionybe, o šis reikalas net labai! Žinote, jūs nusikaltote! Jūs nesilaikėte Dievo įsakymo. Suvedžiojote mergaitę! Ir dabar svarstote, kaip dar su didesne nuodėme iš bėdos išsisukti. Jus slegia kaltė ir nuodėmė. Ir jums gali padėti tik atsigręžimas į gyvąjį Dievą – jei atgailausite ir sakysite: 'Aš nusidėjau!' Tada Išganytojas, galintis jums pagelbėti, bus čia". Jaunuolis klausėsi. Staiga jis suprato, kad Jėzus domisi jo nešvaria sąžine. Jėzus gali jam padėti! Jis išgelbės jo subjaurotą gyvenimą!

Jūs suprantate? Tas jaunuolis, klausdamas apie akmenį, norėjo, remdamasis protu, išsiaiškinti apie Dievą. Bet tai buvo niekai. Tačiau kai buvo paliesta jo sąžinė, jam iš karto viskas paaiškėjo. Ar jums aišku? Savo išgelbėjimu mes įsitikiname ne ieškodami atsakymų į klastingus klausimus, o paklausę sąžinės

ir pasakę: „Aš nusidėjau". Tada žmogus pamato Išganytoją, kybantį ant kryžiaus, ir patiria, kad jo nuodėmės atleistos, kad Jėzus priima jį! Šis kelias eina per sąžinę, o ne per protą.

Taigi, jei norite tvirtai įsitikinti, kad esate išgelbėtas, turite šiek tiek rizikuoti. Bažnyčiose dažnai būna spalvotų vitražų. Kai šviesią dieną žiūrite į juos iš lauko, jie atrodo juodi, spalvų beveik nematyti, bet jei įeinate į bažnyčią, visos spalvos iš karto sužėri. Galime tai palyginti su krikščionių tikėjimu. Kol žiūrėsiu į jį iš lauko, nieko nesuprasiu – viskas atrodys tamsu. Bet reikia rizikuoti ir įeiti į vidų! Reikia susipažinti su Jėzumi! Jam atsiduoti, Juo pasitikėti! Tada viskas paaiškės! Vienas žingsnis iš mirties į gyvenimą – ir iš karto krikščionybė tampa aiški, suprantama.

Kartą Viešpats Jėzus sakė pamokslą. Tūkstančiai Jo klausėsi. Staiga Jis tarė baisius žodžius: „Tokie, kokie esate, negalite įeiti į Dievo karalystę! Jūs turite gimti iš naujo! Jūsų prigimtis, net geriausioji, netinka Dievo karalystei!" Atsistojo keli vyrai ir sakė: „Eime! Įžūli Jo šneka!" Ir trys vyrai nuėjo. Tai matė šešios moterys ir tarė: „Vyrai eina. Einam ir mes!" Moterys taip pat nuėjo. Pamatė keli jaunuoliai ir šnekėjo: „Vyrai eina. Moterys eina. Einam ir mes". Ir jie nuskubėjo vienas paskui kitą. Tai turėjo būti baisu. Įsivaizduoju, jei per mano pamokslą klausytojai atsistotų ir pamažu visi išeitų. Likčiau vienas su keliais ištikimaisiais. Taip buvo Jėzui. Baisu! Jėzus liko beveik vienas. Tūkstančiai pabėgo Jam bekalbant. Jie nenorėjo Jo girdėti. Tik dvylika dar ten stovėjo. Jei aš būčiau buvęs Viešpats Jėzus, būčiau prašęs: „Ak, nors jūs pasilikit. Jūs, ištikimieji, nepalikit manęs!" Tačiau Jėzus elgėsi kitaip. Ar jūs žinote, ką Jis pasakė? Jis tarė: „Jūs irgi galite eiti, jei norite". Dievo karalystėje nėra prievartos. Dievo karalystė yra vienintelė karalystė, kurioje nėra policijos! „Jūs irgi galite eiti, prašom!" Taip kalbėjo Jėzus savo mokiniams. Ir mokiniai norėjo eiti. Jei išėjo 6 000 žmonių, norėtųsi eiti kartu. Taigi mokiniai jau būtų nuėję, juo labiau, kad Jėzus dar pasakė: „Eikite, prašom!" Jis plačiai atvėrė duris: „Jūs taip pat galite! Jūs galite dingti! Galite būti bedieviai! Jūs galite bėgti į pragarą! Kaip norite!" Bet atsistojo Petras ir akimirką svarstė: „Kur turiu eiti? Kur? Gyventi vargdamas, nuodėmiaudamas, pagaliau mirti ir nukeliauti į pragarą?! Juk visa tai – niekas!" Jis pažvelgė į Jėzų ir jam pasidarė visiškai aišku – vertingas tik toks gyvenimas, kai gyvenama su Jėzumi! Taigi jis tarė: „Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mes įtikėjo-

me ir įsitikinome (girdite, įsitikino!), kad Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus. Mes pasiliekame su Tavimi!"

Mano draugai, taip įsitikinama, kad tikėjimas yra tikras! Pažvelgi į savo gyvenimo kelią ir supranti, kad tik Jėzus gali padėti! O, linkiu ir jums būti tvirtai įsitikinusiems ir tarti: „Mes įtikėjome ir pažinome, kad Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus".

Pabaigoje norėčiau pasakyti tiems, kurie žengė pirmuosius tikėjimo žingsnius, kurie atidavė širdį Jėzui ir vis dėlto sako: „Nesu tikras išgelbėjimu. Kaip įsitikinti? Aš darau dar daug nuodėmių!" Toms sieloms sakau: „Ar jūs manote, kad esate išgelbėtas tik tada, kai nebedarote jokių nuodėmių? Tada turėsite laukti, kol būsite danguje! Man iki paskutinės dienos, taip, iki paskutinio gyvenimo atodūsio reikia Jėzaus kraujo, kad nuplautų mano nuodėmes!"

Jūs žinote pasakojimą apie paklydusį sūnų. Sūnus grįžo namo ir pasakė: „Aš nusidėjau!" Ir tėvas jį priėmė – švenčiama džiaugsmo šventė. O dabar įsivaizduokime tokią sceną: kitą rytą sūnus netyčia numetė ant grindų kavos puodelį. Gyvendamas su kiaulėmis, jis atprato nuo kultūringo elgesio. Taigi netyčia jis numetė kavos puodelį. Ir kai tas skambėdamas sudužo, sūnus pradėjo plūstis: „Prakeikimas!" Ar tėvas jį išvarė: „Lauk, atgal pas kiaules!"? Ar jūs taip manote? Ne! Tėvas pasakė: „Jeigu priėmiau, tai priėmiau!" Ir tikriausiai paaiškino: „Mano sūnau, taip nereikia daryti. Stenkimės, kad kavos puodeliai nenukristų ir kad tu nesibartum, bet pamažu priprastum prie mūsų namų papročių!" Tėvas jo atgal prie kiaulių neišsiuntė. Supraskite ir jūs, kad kai žmogus atsiduoda Jėzui, jis pirmiausia nustemba – senoji prigimtis dar čia! Dar būna pralaimėjimų! Bet kai jūs (jau atsigręžę) suklumpate, nenusiminkite, o kriskite ant kelių ir melskitės. Pirma: „Dėkoju Tau, Viešpatie, kad aš vis dar Tau priklausau!" Antra: „Atleisk man ir nuplauk savo krauju!" Ir trečia: „Išlaisvink mane nuo mano senosios prigimties!" Svarbiausia pasakyti pirmą sakinį: „Dėkoju Tau, Viešpatie, kad aš vis dar Tau priklausau!"

Ar suprantate, kaip įsitikinti, kad esi išganytas? Pateiksiu dar vieną pavyzdį. Aš grįžau namo ir dabar stengiuosi tvarkytis, būti šventas kaip nuolatinis gyventojas, o ne kaip laikinas, vis išeinantis ir vėl pareinantis. Jei pamokslaujama, kad išganymą reikia kiekvieną dieną įgyti iš naujo, tai klaidingas pamokslas. Mano vaikams nereikia kas rytą prie manęs prieiti ir klausti: „Tėti,

ar šiandien mes vėl galime būti tavo vaikai?“ Jie yra mano vaikai! Taip ir žmogus, jei jis tapo Dievo vaiku, tai ir yra Dievo vaikas. Ir dabar kaip Dievo vaikas jis siekia būti šventas.

Aš iš visos širdies linkiu jums tapti tikrais Dievo vaikais!

Ar krikščionybė asmeniškas dalykas?

Nuolat girdime tvirtinant: „Religija yra asmeniškas dalykas!“ Ar tai tiesa?

Prieš atsakydamas į šį klausimą, norėčiau pateikti tokį pavyzdį. Prisiminkite penkių markių monetą. Kas joje pavaizduota? Penketas ar erelis? Abu! Penkios markės turi dvi puses. Taigi į klausimą: „Ar krikščionybė yra asmeniškas dalykas?“ atsakoma: ir taip, ir ne.

Tikras, gyvas krikščioniškas tikėjimas, kaip ir moneta, turi dvi puses: asmenišką ir viešą. Kai vienos iš pusių trūksta, blogai!

Norėčiau parodyti jums abi puses.

1. Krikščioniškas tikėjimas yra asmeniškas dalykas

Pradėsiu pasakojimu. Kartą kažkas man pasakė, kad aš esąs „istorijų pasakotojas“. Atsakiau: „Tai jokia gėda. Visada labai bijau, kad žmonės bažnyčioje neužmigtų. O kai pasakoju istorijas, jie neužmiega!“ Be to, visą gyvenimą sudaro istorijos, o ne teorijos.

Praėjusiame šimtmetyje Ravensbergo žemėje gyveno įžymus pamokslininkas Johanas Heinrichas Folkeningas. Folkeningo pamokslų dėka Ravensbergo žemė iš tikrųjų pasikeitė. Vieną vakarą Folkeningas buvo pakviestas pas turtingą ūkininką. Tas ūkininkas buvo doras ir darbštus vyras. Bet pamokslų labai nemėgo. Jis neigė, jog esąs nusidėjėlis. Nusidėjėlių Išganytojo ant kryžiaus jam nereikėjo. Ūkininkas kalbėjo: „Aš elgiuosi teisingai ir nieko nebijau“. Bet pasiligojo, ir jam pašaukė Folkeningą. Ūkininkas norėjo priimti Viešpaties vakarienę. Folkeningas nuėjo. Pastorius buvo aukšto ūgio, o jo švytinčios mėlynos akys ypač patraukdavo žvilgsnį. Jis priėjo prie ūkininko lovos ir tylėdamas ilgai žiūrėjo į jį. Paskui tarė: „Heinrichai, man baisu. Taip, kaip gyvenai iki šiol, negalima nueiti į dangų, tik tiesiai į pragarą“. Pasakė, apsigręžė ir išėjo. Turtingas ūkininkas baisiai įtūžo ir šaukė: „Ar tai pastorius?! Ar tai krikščioniška meilė?“ Atėjo naktis. Sunkiai sergantis ūkininkas nemiegojo. Jo sąžinę graužė. „Taip einama ne į dangų, o į pragarą! O jei tai tiesa?!“ Ir tada jis prisiminė visokias nuodėmes: jis negarbino

Dievo, progai pasitaikius, labai gudriai apgaudavo kitus ir t.t. Kitomis naktimis jis pradėjo bijoti. Ūkininkas labai sunerimo. Jis suprato, kad gyvendamas padarė daug nuodėmių ir kad nėra Dievo vaikas. Dabar jis rimtai norėtų atsiversti. Po trijų dienų ūkininkas vėl siunčia žmoną pas Folkeningą. Vėlus vakaras. Folkeningas greitai atėjo. Ūkininkas, didžiai sunerimęs, tarė: „Pastoriau, manau, kad turiu atsiversti!" – „Taip, – paaiškina Folkeningas, – su amžiumi išmokstama atsargiai vaikščioti! Šaukiatės bėdos priverstas, bet priverstinė atgaila – netikra atgaila! Ji turi ateiti visai kitaip". Pasakė, apsigręžė ir išėjo. Dabar ūkininką tikrai apėmė baisus pyktis. Jūs juk taip pat būtumėte labai supykę ant pastoriaus, ar ne? Pagaliau ir pastoriui reiktų su turtingu ūkininku kalbėti draugiškiau. Be to, jis greitai mirs. Bet Folkeningas buvo vyras, kuris stovėjo Dievo akivaizdoje, ir žinojo, ką sakė. Praėjo dar trys dienos, kol ūkininkui pasidarė visai blogai. Dabar jis žinojo: „Aš turiu mirti! O ar buvo mano gyvenime meilės, džiaugsmo, ramybės, kantrumo, malonumo, gerumo, tikėjimo, romumo, skaistumo?" Jis visą gyvenimą niekino Išganytoją, kuris už jį mirė. Šalin vijo Jį, nors Jis mylėdamas stovėjo priešais. Dabar pamatė save ant bedugnės krašto ir visiškai nusiminė. „Žmona, – prašė jis, – atvesk pastorių!" Ši atsakė: „Nebenoriu! Juk jis tau nepadės!" – „Žmona, atvesk! Aš nueisiu į pragarą!" Žmona nuėjo. Atėjęs Folkeningas rado žmogų, kuris suprato: „Neapsigaukite! Dievas nesiduoda išjuokiamas. Nes ką žmogus sėja, tą ir pjaus". Folkeningas prisitraukė prie lovos kėdę ir paklausė: „Ar į pragarą?" – „Taip, į pragarą!" Tada Folkeningas tarė: „Heinrichai, einam į Golgotą! Jėzus mirė ir už tave!" Ir pradėjo kalbėti draugiškiausiais ir maloniausiais žodžiais apie tai, kaip Jėzus išgelbsti nusidėjėlius. Supratote? Pirmiausia reikėjo tvirtai įsitikinti, kad esi nusidėjėlis. Liautis tvirtinti, jog teisingai elgiesi ir nieko nebijai! Tada Jėzus gali išgelbėti! Ir ūkininkas tai suprato: „Jėzus už mane mirė ant kryžiaus! Jis sumokėjo už mano nuodėmes! Jis gali dovanoti man teisumą, kuris tik vienas yra vertingas Dievo akivaizdoje!" Ir ūkininkas pirmą kartą tikrai meldėsi: „Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui! Viešpatie Dieve, išgelbėk mane nuo mirties pragare!" Folkeningas tyliai išėjo. Jis paliko vyrą, kuris šaukėsi Jėzaus. Folkeningas buvo ramus, nes tris kartus Biblijoje pasakyta: „Kas šaukiasi Jėzaus vardo, bus išganytas". Kitą dieną vėl atėjęs, jis rado žmogų, įgijusį ramybę su Dievu. „Kaip sekasi,

Heinrichai?“ Ir Heinrichas atsakė: „Jis priėmė mane iš malonės!“ Įvyko stebuklas! Taip išdidus ūkininkas išgyveno atgimimą.

O dabar būkite atidūs. Kartą naktį pas Viešpatį Jėzų atėjo mokytas žmogus ir pasakė: „Viešpatie Jėzau, norėčiau pasiginčyti su Tavimi apie religiją“. Viešpats Jėzus jam tarė: „Čia nėra ko ginčytis! Nebent apie tai, kad jei kas neatgims iš aukštybės, negalės regėti Dievo karalystės!“ – „Kaip? – paklausė vyras. – Juk aš negaliu vėl pasidaryti mažas kūdikis ir dar kartą patekti į motinos įsčias, kad gimčiau?!“ Bet Jėzus tvirtino: „Kas negims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę“. Tai ir yra asmeniškas krikščioniškas tikėjimas – žmogus įeina į gyvenimą per siauruosius vartus, per didį Dievo stebuklą gimsta iš aukštybės.

Aš jums kalbu ne apie kažkokius teologijos dalykus, o apie jūsų amžinąjį išgelbėjimą. Priimkite tai iš manęs! Gali būti, kad jums mirštant Folkeningo nebus. Klausykite! Atgimsti tada, kai pagaliau pripažįsti, jog esi žuvęs žmogus, turintis piktą širdį, kai ilgiesi Jėzaus, vienintelio pasaulio Išganytojo, kai Jam tari: „Nusidėjau dangui ir Tau“. Atgimstama, kai tikima, jog „Jo kraujas apvalo mane nuo visų nuodėmių. Jis sumoka už mane ir dovanoja man teisumą, kuris tik vienas yra vertingas Dievui“. Atgimstama, kai aiškiai ir ryžtingai atsiduodama Jėzui ir kai Šventoji Dvasia jums sako: „Dabar tu esi priimtas!“ Biblija tai vadina „užantspaudavimu“. Neatgimę jūs neįeisite į Dievo karalystę. Kas yra tapęs Dievo vaiku, tai žino. Mieli draugai, jei skęstu ir kas nors mane ištraukia iš vandens, tai aš žinau, kad esu išgelbėtas, kai vėl esu sausumoje ir galiu ramiai kvėpuoti!

Tai ir yra individualus krikščioniškas tikėjimas. Kiekvienas asmeniškai tai turi išgyventi. Ak, ir man įvyko stebuklas, kai tapau Viešpaties Jėzaus nuosavybe. Gyvenau toli nuo Dievo ir dariau daugybę nuodėmių. Bet tada Jėzus atėjo į mano gyvenimą. Dabar priklausau Jam ir norėčiau visą gyvenimą paskirti apsaugoti žmones nuo pražūties ir kviesti juos pas Jėzų. Prašau jūsų, nenurimkite, kol neatgimsite ir tvirtai nežinosite: „Būti Išganytojo – tai žinoti, kad aš esu Tavo, Jėzau, o Tu – mano“.

Bet atgimimas nėra pabaiga, o individualaus krikščioniško tikėjimo pradžia.

Ką tik atsigręžęs, aš žinojau: „Dabar būtinai turiu kasdien

girdėti savo Draugo balsą!“ Taigi pradėjau skaityti Bibliją. Šiandien žmonės mano, kad tik pastorius skaito Bibliją. Esene, netoli mano namų, yra parkas. Rytais mielai einu į jį ir skaitau Bibliją. Žmonės, gyvenantys prie parko, gali mane matyti. Ir neseniai vienas pasakė man: „Visada stebiu jus, kai skaitote brevijorių“. Brevijorių skaito katalikų kunigai. Jis negalėjo įsivaizduoti, kad mano skaitomą knygą gali skaityti bet kuris žmogus. Taip, Bibliją gali skaityti kiekvienas!

Kai aš su savo jaunimu iš Eseno kartu praleidžiu laisvalaikį, mes dar prieš pusryčius susirenkame ir pirmiausia pagiedame ryto giesmę „Amžinybės rato spindesys“ ir išklausome tai dienai skirtą apmąstymą. Paskui nurodau Biblijos tekstą. Kiekvienas atsisėda ir tyliai jį skaito. Tie, kurie jau atgimę iš naujo, taip daro ir namie, nes jie negali gyventi negirdėdami gerojo Ganytojo balso ir su Juo nekalbėdami. Dabar prašau jūsų, atgaivinkite savo krikščionišką tikėjimą pradėdami skaityti Naująjį Testamentą! Tyliai ketvirtį valandos ryte ar vakare!

O kai savo Naująjį Testamentą vėl užversite, sudėkite rankas ir pasakykite: „Viešpatie Jėzau, dabar turiu su Tavimi pakalbėti. Šiandien daug ką ketinu daryti. Padėk man! Taip pat apsaugok mane nuo nuodėmių! Duok, kad mylėčiau kitus! Apšviesk Šventąja Dvasia!“ Melskitės! Kalbėkite su Jėzumi! Jis čia! Jis jus girdi! Kalbėjimas su Viešpačiu taip pat yra asmeniškas krikščioniškas tikėjimas.

Neseniai pasakiau vienam įtikėjusiam žmogui: „Jums kasdien reikia tylaus ketvirčio valandos su Jėzumi!“ Jis galvojo: „Pastoriau Bušai, aš juk ne pastorius. Tas turi laiko. O aš? Juk aš labai daug dirbu!“ – „Aha, – juk jums trūksta laiko, ar ne?“ – „Visada“, – sutiko jis. – „Matote, – pasakiau, – tai dėl to, kad neturite to tylaus ketvirčio valandos. Jei įprastumėte rytais kalbėtis su Jėzumi, nuolat perskaityti kelias eilutes Evangelijos ir pasimelsti, patirtumėte, kaip lengvai visur suspėjate. Taip, juo daugiau turite darbo, juo reikalingesnis jums ketvirtis valandos. Vėliau gal jums jau prireiks pusės valandos, kol savo Išganytojui išdėstysite jus jaudinančius dalykus. Viskas klosis kuo puikiausiai! Aš tai patyriau. Kartais ir man panašiai būna. Keliuosi iš lovos – jau skamba telefonas. Tuoj kas nors ateina manęs aplankyti. Tada visą dieną būnu suirzęs. Niekas nesiseka. Staiga man dingteli: „Juk nekalbėjau su Jėzumi! Ir Jis taip pat dar netarė žodžio! Todėl ir nesiseka!“

Supraskite, kad bendravimas su Jėzumi tyloje – tai irgi asmeniškas krikščioniškas tikėjimas!

Ir dar. Jei tikite, būtinai kasdien privalote „nukryžiuoti“ savo kūną ir kraują. Gyvenime esu kalbėjęs su daugeliu žmonių. Jie visi kuo nors skundėsi. Žmonos – vyrais. Vyrai – žmonomis. Tėvai – vaikais. Vaikai – tėvais. Kai aš ištiesiu rodomąjį pirštą į žmogų ir pasakysiu: „Jis kaltas, kad esu nelaimingas!“, tai tą pačią akimirką jau trys pirštai rodys į mane! Patikėkite manimi, jeigu jūs bendrausite su Jėzumi, tai Jis jums atskleis, kad visa nelaimė glūdi jumyse. Jūsų santuoka nėra tvirta, nes gyvenate ne taip, kaip liepia Dievas. Jūsų reikalai prasti, nes elgiatės ne pagal Dievo valią. Krikščionys kasdien turi mokytis „kalti“ prie kryžiaus savo prigimtį.

Galiu pateikti asmenišką pavyzdį. Aš ir penkiasdešimt darbo su jaunimu bendradarbių aštuonias dienas ilsėjomės. Buvo neapsakomai gera. Mes visi kartu bendraudami jautėmės be galo laimingi. Tvyrojo palaima. Nors kartais iškildavo sunkumų. Bet kai paskutinę dieną minėjome Viešpaties vakarienę, staiga visi ėjo vienas prie kito ir sakė: „Tu atleisk man!“ Aš irgi priėjau prie trijų ir tariau: „Atleiskit man, kad neseniai jus užsipuoliau!“ Vienas atsakė: „Bet juk jūs buvote teisus!“ – „Vis dėlto labai prašau atleisti“.

Jūs suprantate? Man buvo sunku nusižeminti prieš dvidešimtmetį jaunuolį. Bet neturėjau ramybės tol, kol neatsiprašiau.

Kai jūs tyliai bendrausite su Jėzumi, išmoksite kasdien „nukryžiuoti“ savo prigimtį. Tada viskas pasidarys gražu! Tai irgi asmeniškas krikščioniškas tikėjimas. O jeigu apie tai nieko nežinote, tada prašau: nustokite vadinti save krikščioniu.

Aš dažnai einu gatvėmis ir svarstau štai ką: „Visi žmonės, kuriuos sutinku, yra krikščionys, beveik visi aukoja bažnyčiai. Jeigu kurį nors sustabdyčiau ir paklausčiau, ar jis krikščionis, man atsakytų, kad, žinoma, juk ne musulmonas! O jei klausčiau toliau: „Klausykite, ar jūs kada nors negalėjote užmigti iš džiaugsmo, kad esate krikščionis?“ Man tikriausiai pasakytų: „Jūs pamišęs?“ Taigi krikščionybė nesukelia džiaugsmo. Baramasi, kai reikia aukoti bažnyčiai. O džiaugsmo nė kruopelytės! Bet nuo tos akimirkos, kai išgyvensite atgimimą, patirsite, ką reiškia žodžiai: „Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Kartoju: džiaukitės!“

Mano draugai, neseniai savo berniukams paskaičiau nuostabius žodžius iš Biblijos: „O jums, kurie prisibijote Mano vardo,

užtekės Teisingumo Saulė“ – tai yra Jėzus – „ir išganymas po jos sparnais...“ Gražu! Žinote kaip toliau? Ogi taip: „ir išeisite šokinėdami, kaip gerai įmitę veršiukai“. Nuostabiai pasakyta! Retai randu krikščionių, kurie, džiaugdamiesi savo Išganytoju, „šokinėtų kaip įmitę veršiukai“. Kodėl mes nesidžiaugiame? Dėl to, jog nesame tikri krikščionys! Galvoju apie savo mielają motiną. Ji visada džiaugėsi Viešpačiu. Prisimenu ir kitus linksmus krikščionis. Juo ilgiau gyvenu, juo norėčiau vis daugiau džiaugsmo dėl Viešpaties patirti. Taip, bet dėl to reikia būti tvirtu krikščioniu!

Ar krikščioniškas tikėjimas yra asmeniškas dalykas? Taip!

O dabar kita penkių markių monetos pusė. Tuo pačiu metu tikras, gyvas krikščioniškas tikėjimas turi ir kitą pusę, labai viešą ir kiekvieno gerai matomą.

2. Krikščioniškas tikėjimas yra ir viešas dalykas

Tikintysis įsitraukia į krikščionių bendruomenę – tai viešas dalykas. Dabar pasakysiu svarbius žodžius: tikri krikščionys prisideda prie tokių, kurie taip pat nori būti išganyti.

Kiekvieną sekmadienį vyksta pamaldos. Kodėl jūs jose nedalyvaujate? „Aš klausausi pamaldų per radiją“. Nekalbėsiu apie ligonius. Jie gali džiaugtis pamaldomis per radiją. Bet jūsų krikščioniškas tikėjimas visai menkas, jeigu jūsų netraukia į tikras pamaldas, į krikščionių susibūrimą!

Apie 300 metus po Kristaus gimimo (taigi jau labai seniai) Romos imperiją valdė nuostabus žmogus Diokletianas. Jis anksčiau buvo vergas, paskui jį paleido iš vergovės, ir jis sugebėjo tapti Romos imperijos imperatoriumi. Krikščionybė tada jau buvo plačiai paplitusi. Imperatorius Diokletianas gerai žinojo, kad jo pirmtakai krikščionis persekiojo. O jis nusprendė: „Nesu toks paikas, kad persekiočiau geriausius žmones. Tegul jie tiki ką nori. Kiekvienas gali išpažinti kokią nori religiją“. Retas valdovas taip galėjo pasakyti, kunigaikščiai visada mielai siekia valdyti ir sąžines. Imperatorius Diokletianas turėjo jaunesnį bendravaldį vardu Galerijus. Kartą Galerijus maždaug taip tarė imperatoriui: „Klausyk, Diokletianai. Jei krikščionys ims pirmauti, bus didžiulė painiava. Jie nuolat kalba apie savo karalių Jėzų. Turime ko nors prieš juos imtis“. – „Ak, – atsakė Diokletianas, – palik mane ramybėje. Jau 250 metų mano pirmtakai persekio-

jo krikščionis ir neįveikė jų. Aš nė nepradėsiu". Jis buvo protingas vyras. Bet Galerijus vis nenurimo: „Taip, bet krikščionys yra kažkuo ypatingi. Jie sako turį Šventąją Dvasią, kurios kiti neturi, ir jie būsią palaiminti, o kiti ne. Jie išdidūs žmonės. Tu turi ką nors daryti!" Bet Diokletianas nenorėjo persekioti krikščionių. Tačiau tas Galerijus ūžė jam ausis daug ilgiau, negu aš galiu papasakoti. Pagaliau Diokletianas suminkštėjo ir pareiškė: „Gerai, tada uždrausime krikščionių susibūrimus". Taip buvo išleistas potvarkis: „Kiekvienas, kuris nori, gali būti krikščioniu. Tik krikščionys neturi organizuoti susibūrimų. Už tai bus skiriama mirties bausmė". Kiekvienas galėjo būti krikščioniu, taip sakant, asmeniškai, bet jie negalėjo rinktis! Krikščionių vyresnieji susiėjo pasitarti, ką daryti. Gal geriau nusileisti? Kiekvienas savo namuose gali daryti ką nori. Tada jam nieko neatsitiks. Bet krikščionys, gyvenę dar anais laikais, nusprendė: „Susirinkti melstis, giedoti, sakyti pamokslus, klausytis ir aukoti – tai krikščioniškas tikėjimas. Mes taip darysime ir toliau!" Jie vėl rinkosi į bendruomenę. O Galerijus triumfavo: „Matai, Diokletianai! Jie valstybės priešai! Jie negali paklusti!" Ir tada prasidėjo vienas žiauriausių krikščionių persekiojimų. Daugelis nusileido ir galvojo: „Juk galima ir namuose būti krikščioniu. Neisiu į susibūrimus!" Bet krikščionių bendruomenė sakė: „Jie yra apsimetėliai. Kas neina į krikščionių susirinkimą, yra apsimetėlis!"

Taip reikia pasakyti ir šių laikų krikščionims. Dabar yra daug apsimetėlių! Ano meto krikščionys buvo teisūs, kai priešinosi imperatoriaus potvarkiui! Biblijoje pasakyta labai aiškiai: „Neapsileiskime lankyti savo susirinkimo, kaip kai kurie yra pratę". Šiandien turėtume sakyti: „... kaip beveik visi yra pratę". Ir todėl prašau visus, siekiančius išganymo: prisidėkite prie tų, kurie rimtai nori būti krikščionys!

Nuoširdžiai jūsų prašau: ieškokite bendravimo! Kartą vienas prancūzas man pasakė: „Vienas noriai valgo silkes, kitas noriai eina į bažnyčią". Ne, taip nėra! Yra daug rimčiau: vienas eina į pragarą, o kitas prisideda prie krikščionių. Taip yra! Ir jei tikrai norite sekti Jėzų, nueikite pas pastorių ir paklauskite: „Kur galiu daugiau išgirsti apie Jėzų?" Ir eikite ten, kur iš tikrųjų girdėsite apie Išganytoją! Visur yra žmonių, kurie myli Jėzų. Galbūt jų nėra daug. Galbūt jie dažnai būna keisti žmonės. Tačiau jūsų krikščioniškas tikėjimas bus negyvas, jei nebendrausite su krikščionimis!

Tikrąjį krikščionių susirinkimą visada sudaro keturios dalys. Pirma – giedojimas, antra – klausymasis Dievo Žodžio, trečia – meldimasis, ir ketvirta – aukojimas. Taip elgėsi pirmieji krikščionys, taip daro ir dabar. Tai yra gyvybės iš Dievo išreiškimas.

Krikščionybė yra gyva tik tada, kai bendraujama su kitais krikščionimis. Biblijoje pasakyta: „Mes žinome, jog iš mirties esame perėję į gyvenimą, nes mylime brolius". Vadinasi, jei ko netraukia prie kitų krikščionių, tas tebėra dvasiškai miręs!

Nepamirštu nuostabios savo pastoriaus darbo pradžios Bilefelde. Ten tarnavau pagalbiniu pamokslininku. Į pamaldas ateidavo nedaug žmonių. Bet Dievas davė, kad vieną šeštadienio vakarą diskutavau darbininkų klube iki pirmos valandos nakties. Pirmą valandą nakties klubo šeimininkas išvarė mus į gatvę. Lijo. Buvo apie 100 vyrų, mano rajono fabrikų darbininkų. Stovėjome po žibintu. Vyrai klausė, o aš atsakinėjau. Labai ilgai kalbėjome apie Jėzų, kad Jis yra atėjęs iš kito pasaulio. Ilgiausiai šnekėjome apie tai, kad jie nelaimingi, jog netiesa, kad jie neturi nuodėmių, jog iš tikrųjų jie juk tiki, kad yra amžinybė ir Dievo teismas. Antrą valandą pasakiau: „Dabar einu namo, vyrai. Rytoj pusę dešimtos turiu pamaldas. Žinau, kad jūs mielai ateitumėte, jeigu vienas kito nebijotumėte". Jie buvo vestfalai. Prieš mane stovėjo darbininkas B. Jis buvo 35 metų ir tikras vestfalas. „Aš bijau? – perklausė jis. – Apie tai negali būti nė kalbos!" Aš atsakiau: „Žmogau, nurimk! Pirmadienį iš tavęs visi fabrike juoktųsi, jei tu sekmadienį ateitum į bažnyčią. O tu pajuokos bijai!" – „Nebijau!" – pareiškė jis dar kartą. Vėl tariau: „Žmogau, tu mielai ateitum, bet..." – „Gerai! – sako jis. – Rytoj rytą ateisiu su giesmynu rankoj!" Ir sekmadienio rytą žygiuoja tas vestfalas, nešinas giesmynu, ir ateina į pamaldas. Kvartale visi vieni kitus pažinojo. Pirmadienio vakare jis užėjo pas mane ir tarė: „Jūs teisus. Fabrike man teko daug iškentėti, kad nuėjau į bažnyčią. Bet aš pastebėjau, koks tai teroras: mes šaukiame apie laisvę, tačiau esame apgailėtini žmonių vergai. Ir aš jiems nepasidaviau. Dabar papasakokite man daugiau apie Jėzų!" Tai buvo man pirmasis aiškiai atsivertęs žmogus.

Jūs suprantate? Viskas prasidėjo nuo to, kad jis atėjo į pamaldas, į vargingą, mažą bendruomenę. Kai vienas atsilaikė, vėliau atėjo ir kiti. Buvo pramušta siena. Dievas tada dar daug gyvybių išgelbėjo. Man susidarė įspūdis, jog darbininkams reikėjo valios pastangų apsispręsti ir ateiti į bendruomenę.

Maldauju jus dėl jūsų sielos išganymo (aš nesu bažnyčios ir pastorių arba bendruomenių ir jų vadovaujančių brolių propagandininkas, nes pirmiausia man rūpi jūsų išganymas) – prisijunkite prie krikščionių bendruomenės! Tai viena viešo krikščioniško tikėjimo dalis.

Antra yra tai, kad krikščionis turi lūpomis išpažinti Kristų.

Vokietijoje daugelis galvoja taip: „Aš moku bažnyčiai mokestį ir tuo Evangelijos platinimą perduodu pastoriui. Man daugiau niekas nerūpi". Dažnai aš noriu, kad nebebūtų bažnyčios mokesčio, o krikščionys, Jėzaus mokiniai ir mokinės, sužinotų: tai nėra tik pastoriaus reikalas, bet taip pat ir jūsų. Jėzaus vardas turi tapti žinomas ten, kur jūs būnate: įmonėje, įstaigoje, mokykloje. Ar jūs kada nors liudijote, kad Jėzus yra gyvas? Kad keiksmažodis – nuodėmė! Pasakoti nešvankius anekdotus – gėda prieš Dievą! Ar jau esate paliudiję, kad priklausote Jėzui? Žmonės tai išgirdę suklustų. Noriu jums kai ką pasakyti: kol neturite drąsos išpažinti savo Išganytojo, tol iš viso nesate tikri krikščionys!

Gerai klausykitės, ką Jėzus sako: „Kas išpažins Mane žmonių akivaizdoje, ir Aš jį išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje. Bet kas išsigins Manęs žmonių akivaizdoje, ir Aš jo išsiginsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje". Bus baisu, jei kada nors, teismo dieną, žmonės – krikščionys – išeis į priekį ir pasakys: „Viešpatie Jėzau, aš irgi tikėjau Tave!" O Jėzus tars Tėvui: „Aš jų nepažįstu!" – „Viešpatie Jėzau, aš juk buvau..." – „Aš tavęs nepažįstu! Tavo kaimynas nežinojo, kad eina į pragarą! Tu jo niekada neįspėjai, nors pats žinojai, kaip nepatekti į pragarą. Tu tylėjai, kai visi nešvankiai kalbėjo, kai reikėjo atverti lūpas ir išpažinti savo Išganytoją". – Tada jūs gal prieštarausite: „Taip, bet aš pats buvau toks silpnas, mano tikėjimas buvo silpnas!" – O Viešpats Jėzus atsakys: „Tu galėjai išpažinti savo silpną tikėjimą! Ir silpnas tikėjimas turi stiprų Išganytoją! Be to, tu turėjai išpažinti ne savo tikėjimą, o Mane! Aš tavęs nepažįstu!" „Kas išpažins Mane žmonių akivaizdoje, ir Aš jį išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje. Bet kas išsigins Manęs žmonių akivaizdoje, ir Aš jo išsiginsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje". Taip sako Jėzus. O Jis nemeluoja! Kada mes įgysime drąsos atverti burną?

Papasakosiu dar vieną įvykį. Prieš kelias savaites kalbėjau viename Rūro krašto mieste. Paskaitas organizavo jaunas au-

tošaltkalvis, mano draugas Gustavas. Gustavas tapo linksmu ir galingu Jėzaus liudytoju tada, kai lemiamą akimirką išpažino Jėzų. Pirmadienio rytą dažniausiai dirbtuvėje kiekvienas pasakoja, ką gėdingo veikė sekmadienį. Vienas sako: „Mes taip pasigėrėme, kad alus tekėjo iš akių!" Kitas pasakoja istorijas apie mergaites. „O kur tu buvai, Gustavai?" – klausia. Tada jis dar buvo mokinys. „Iš ryto buvau pamaldose, – atsakė jis. – O po pietų Veiglio namų jaunimo ratelyje pas pastorių Bušą". Na ir prasidėjo patyčios, o mažasis mokinys visai pasimetė. Staiga – tuo metu, kai visi darbo draugai ir meistras užgauliojo, jį apėmė baisus pyktis, ir Gustavas galvojo: „Visi yra krikščionys ir garsiai išpažįsta begėdiškumą, o jei aš kalbu apie Išganytoją – tai blogai?" Ir tą akimirką jis pasiryžo darbininkus laimėti Jėzui. Pradėjo nuo tokių mokinių kaip ir jis. Atskirai jiems kalbėjo: „Tu eini į pragarą! Eikš, einam kartu į Veiglio namus, į mūsų jaunimo ratelį. Ten išgirsi apie Jėzų!" Kai išlaikęs meistro egzaminus, jis išėjo iš ten, dirbtuvė buvo pasikeitusi. Pats tuo įsitikinau. Visi mokiniai be išimties buvo mūsų jaunimo ratelyje. Trys iš darbo draugų dalyvavo krikščioniškoje jaunimo sąjungoje. Dirbtuvėje daugiau niekas nedrįso pasakoti nešvankybių. Atėjęs naujas darbininkas norėdavo pradėti nešvarias kalbas, bet jį įspėdavo: „Užsičiaupk, žmogau, ateina Gustavas!" Jį gerbė. Šiandien jis vadovauja didelei automobilių remonto įmonei. Dievas palaimino jį visokeriopai.

Dar kartą klausiu: „Kur pagaliau yra krikščionys, turintys drąsos atverti burną savo Viešpačiui išpažinti?" Kiek liudijame Viešpatį, tiek augame dvasiškai!

Ar krikščioniškas tikėjimas yra asmeniškas dalykas? Ne! Pasauliui mes turime kalbėti apie Jėzų! Liaukitės niekingai tylėję! Nes Jėzus nepažins jūsų paskutiniąją dieną.

Kai Trečiajame reiche mano šešiolikmečius, septyniolikmečius jaunuolius imdavo į kariuomenę, kiekvienam padovanodavau mažą Bibliją ir pasakydavau: „Klausykite! Nuvykę į paskyrimo vietą, pirmą vakarą pasidėkite ant stalo Bibliją, viešai ją atsiverskite ir skaitykite. Kils baisus triukšmas. Bet kitą dieną jis liausis. Jei to nepadarysite pirmąją dieną, niekada nepasieksite pergalės". Ir berniukai taip darė. Pirmą dieną Biblija buvo ant stalo. „Ką tu čia skaitai?" – „Bibliją!" Kiekvieną kartą tai veikė lyg rankinės granatos sprogimas, nes vokiečiai krikščionys gali skaityti kiekvieną šlamštą, tik ne Bibliją. Mano draugas

Paulius (jis, deja, žuvo), kitą rytą atsikėlęs ir atidaręs spintelę Biblijos neberado. Jis apsidairė aplink. Vienas šaipėsi. Paskui kitas padėjo. „Ar jūs pavogėte mano Bibliją?" – klausia jis. – „Hmm" – „Kur mano Biblija?" – „Ją turi papulkininkis!" – Paulius suprato, kad dabar jam teks kovoti. Vakare, atlikęs tarnybą, susikaupė tyliame kampelyje ir pasimeldė tokiais žodžiais: „Viešpatie Jėzau, aš esu visai vienas. Man tik 17 metų. Prašau Tave, neapleisk dabar manęs! Padėk man, kad galėčiau Tave išpažinti!" Tada jis nuėjo pas papulkininkį. Pasibeldė. „Įeikit!" Papulkininkis sėdėjo prie rašomojo stalo. Ant to paties stalo gulėjo Pauliaus Biblija. „Ko norit?" – „Prašau jus atiduoti mano Bibliją. Ji mano nuosavybė". – „A! – Jis paėmė Bibliją ir pavartė. – Taigi ji priklauso tau?! Ar tu nežinai, kad tai labai pavojinga knyga?" – „Taip, žinau. Biblija pavojinga net tada, kai yra uždaryta spintoje. Net tada ji sukelia nerimą". – Papulkininkis išsitiesė. – „Sėskis!" – Ir prisipažino: – „Ir aš norėjau studijuoti teologiją". – „Tai jūs atsisakėte tikėjimo?" – paklausė Paulius. Prasidėjo nuostabus pokalbis, per kurį keturiasdešimties metų vyras tarė septyniolikmečiui jaunuoliui: „Aš esu labai nelaimingas. Bet grįžti nebegaliu, nes turėčiau daug ką prarasti". O berniukas atsakė: „Vargšas papulkininki! Juk Jėzus vertas kiekvienos aukos!" Papulkininkis išlydėjo berniuką sakydamas: „Tu esi laimingas žmogus!" – „Taip, papulkininki!" – patvirtino Paulius. Ir su savo Biblija išėjo. Kareivinėse daugiau niekas jam nesakė nė žodžio!

Ak, kur tie krikščionys, turintys drąsos neišduoti tikėjimo?!

Ar krikščioniškas tikėjimas asmeniškas dalykas? Taip! Atgimimas ir gyvenimas tikėjime atsispindi giliausiame širdies kampelyje!

Ar krikščioniškas tikėjimas asmeniškas dalykas? Ne! Krikščionys jungiasi į bendruomenes, lanko pamaldas, dalyvauja Biblijos skaitymo, jaunimo, moterų, vyrų rateliuose. Krikščionys atveria burnas ir išpažįsta savo Viešpatį. Pasaulis turi matyti, kad Jėzuje Dievas uždegė ugnį!

Kada žus pasaulis?

Prieš kurį laiką šnekėjausi su vienu įmonininku. Jis paplojo man per petį ir pasakė: „Pastoriau, kaip gražu, kad jūs kalbate berniukams apie gėrį!“ Aš atsakiau: „Norėdamas būti visai sąžiningas, turiu pasakyti, kad daug iš to nesitikiu. Biblijoje parašyta, kad žmogaus širdis pikta nuo gimimo. Manau, kad pamokymai čia ne per daug gelbsti. Norėčiau visai ko kito“. – „Taip, ko tada jūs norėtumėte?“ – „Labai norėčiau, kad tie berniukai taptų Viešpaties Jėzaus nuosavybe ir amžinai būtų Dievo vaikai!“ – sakiau jam. „Ak, tarė jis, – pastoriau, kokie žodžiai! Pasilikime stovėti kojomis ant žemės!“ Geras posakis, ar ne? „Pasilikime stovėti kojomis ant žemės!“ Garsiai nusijuokiau ir paklausiau: „Ant kokios žemės norite pasilikti, mielas direktoriau? Argi jūs nepastebėjote, kad žemė po jūsų kojomis jau seniai svyruoja?“

Manau, kad nebūtina būti direktoriumi, kad galėtum pastebėti, jog žemė po mūsų kojomis pasidarė be galo nepatikima. Iš tikrųjų tai yra baimė, slegianti žmones. Visi norėtų būti saugūs, bet kiekvienas jaučia, kad niekur nėra saugumo. Vienas atidaro sąskaitą Šveicarijos banke, kitas statosi slėptuvę Bolivijoje. Kur nors juk bus saugu! Tačiau visi jaučiame – saugumo nėra! Natūralu, kad mūsų laikais vėl iškyla klausimas: „Kas laukia pasaulio?“ Mes klausiame: „Kada bus pasaulio pabaiga?“

Prieš keletą metų pasirodė žinomo šveicarų rašytojo Diurenmato pjesė „Fizikai“. Pjesė baigiasi fiziko žodžiais apie pasaulio ateitį: vieną dieną žmonija sunaikins save atomine bomba, ir pasaulis žus. O paskui sakoma: „Ir kažkur vis nesustodama ir beprasmiškai suksis radioaktyvi žemė“. Tiesiog galime įsivaizduoti išmirusią, sunaikintą žemę, beprasmiškai besisukančią visatoje. Bet aš netikiu, kad taip bus, kad radioaktyvi žemė suksis kur nors visatoje. Jei pasakyčiau tai rašytojui Diurenmatui, jis paklaustų: „Kodėl jūs tuo netikite? Juk aišku kaip dieną, kad taip bus!“ Turėčiau jam paaiškinti: „Todėl, kad Biblijoje parašyta kitaip. Viešpats Jėzus pasakė: Žmonių giminė neišnyks iki pabaigos'. Taigi išeis ne taip, kaip jūs galvojate, nors ir labai panašiai!“

Tad kyla klausimas: „Kokiomis ateities prognozėmis tikėti?“

Galiu pasakyti, kad yra dvi prognozės, kuriomis tikėti tikrai negalima.

Vieną buvo puikiai įvaldęs Jozefas Gebelsas. Tiesiog girdžiu jį sakant: „Po penkerių metų vokiečių miestai stovės gražesni negu kada nors anksčiau". Tai paprasčiausias išsigalvojimas. Ateities paveikslą kuriu tokį, kokį pats trokštu matyti. Tokia prognoze geriausiai naudojasi vadinamieji „Jehovos liudytojai". Senesnieji iš mūsų dar atsimena 1925 metais visuose gatvių kampuose kabančius plakatus: „Milijonai dabar gyvenančių žmonių nemirs". Šį šūkį paskelbė „rimti Biblijos tyrinėtojai". Bet žmonių mirė tiek, kiek niekada anksčiau pasaulio istorijoje. Paprasčiausiai apie ateitį buvo išgalvota kažkas gražaus. Vėliau jie pasivadino „Jehovos liudytojais". Dabar jie tikriausiai vėl ką nors sugalvos.

Kita prognozė – ieškojimas atsakymo pas žynius. Turiu pripažinti, kad čia nieko neišmanau. Ir visai nenorėčiau ką nors suprasti apie būrimą, spiritizmą, šokinėjantį staliuką, kortas, horoskopus ir dar nežinau ką. Pasakysiu, kodėl nenorėčiau apie tai nusimanyti. Biblijoje kelis kartus pasakyta: „Taip sako Viešpats. Kas klausia būrėjų, ženklų ir žvaigždžių aiškintojų, tas turi būti išvytas iš Mano žmonių". Aš labai vertinu, kad priklausau Dievo žmonėms ir esu išganytas, todėl saugosiuosi tokių dalykų. Prašau ir jus dėl jūsų sielų išgelbėjimo – pasitraukite vienumon, šaukitės Jėzaus, išpažinkite šią nuodėmę ir prašykite atleidimo!

Aš pasiryžau pasitikėti Dievo žodžiu Biblijoje. Nes pirma, jis yra suprantamas, patvirtintas tiesa. Ir antra, Biblijos vyrai pasakė: „Taip sako Viešpats!" Taigi yra teisingas būdas, nurodantis, kaip sužinoti ateitį – Biblija kalba mums apie ją.

Kai paskutinysis karas pasiekė savo aukščiausią tašką, slaptoji valstybės policija uždraudė man kalbėti. Negalėjau keliauti ir skaityti paskaitų. Tik Esene man dar buvo leista kalbėti. Ir nors kiekvieną vakarą, krentant bomboms, kokiame nors rūsyje vedžiau Biblijos valandėlę, turėjau daug laiko. Tada gerai išstudijavau Apreiškimą Jonui, paskutiniąją Biblijos knygą. Ir man paaiškėjo: „Ši knyga yra labai aktuali!" Nusprendžiau papasakoti kitiems, ką aš supratau.

Dabar norėčiau ir jums atskleisti, ką Biblija sako apie ateitį.

1. Jėzus vėl ateis

Biblijoje aiškiai parašyta: svarbiausias krikščionių ateities lūkestis – atėjimas Jėzaus Kristaus, apgaubto šlovės!

Kai Jis žengė į dangų, Jo mokiniai stovėjo ir žiūrėjo, kaip Jėzus dingo aukštybėse. Apie tai pasakyta: „Jį paslėpė debesis". Ir staiga prieš mokinius atsirado du Dievo pasiuntiniai, kurie tarė: „Jėzus ateis taip pat, kaip esate Jį matę žengiant į dangų". Jėzus vėl ateis! Vieną dieną iš Dievo pasaulio Viešpats Jėzus šlovingai nužengs į mūsų trijų matavimų pasaulį. Tokia yra krikščionių viltis.

Dabar turiu jums papasakoti, kaip ši žinia man paaiškėjo. Maždaug prieš 35 metus, kai buvau visai jaunas pastorius, atvykau į kalnakasių rajoną Esene. Aš, 27 metų vaikinas, atsidūriau tarp maždaug 12 000 kalnakasių. Jokiam žmogui nebuvo įdomu, ką aš žinau. Rajono viduryje plytėjo didelė nyki aikštė, apsupta daugiabučių nuomojamų namų. Viename tos aikštės kampe dar stovėjo mažas namelis. Tame namelyje įsirengiau nedidelę salę, kurioje pradėjau Biblijos valandėles: Biblijos skaitymą ir aiškinimą. Buvo puiku, kai pamažu pradėjo ateiti žmonės: keletas kalnakasių, komunistų ir laisvamanių, kurie norėjo išgirsti, ką pasakys šis „šventikas", kelios močiutės, keli vaikai, du trys jauni vaikinai. Ši maža bendruomenė, kuri čia susirinkdavo, sunervino visus rajono žmones. Mums kiekvieną kartą pradėjo trukdyti. Vieną vakarą išmušė langus. Mes padarėme langines. Kitą kartą į langines mėtė akmenis. Dar kitą kartą tiesiai prieš salės duris sugalvojo žaisti futbolą su skardinėmis ir sukėlė tokį triukšmą, kad savo paties žodžių nebuvo galima girdėti. Kai kada surengdavo prie mūsų pastato demonstracijas su pučiamaisiais instrumentais. Dainuodavo: „Niekas mūsų neišvaduos – jokia aukštesnė būtybė, joks Dievas, joks valdovas, –/išsivaduoti galim tik mes patys!" O viduje mes giedojome: „Dievas yra meilė,/Jis mane atpirko!" Vieną dieną buvo ypač baisu. Atrodė, tikras pragaras. Bet tada atsitiko keistas dalykas. Staiga kažkas trenkėsi į duris ir kažkas sunkaus nukrito ant žemės. Aš pamaniau, kad dabar jie metė bombą! Girdėjau, kaip žmonės išbėgiojo. Mums sustojo širdys. Lauke pasidarė labai tylu. Atidariau plačiai duris ir pamačiau: lietaus baloje gulėjo didžiulis geležinis kryžius. Jie nuvertė jį nuo katalikų vyrų vienuolyno ir sviedė mums į duris: „Štai, turėkite sa-

vo Kristų! Į purvą Jį!“ Buvo tamsus lapkričio vakaras. Lijo. O kryžius gulėjo baloje. Aš stovėjau toje beviltiškoje vietoje tarp nuomojamų namų ir kasyklų bokštų. Už manęs glaudėsi mažutė bendruomenė, drebėdama ir virpėdama iš baimės. O nukryžiuotojo Išganytojo atvaizdas gulėjo baloje! Aš pamaniau: „Dievas turėtų tūkstanteriopų priežasčių nusisukti nuo šio pasaulio. Bet Jis to nedaro! Jis siunčia savo Sūnų! Ir šis Dievo Sūnus atlieka kažką negirdėto: Jis prisiima mūsų kaltę ir leidžiasi prikalamas prie kryžiaus. Žmogus turėtų parpulti prieš šį Išganytoją, Jį pagarbinti, bet ne – jis ima Jo atvaizdą ir meta į balą. Taip žmogus spjauna į ištiestą Dievo ranką!“ Bet žinote? Tie bent nekentė Jėzaus. O mūsų dienų piliečiai meta Jo kryžių į balą visiškai abejingai!

Manyje degė pyktis. Aš galvojau: „Ką Dievas dabar darys? Juk iš dangaus turi kristi ugnis!“ Tačiau iš dangaus ne ugnis krito, bet lietus. O nukryžiuotojo Išganytojo atvaizdas gulėjo baloje. Tolumoje išgirdau piktai juokiantis. Jie išjuokė mane. Bet staiga man dingtelėjo: „Taip nebus, kad Dievo Sūnus, kuris mirė už pasaulį, būtų niekinamas. Taip nebus! Jis kol kas slepia savo galią ir didybę. Bet ateis diena ir šis pasaulis, kuris Jį niekina, turės pamatyti, kad Jėzus buvo vienintelė mūsų, žmonių, galimybė išsigelbėti ir kad Jis yra pasaulio Karalius. Jis vėl ateis apgaubtas šlovės!“ Kai tą lietingą vakarą stovėjau nykioje aikštėje tarp savo bendruomenės ir kryžiaus, gulinčio baloje, ir rengiausi grįžti į mūsų salę, pirmą kartą tikrai apsidžiaugiau nuostabia žinia: Jėzus vėl ateis! Aš žengiau prie sakyklos, atsiverčiau Evangelijos pagal Matą 24-ąjį skyrių ir skaičiau: „... ir jie pamatys Dievo Sūnų, ateinantį dangaus debesyse su didžia galybe ir šlove“. Nuo to laiko tuo džiaugiuosi.

Žinote? Kai matau, kaip mano Išganytojas niekinamas, Išganytojas, kuris išgelbsti iš mirties, atleidžia nuodėmes, padaro žmones laimingus, tuomet džiaugiuosi, kad ateis diena, kada nuo Jo nukris paniekos apsiaustas, ir Jis stovės apgaubtas didybės ir šlovės!

Pirmą kartą įžengęs į didelį jaunimo klubą Esene, pamačiau ant sienos vienintelį paveikslą. Didelėje salėje kabojo ateisiančio Viešpaties Jėzaus paveikslas. Apačioje matėsi miestas, virš jo debesys, o dangaus debesyse – baltas arklys. Ant arklio sėdėjo Jis, Karalius, ir kėlė ant kryžiaus perdurtąją ranką. Aš pasakiau savo pirmtakui pastoriui Veigliui: „Ar neatrodo šis paveikslas

juokingas jaunimui? Aš pakabinčiau kitokį!" Jis paaiškino: „Mielas broli Bušai, visą savaitę berniukai būna įstaigose, mokyklose, fabrikuose, kasyklose. Kai ten jie išpažįsta Viešpatį Jėzų, girdi tik pajuoką, panieką. Ir kai nenori nusidėti kartu su kitais, būna išjuokiami, užsipuolami. Tada jie dažnai praranda drąsą. O kai jie sėdi čia, paveikslas jiems turi sakyti: 'Jėzus – Nugalėtojas. Tuo negalima abejoti. Pasaulis bus visas Jo!'"

Trečiojo reicho laikais mane areštavo Darmštate, kai dideliame susirinkime kalbėjau apie Jėzų. Sėdėjau automobilyje šalia SS komisaro. Aplink mus stovėjo šimtai žmonių. Vairuotojui įsakė: „Važiuok!" Variklis neužsivedė. Automobilis buvo tikrai geras, bet variklis neužsivedė. „Važiuok!" – šaukė komisaras. Aš kaip kalinys sėdėjau šalia jo. Variklis neužsivedė. Ir staiga jaunuolis iš tos sujaudintos minios persmelkiančiu balsu suriko: „Kad Jėzus nugalės, nuspręsta amžiams, Jo bus pasaulis visas. Nes po Jo mirties viskas Jam atiduota. Kai Jis ant kryžiaus iškentėjo, pakilo į savo sostą. Taip, Jėzus nugalės!" Ir dingo tas jaunuolis minioje. Pagaliau variklis užsivedė. Komisarui pasakiau: „Jūs vargšas žmogus! Pergalę aš pasieksiu!" Jis palūžęs sumurmėjo: „Anksčiau ir aš priklausiau krikščioniškai jaunimo sąjungai". – „Taip? – nustebau. – O šiandien suiminėjate krikščionis?! Vargšas žmogau, nenorėčiau būti jūsų vietoje!" Taip nuvažiavome į kalėjimą. Bet man buvo gera, nes žinojau, kad vėl ateis Jėzus.

Juo tamsesni tampa laikai, juo svarbesnis yra Jėzaus sugrįžimo laukimas.

Ar žinote, kad šis Jėzaus grįžimas į žemę bus trečiasis Jėzaus atėjimas?

Pirmąjį kartą Jėzus atėjo kaip žmogus, kada Jis, kūdikis, Marijos pagimdytas, gulėjo ėdžiose Betliejuje. Šį įvykį minime per Kalėdas. Ar jūs žinote, ką reiškia Kalėdos? Dievo Sūnus tapo žmogumi, kad taptų mūsų broliu, kad padarytų mus Dievo vaikais.

Antrasis Jėzaus atėjimas vyksta dvasioje dabar, šiandien. Jis pasakė: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu". Ar žinote, kodėl evangelizuojama? Mes norėtume padėti Jėzui dabar ateiti pas jus. Biblijoje parašyta: „Visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė galią tapti Dievo vaikais". Jūs turite atverti Jėzui savo širdį!

Ir trečią kartą Jis ateis apgaubtas šlovės čia, į šią žemę. Nuoseklu, ar ne? Iki to laiko mes būsime gyvenę visose valdymo

sistemose: konstitucinėje monarchijoje ir absoliutinėje monarchijoje, prezidentinėje demokratijoje ir liaudies demokratijoje, diktatūroje ir t. t. Ir būsime pamatę, kad jos visos nedaug vertos. Tada ateis Jėzus – mano Karalius – ir parodys, kaip reikia valdyti!

2. Kas bus prieš Jėzaus sugrįžimą

Biblija sako, kad pasaulis gyvuos šimtmečius. Bet paskui beveik nepastebimai pasaulio istorija artės prie pabaigos. Tas laikas Biblijoje niekaip nevadinamas, bet aš jį pavadinsiu paskutiniuoju laiku.

Biblijoje rašoma, kad visą pasaulį apims bejėgiškumas, žmonės nesugebės spręsti problemų. Paskutiniuoju laiku paaiškės, jog žmogus yra bejėgis ir apleistas. Pats Viešpats Jėzus išvardijo keturis šiam paskutiniajam laikui būdingus požymius.

Jis sako, kad bus politinis chaosas: „Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę". Dar niekada pasaulio istorijoje nebuvo tiek daug ir gerai apmokamų diplomatų, kurie rengtų daugelį brangių konferencijų, kaip mūsų laikais. Ir dar niekada nebuvo taip beprotiškai ginkluojamasi už žmonių pinigus, kaip mūsų dienomis. Už tuos pinigus, kurie išleidžiami atominiam ginklavimuisi, būtų galima pastatyti didmiesčius ir visiems užtektų butų. Bet ne, – sakoma: „Mes turime ginkluotis!" Mažiausia valstybė stengiasi turėti atominių bombų. Tačiau ir žmonių ilgesys taikos dar niekada nebuvo toks didelis. Mes trokštame taikos! Joks žmogus nenori karo. Bet lyg pamišėliai visi ginkluojasi. Tai juk paskutiniojo laiko politinis chaosas!

Antrasis požymis – bejėgiškumas ūkio srityje. Jėzus sako: „Bus badas ir brangymetis". Žemė užaugina pakankamai gėrybių, tad visi galėtų būti sotūs. Dar niekada nėra buvę tiek daug ekonomistų kaip šiandien. Tačiau pasaulio ekonomika dabar tokia komplikuota kaip niekada anksčiau. Remiantis Jungtinių Tautų pranešimais, daugiau negu pusė žmonijos alksta. Ar tai normalu? Tokios aukštos civilizacijos visuomenė sukaupusi pakankamai gėrybių, o žmonės neturi ko valgyti?! Nemokame ūkininkauti, esame bejėgiai.

Trečiasis paskutiniojo laiko požymis – religinis chaosas. Jėzus išreiškia taip: „Sakys jums: 'Kristus čia arba ten'".

Stovi prieš mane jaunuolis ir kalba: „Kuo man tikėti? Yra Romos katalikai, graikų katalikai, reformatai, liuteronai, unitai, metodistai, baptistai, išganymo armija, sekmininkai, Jehovos liudytojai, naujieji apaštalai, islamas, budizmas ir t.t. Kuo tikėti?" Nusijuokiau ir pasakiau: „Jaunuoli, nusiraminkite, bus dar blogiau! Taip sako Biblija".

Kai žmonės nebesivadovauja Dievo Žodžiu, velnias juos supainioja. Dievas tai leidžia. „Čia Kristus, ten Kristus!" Religinė painiava yra baisi. Dažnai matau, kaip didmiesčiuose žmonės nuo vienos religinės sensacijos bėga prie kitos. Man darosi neramu. Aš norėčiau jums pasakyti, kad joks evangelistas negali padaryti jūsų laimingų. Jei jūs patys nerasite Išganytojo, jums niekas niekada nepadės!

Yra dar ir ketvirtasis paskutiniojo laiko požymis – išsisklaidžiusi Izraelio tauta vėl turi būti surinkta Palestinoje. Tiesiog nuostabu, kad jau yra Izraelio valstybė! Kai kas sako, kad tai ne požymis. Bet neseniai buvau sustojęs prie muitinės Šveicarijos pasienyje, o prieš mane stovėjo automobilis su Izraelio valstybės ženklu. Aš mąsčiau: „Biblijos pažadai pildosi! Tai rodo net automobilių numeriai!"

Mano tėvas pasakojo, kad 1899 metais žydams buvo pasiūlyta prisiglausti Madagaskare. Tuomet žydai pasakė: „Ne! Mums pažadėta tik tėvų žemė!" Visas pasaulis galvojo, kad tai niekada neįvyks! Vis dėlto šiandien yra Izraelio valstybė.

Taigi paskutinysis laikas rodo, kad žmonija, nepaisant pažangos, darosi vis bejėgiškesnė ir nesugebanti spręsti savo problemų. Negaliu pasakyti, kiek truks paskutinysis laikas. Biblija nenurodo metų. Bet ji mus įspėja: „Budėkite!" Paulius sako apie Jėzaus mokinius: „Mes nepriklausome nakčiai nei tamsai. Todėl nemiegokime kaip kiti, bet budėkime ir būkime blaivūs!"

Bet kai bejėgiškumas bus pasiekęs aukščiausią tašką, tuomet, dar prieš Jėzui grįžtant, ateis Antikristas. Tą laiko atkarpą norėčiau pavadinti pabaiga. Paskutiniojo laiko bejėgiškumą jaučiame jau dabar. O šis bejėgiškumas šaukiasi stipraus žmogaus. Ir kai jis pasieks viršūnę, tuomet ateis stiprus, didis žmogus, kuris pasivadins pasaulio išgelbėtoju. Deja, tai bus ne Kristus, o Antikristas.

Pagal Bibliją, iš tautų jūros iškils diktatorius ir paims į savo rankas pasaulio valdžią. Jį vadinsime Antikristu. Jis dar kartą suvienys pasaulį. Per šią istorijos atkarpą išryškės žmogaus at-

kaklumas. Tai bus paskutinis pasaulio bandymas pačiam save išgelbėti remiantis politika ir ekonomika. Biblija puikiais vaizdais perteikia paskutiniąją diktatūrą. Norint juos suprasti, reikia Šventosios Dvasios globos. Pasakysiu, kaip Biblija kalba apie Antikristą, tą paskutinįjį despotą. Jonas sako: „Ir išvydau iš jūros išnyrant žvėrį, turintį dešimt ragų ir septynias galvas, o ant jo ragų buvo dešimt diademų ir ant jo galvų piktžodžiavimo vardai". Ką reiškia šis paveikslas?

Jūra – tai pasaulio tautos, žmonija. Kas buvo prie jūros, tas žino, kokia ji nerami. Taip pat ir žmonija. Ji nebūna rami. Ji nuolat „banguoja". Paskutinysis pasaulio išgelbėtojas išeis iš žmonijos gilumos. Visi didieji paskutiniųjų dešimtmečių politikai vadino save išgelbėtojais. Jie iškilo iš tautų jūros: mažasis korsikietis Napoleonas, mažasis Pasaulinio karo jefreiteris Adolfas Hitleris, batsiuvys Stalinas. Visi jie yra Antikristo pirmtakai. Jie kilę iš apačios, iš liaudies. O laiminga liaudis šaukia: „Jis iš mūsų tarpo!" Bet mano Išganytojas – Jėzus Kristus – ateina ne iš tautų jūros, o iš Dievo pasaulio. Jis yra gyvojo Dievo Sūnus!

Antikristas vadinamas žvėrimi. Ką tai turėtų reikšti? Apie žmogų Biblijoje pasakyta: „Dievas sutvėrė žmogų pagal savo paveikslą!" Kuo arčiau Dievo, tuo žmogiškesnis esi. Ir priešingai: kuo labiau sukiesi nuo Dievo, tuo žvėriškesnis daraisi. Didysis krikščionybės priešas Nyčė sakė: „Kilniausias žmogus yra šviesiaplaukis išgama". Antikristas bus žmogus, visiškai nepripažįstantis Dievo. Dievas stovės už jo nugaros, todėl jis bus gyvulys – išgama be širdies.

Žvėris su septyniomis galvomis. Ką tai reiškia? Vadinasi, jis bus nekvailas! Žmonės sakys: „Jis turi galvą!" Jis turi „liūto nasrus". Tai reiškia: jis pripildys pasaulį propagandos. Mes jau esame girdėję truputį „liūto nasrelių", kai tai skambėjo iš visų garsiakalbių. O, galiu įsivaizduoti, kokia sklis beprasmė propaganda, kai ateis Antikristas! Jam visi pritars; tai bus paskutinis žmogaus bandymas išganyti pasaulį be Išganytojo Viešpaties Jėzaus. Žmogus turės būti išganytas be atgailos ir atsivertimo. Ir visi klausimai išsispręs: politiniai, nes Antikristas sukurs vieną valstybę pasaulyje, ūkiniai, nes visi gaus maisto korteles, net religiniai, nes bus aiškiai pasakyta: „Aš esu pasaulio išganytojas. Garbinkit mane!"

Nejauku matyti, kaip mes skubame į šį paskutinįjį laiką.

Antikristui pritars visas pasaulis. Tiktai krikščionys sakys:

„Mes tavęs negarbinsim! Ne! Mes turime Išganytoją – Jis yra Jėzus“ Kiekvienas turės nešioti ženklą. Tada prasidės persekiojimas. Biblijoje yra tokie žodžiai: „... kad niekas negalėtų pirkti ar parduoti, jei neturės to ženklo“. Apie tai švabas, vardu Auberlenas, prieš 150 metų rašė: „Kol kas mes gerai nesuprantame, bet ateis laikas, kai viskas paaiškės“. O mes jau suprantame. Mes jau žinome tokias valstybes ir ką tai reiškia, kai žmogus negauna leidimo imigruoti, negauna duonos kortelės, negauna darbo knygelės. Tegu jis tiki ką nori, bet jis yra benamis ir beteisis.

Kai skaičiau panašias vietas, pagalvojau: „Yra žmonių, kurie mano, kad Biblija pasenusi knyga. Ne Biblija pasenusi, o mūsų pasaulėžiūra. Biblija mus veda į ateitį“.

Antikristas leis viską, tik ne išpažinti tikrąjį Išganytoją Viešpatį Jėzų Kristų. Todėl dar kartą vyks didelis krikščionių persekiojimas.

Kartą pasakojau apie šiuos dalykus savo vaikams. Mano mažoji dukra pradėjo verkti. „Vaike, – paklausiau, – kodėl tu verki?“ Ji sukūkčiojo: „Tai gali prasidėti kiekvieną dieną“. –„Taip, – atsakiau, – gali“. – „O jeigu aš negalėsiu būti ištikima Išganytojui, kas tada?“ Jai paaiškinau: „Tai būtų labai baisu. Bet tau reikia tik vieno: tu jau šiandien būk Jo pusėje“. Juk taip atsitikti gali net rytoj. Tada nebeturėsime galimybės rasti Jėzų. Daugiau nebebus pamaldų. Varpus sulydys ir perdirbs į paminklus Antikristui. Iš bažnyčių padarys muziejus, kuriuose pakabins Antikristo jaunystės fotografijas. Žmonės ieškos paguodos. Bet kadangi jie atmetė Jėzų – vienintelį Guodėją, tuomet niekas nepadės, jokio Guodėjo nebebus. Štai ką rašė pranašas Jeremijas: „Kadangi jūs Mane atmetėte, – sako Viešpats, – jums daugiau nebebus Guodėjo“. Tada visiškai nusivylęs žmogus ieškos paguodos tik pas kitus panašius žmones. Manau, krikščionys bus laikomi laimingais, net jei jie turės mirti. Tuo baisiu laiku jie turės Guodėją.

Mane sujaudino Jėzaus žodžiai: „Žmonės kankinsis bijodami ir laukdami to, kas dar turės ištikti pasaulį“. O Apreiškime Jonui sakoma, kad Antikristas pripildys pasaulį pučiamųjų instrumentų muzikos ir vėliavų. Galvojau: „Koks čia derinys: kalbama apie baimę, laukimą ir apie dideles sėkmes?“ Bet nuo 1933 metų aš žinau, kad pasaulyje gali skambėti pučiamųjų orkestrų muzika, plaikstytis vėliavos, tačiau žmonės sukaustyti baimės ir neaiškios ateities laukimo.

Bet kai Antikristas pasieks savo galybės viršūnę, kada triumfuos ir manys, kad Jėzaus giesmė nutildyta amžiams, tada įsikiš Dievas – ir Jėzus vėl ateis apgaubtas šlovės! Apie Antikristą tada nedaug bus kalbama. Jėzus jį nušluos savo lūpų kvapu!

Juo tamsesni darosi laikai, juo labiau ryškėja žmogaus bejėgiškumas ir antikristiškos valstybės bruožai, bet kartu aukščiau pakelia galvas žmonės, kurie skaito Bibliją. Jie laukia Jėzaus sugrįžimo!

3. Kas bus, kai sugrįš Jėzus

Biblijoje rašoma, jog pirmiausia Jėzus karaliaus šioje žemėje tūkstantį metų. Tai tikriausiai irgi pasakyta netiesiogiai ir reiškia, kad Jėzus valdys ilgai. Aš manau, kad viskas vyks nuosekliai: pirma, išryškės žmogaus bejėgiškumas, paskui bus paskutinysis žmogiškojo užsispyrimo bandymas išgelbėti pasaulį. Ir pagaliau pradės valdyti mano Karalius! Jis gali valdyti! Nueikite į namus, kuriuos valdo Jėzus. Taip, jau šiandien yra tokių namų! Tik įėję galite pajusti – čia kitokia nuotaika!

Pažinojau jauną porą. Vieną dieną vyras atsisėdo prieš mane ir pasakė: „Norėčiau pasiduoti Dievui. Iki šiol neigiau Dievą. Viešai kalbėjau prieš Jį. Daugiau nebegaliu“. Ir tada paaiškėjo. Sužlugo jo santuoka. Jis aiškino: „Norėjau parodyti pasauliui, kad ir be Dievo galima laiminga santuoka“. O dabar viskas pašlijo. Jie susimušė prie savo pirmojo kūdikio lavono. Vyras prisipažino: „Dievas yra prieš mus. Iškeliu baltą vėliavą“. Vaiko laidotuvės, kuriose buvau, labai sujaudino. Čia – vaiko karstas. Ten – vyras su savo šalininkais. Priešais – jauna, graži moteris, įnirtusi, apsupta vienminčių. Du pasauliai, dvi partijos, o tarp jų – miręs vaikas. Maždaug po metų ir žmona įtikėjo Viešpatį Jėzų. Nepamiršiu, kaip per vienas Velykas ji man parašė: „Jis prisikėlė ir mano širdyje!“ Tada jie dar kartą susituokė, nes anksčiau nebuvo tikrai sutuokti. Ir dabar viską pradėjo iš pradžių. Tai buvo labai savarankiški, protingi žmonės, ir jų gyvenimas pasidarė nuostabus. Jis man taip pasakė: „Matote, anksčiau mums viskas blogai sekėsi“. – „Kodėl dabar gerai?“ – įterpiau klausimą. Jis švytėdamas atsakė: „Nes dabar pas mus karaliauja Jėzus! Dabar mano žmona daugiau nebesako: ‘Valdau aš!’, ir aš nebesakau: ‘Ir aš valdau!’ Dabar mes klausiame: ‘Ko nori Jėzus?’

Ir mums labai gerai sekasi!“ Tada supratau: jei Jėzus namuose taip gražiai, gerai ir šlovingai valdo, tai kaip bus, kai Jis valdys visą pasaulį?! Toji tūkstančio metų karalystė bus tikras stebuklas. Įsivaizduokite Jėzų – Karalių! „O tos šlovingos dienos,/ kur Tu – Jėzau Kristau – Saulė!“

Tūkstantį metų Jėzus valdys. Paskui ta laimingoji žmonija bus dar kartą bandoma, ar širdys iš tikrųjų pasikeitė. Įleis velnią ir paaiškės, kad žmogaus širdis visai nepasikeitė, žmonija liko tokia, kokia buvo. Biblija tik nurodo: įvyks paskutinis sukilimas prieš Dievą. Ir tada ateis pasaulio pabaiga. Saulės sistema suskils. „Dangus ir žemė praeis“. Išsipildys Biblijos žodžiai: „Paskui aš pamačiau didelį baltą sostą ir jame Sėdintįjį... Ir pamačiau mirusiuosius, didelius ir mažus, stovinčius priešais sostą. Ir buvo atskleistos knygos... Ir jei kas nebuvo rastas įrašytas į Gyvenimo Knygą, buvo įmestas į ugnies ežerą“.

Kartą manęs kažkas paklausė: „Kur stovės sostas, jei viskas dings?“ Aš atsakiau: „Tuo gali nesirūpinti. Verčiau rūpinkis, kaip tu stovėsi prieš sostą!“ Juk galima pražūti. Geriau norėčiau, kad Biblijoje šios baisios tiesos nebūtų. Deja, mes galime amžinai pražūti!

Papasakosiu atsitikimą. Vienoje Škotijos pilyje buvo susirinkę draugai. Kalbėjo apie krikščionybę. Svečiai sėdėjo prie židinio, kuriame degė ugnis. Ir čia elegantiškas pagyvenęs svečias sako namų šeimininkei: „Iš jūsų žodžių suprantu, kad esate krikščionė. Ar jūs rimtai tikite tuo, kas parašyta Biblijoje?“ – „Taip!“ – „Kad mirusieji prisikels?“ – „Taip!“ – „Ir kad mes visi būsime teisiami?“ – „Taip!“ – „Ir kad kas neįrašytas į Gyvenimo Knygą, nueis į pragarą?“ – „Taip, aš tuo tikiu!“ Tada svečias nuėjo į salės kampą, kuriame kabojo narvelis su papūgėle. Jis išėmė papūgėlę iš narvelio, priėjo prie židinio ir ketino įmesti paukštį į ugnį. Išsigandusi šeimininkė griebė jį už rankos ir sušuko: „Ką jūs darote?! Vargšas paukštelis!“ Svečias nusijuokė: „Klausykite, jums šio vargšo paukštelio gaila, o jūsų vadinamasis meilės Dievas mes į ugnį milijonus žmonių. Keistas meilės Dievas!“ Akimirką buvo tylu. Tada šeimininkė tarė: „Jūs klystate! Dievas nieko nemes į pragarą. Mes patys laisva valia bėgame ten. Dievas nori, kad visi žmonės būtų išganyti!“

Biblijoje parodytas baisus pasaulio teismas. Ten aprašytas Dievo Teisėjo sostas: „Ir pamačiau mirusiuosius, didelius ir mažus, stovinčius priešais sostą“.

Žmogus, išgirdęs apie Dievo teismą, sako: „Tai netiesa!“ Vieną iš mano jaunųjų draugų fabrike kažkas paklausė: „Ar tu iš tikrųjų tiki, kad bus paskutinysis teismas?“ – „Taip, tikiu“. Kažkuris bendradarbis pasijuokė: „Dėmesio! Kiek dabar yra žmonių žemėje? Ir kiek buvo? Įsivaizduok, kad kiekvieną atskirai teis. Pagalvok, kiek tai užtruks!“ Jaunuolis trumpai atsakė: „Kai ateis toji valanda, mes turėsime labai daug laiko. Juk niekas kitas mūsų nebelauks“.

Taip, Dievas ir tada turės mums laiko. Teisdamas kiekvieną žmogų atskirai, Jis paskutinį kartą parodys, jog į mus žiūri rimtai. Jau atsiųsdamas savo Sūnų mirti už mus, Dievas įrodė, kad rūpinasi mumis. Ir jei jūs nerimtai žiūrite į savo gyvenimą, tuščiai, lengvabūdiškai, nuodėmingai jį gyvenate, tai Dievas teismo dieną labai atidžiai ir rimtai jį peržiūrės.

Ateities istoriją Biblija baigia taip: „Tuomet aš regėjau naują dangų ir naują žemę“. Ir tą naują pasaulį Biblija vaizduoja labai spalvingai. Bet pabrėžiama pagrindinė mintis: Dievas pasiekė savo tikslą. Šiame naujame pasaulyje bus tie, kurie buvo įrašyti į Gyvenimo Knygą, ir jie bus panašūs į Jį, į Sūnų. Tame pasaulyje nebus policijos, kalėjimų, teismų, velnio, karo, skausmų, nuodėmės, mirties! Turite patys perskaityti šiuos nuostabius Apreiškimo Jonui 21 ir 22 skyrius. Tai ryškūs vaizdai, mums sunkiai suprantami, nes mes pažįstame tik nuodėmės, mirties ir skausmo pasaulį. Norėčiau gyventi šiame naujame Dievo pasaulyje. O jūs?

4. Arba – arba!

Žinote, juo ilgiau studijuoju Biblijoje pasaulio pabaigos paveikslą, juo labiau suvokiu, kad pabaigoje bus tik dviejų rūšių žmonės: išgelbėtieji ir pražuvusieji. Ir kai jūs sakote: „Juk visame pasaulyje vargu ar kam rūpi Jėzus!“, aš galiu atsakyti, kad tada gali būti labai daug pražuvusiųjų. Mūsų tėvai meldėsi: „Jeigu daugel neįleis, leisk man su negausiaisiais įeiti“. Pabaigoje bus tik išgelbėtieji ir pražuvusieji. Čia norėčiau dar kai ką pasakyti.

Pirmiausia apie pražuvusiuosius. Mano draugas Paulius Humburgas kartą pasakojo: „Sapnavau sapną apie teismo dieną. Išgirdau Jėzaus žodžius pražuvusiesiems: ‘Eikite šalin, prakeik-

tieji!' Taip parašyta Biblijoje! Mačiau juos nuslenkant susilenkusius, išsigandusius, nusiminusius. Pastebėjau, kaip vienas klausė kitą: 'Ar tu tai matei?' – 'Taip, – atsakė tas, – aš taip pat mačiau: ranka, kuri nurodė mums kelią, buvo perdurta! Ji buvo prikalta prie kryžiaus ir už mus, bet mes nekreipėme dėmesio. Todėl dabar esame teisingai žuvę žmonės!'"

Klausykite! Jis mirė ir už jus! Nesvarbu, ką jūs tikite, ar esate bedieviai, bet jūs privalote žinoti: Jėzus mirė už jus! Ateikite pas Viešpatį dabar! Ir jeigu pasakysite: „Aš esu nusidėjėlis!", galiu jums atsakyti: „Jis kaip tik ir ieško nusidėjėlių! Kitokių žmonių ir nėra!" O jei kas nors sakosi esąs geras, tas meluoja, kad net ausys rausta. Tie, kurie mano, jog jiems nereikia Išganytojo, labai klysta. Jie net nepastebi, jog yra pražuvę!

O dabar apie išgelbėtuosius. Biblijoje kalbama apie naują žemę. Jos sostinės Jeruzalės pamatiniais akmenimis bus dvylika milžiniškų brangakmenių. Tuose brangakmeniuose bus įrašyti dvylikos apaštalų, Evangelijos liudytojų, vardai. Kartą aš apie tai mąsčiau. Štai akmenyse įrašyta „Petras", „Jonas", „Jokūbas". Ir viename – „Matas". Ar jūs žinote, iš kur atėjo pas Jėzų Matas? Jis buvo baisus spekuliantas, sukčius ir vagis. Kartą jam užsiiminėjant nešvariais darbais, pro šalį ėjo Jėzus ir pašaukė Matą sekti Jį. Levis, – taip jis anksčiau vadinosi, – paliko viską ir nuėjo su Jėzumi. Jis labai gailėjosi, kai Išganytojas už jį mirė, džiaugėsi, kai Jėzus prisikėlė, kai grįžo į nematomą pasaulį ir kai atsiuntė Šventąją Dvasią.

Jo draugai vėliau sakė: „Tu tiek daug išgyvenai su Jėzumi, užrašyk tai". Ir Matas užrašė. Taip atsirado Evangelija pagal Matą, kuri yra Biblijoje ir per kurią milijonai žmonių rado Jėzų. Naujajame pasaulyje svarbioje vietoje bus įrašytas vardas Matas – vardas to žemo žmogaus, kurį Jėzus išgelbėjo. Tokia didi Jėzaus Kristaus malonė! Ji taip galingai išgelbsti!

Ir toji malonė nori pradėti darbą ir jumyse. Nesipriešinkite! Jūs būsite išgelbėti – dabar ir amžinai!

Ką duoda gyvenimas su Dievu?

(Tai paskutinioji pastoriaus Bušo paskaita, kurią jis 1966 metų birželio 19 dieną skaitė Zasnice, Riūgeno saloje. Grįžtant iš šios evangelizacijos, 1966 metų birželio 20 dieną Dievas jį pašaukė namo.)

Mūsų tema vadinasi: „Ką duoda gyvenimas su Dievu?" Taip pat galėtume paklausti: „Ar verta būti krikščioniu?" Pirmiausia turiu atsakyti Biblijos žodžiais. Laiške efeziečiams sakoma: „Garbė Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, kuris palaimino mus Kristuje visokeriopa dvasine palaima danguje". Šie žodžiai kalba apie gausią ir nuostabią palaimą, kurią per Jėzų gauna krikščionys. Bet, kol pradėsime nagrinėti šią temą, išsiaiškinkime keletą dalykų.

1. Gyvenimas su Dievu nėra iliuzija!

Taip, gyvenimas su Dievu nėra iliuzija!

Pastorius didmiestyje susitinka įvairiausių žmonių. Neseniai šnekėjausi su jaunuoliu. Pasakiau: „Žmogau, koks tu galėtum būti, jei tavo gyvenimas priklausytų Dievui!" – „Ak, pastoriau Bušai, – aiškina jis, – jūs skrajojate padebesiais!" Jūs žinote šitą posakį? Tuo jis norėjo pasakyti: „Stovėkite kojomis ant žemės. Juk jokio Dievo nėra!" Bet aš tariau: „Žmogau, tai nauja mintis!" – „Žinote, anksčiau žmonės jautėsi bejėgiai prieš gamtos jėgas ir dėl to jie įsivaizdavo, kad tos galingos jėgos gali jiems padėti. Vieni jas pavadino Alachu, kiti – Dievu, treti – Jehova, ketvirti – Buda, penkti... ir t. t. Bet paaiškėjo, kad visa tai tik įsivaizdavimas ir kad dangus tuščias!" Taigi gražiai pakalbėjo jis, tasai jaunuolis. Kai baigė, atsakiau: „Ak, mano mielas, juk tu nepažįsti Jėzaus!" – „Jėzaus? – klausė jis. – Juk Jis irgi vienas iš daugelio religijų įkūrėjų". – „O ne! Jis – trumpas sujungimas! – tariau jam. – Pasakysiu tau, kas yra Jėzus. Tik kai pažinau Jėzų, sužinojau, kad yra Dievas! Be Jėzaus mes nieko nežinotume apie Dievą!" Ir tada jam paaiškinau, kas yra Jėzus.

Ir jums norėčiau paaiškinti remdamasis pavyzdžiu.

Mano gyvenimas buvo nelengvas. Ne kartą sėdėjau kalėjime,

ne todėl, kad buvau pavogęs sidabrinius šaukštus, o dėl tikėjimo. Trečiojo reicho laikais naciai nemėgo tokių jaunimo pastorių kaip aš, todėl uždarydavo mane į baisius kalėjimus. Kartą kalėjau ypač bjauriame kalėjime. Visas pastatas buvo betoninis, o sienos tokios plonos, kad girdėdavosi, jei apačioje kas nors kosėdavo arba trečiame aukšte iškrisdavo iš lovos. Sėdėjau visai siauroje kameroje ir išgirdau, kad į gretimą kamerą atvedė naujoką. Žmogus buvo labai nusiminęs. Per ploną sieną girdėjau, kaip jis naktimis verkdavo, vartydavosi ant narų. Baisu, kai verkia vyras. Dieną mums draudė gulėti ant narų. Pastebėjau, kad jis vaikšto pirmyn ir atgal: du su puse žingsnio šen, du su puse žingsnio ten – ankštoje kameroje jis bėgiojo pirmyn ir atgal kaip žvėris narve. Kartais girdėdavau, kaip jis dejuodavo. O mano kameroje tvyrojo Dievo ramybė! Žinote? Jėzus buvo atėjęs į mano kamerą! Girdėdamas, koks nusiminęs tas žmogus, pagalvojau: „Turiu nueiti pas jį! Turiu su juo pasikalbėti!“ Paskambinau sargui. Jis atėjo. Pasakiau: „Paklausykite! Greta yra labai nelaimingas žmogus, iš nusiminimo jis žus. Aš pastorius. Leiskite mane pas jį. Norėčiau su juo pasikalbėti!“ – Jis atsakė: „Aš paklausiu“. Po valandos grįžo: „Neleista. Atmesta!“ Taigi žmogaus greta manęs ir toliau nemačiau. Nors jis buvo tik per plaštaką nuo manęs. Nežinau, kaip jis atrodė – senas ar jaunas. Jaučiau tik jo baisų nusiminimą. Jūs galite įsivaizduoti? Kartais stovėdavau priešais sieną ir galvodavau: „Kad galėčiau nugriauti sieną ir nueiti pas tą žmogų!“ Bet negalėjau sienos pramušti, kad ir kaip būčiau ją daužęs.

O dabar gerai įsidėmėkite! Tokioje situacijoje, kaip aš tada buvau, yra gyvasis Dievas, dangaus ir žemės Sutvėrėjas. Mes esame uždaryti regimame trijų matavimų pasaulyje. Dievas yra visai arti. Biblija sako: „Tu supi mane iš visų pusių“. Dievas per plaštaką nuo mūsų. Bet tarp Jo ir mūsų stovi kito matavimo siena. Dievo ausį pasiekia visos šio pasaulio dejonės. Jis girdi įpykusiųjų keiksmus, vienišųjų širdžių verksmą, skausmą tų, kurie stovi prie kapo, atodūsius tų, kurie kenčia dėl neteisybės. Visa tai prasiskverbia iki Dievo širdies, kaip prasiskverbdavo iki manęs nusiminimas žmogaus iš gretimos kameros. Dabar jūs galvojate – juk Dievas galėjo padaryti tai, ko negalėjau aš. Jis kartą nuvertė sieną tarp savęs ir mūsų ir atėjo į mūsų regimąjį pasaulį per savo Sūnų Jėzų. Suprantate? Jėzuje, Dievo Sūnuje, Dievas atėjo pas mus į visą šio pasaulio purvą ir vargą! Ir

nuo to laiko, kai pažinau Jėzų, žinau, kad Dievas yra. Aš sakau taip: nuo tada, kai atėjo Jėzus, Dievą neigti beprasmiška.

Dabar turiu kalbėti apie Jėzų. Per savo paskaitas mieliausiai pasakočiau tik apie Jėzų, bet tam vakarai būtų per trumpi. Taigi, Jėzus gimė Betliejuje, užaugo ir tapo vyru. Iš išorės nieko dieviško nesimatė, tačiau Jis traukė žmones. Jie jautė: per Jį pas mus ateina Dievo meilė ir malonė!

Kanaano žemę, kurioje, būdamas izraelitu, gyveno Jėzus, valdė okupantai romėnai. Kafarnaumo miesto komendantas buvo Romos šimtininkas. Žinote? Romėnai tikėjo daugeliu dievų, bet iš tikrųjų jie netikėjo jokiu. Romos šimtininkui susirgo labai mylimas žmogus, vienas jo karys. Jis kvietė gydytojus, bet nė vienas negalėjo padėti. Tada jis suprato, kad karys mirs. Ir čia jam dingtelėjo: „Girdėjau įvairių pasakojimų apie Jėzų. Ar Jis gali padėti? Nueisiu pas Jį!" Išsiruošė tas visiškai netikintis, pagonis žmogus pas Jėzų. Nuėjęs paprašė: „Viešpatie Jėzau, mano tarnas serga. Ar negali jo išgydyti?" – „Taip, – atsakė Jėzus, – eisiu su tavimi!" Šimtininkas tarė: „Ak, visai nereikia, kad Tu su manimi eitum. Kai aš ką įsakau, tuojau būna išpildyta. Juk ir Tau reikia tik ištarti žodį ir mano tarnas pasveiks". Galima sakyti, kad pagonis šimtininkas tarė tokius žodžius: „Negalima Tu gali padaryti galimu! Tu esi pats Dievas!" Jėzus atsigręžė ir einantiesiems iš paskos pareiškė: „Tokio tikėjimo Izraelyje neradau". Tai reiškė: „Tokio tikėjimo, kaip šio ateisto, neradau visoje Bažnyčioje". Taigi tas pagonis šimtininkas suprato – Jėzuje pas mus atėjo Dievas.

Jūs turite kuo daugiau sužinoti apie Jėzų! Prašau, netgi maldauju jus – įsigykite Naująjį Testamentą. Skaitykite Evangeliją pagal Joną, paskui kitas Evangelijas ir t.t. Pasakojimai apie Jėzų nuostabūs! Jokiame iliustruotame žurnale nėra tokių gražių pasakojimų kaip Naujajame Testamente.

Bet Jėzus, Dievo Sūnus, ne tik tam buvo atėjęs į pasaulį, kad išgydytų tokį tarną. Jis norėjo daugiau. Jėzus atėjo, kad žmonės gautų ramybę su Dievu.

Tarp Dievo ir mūsų stovi ne tik kitų matavimų siena. Tarp Dievo ir jūsų, tarp Dievo ir manęs iškyla dar ir visai kitokia mūro siena. Tai mūsų kaltės mūras! Ar kada nors melavote? Tada įmūrijote tarp Dievo ir savęs akmenį! Gyvenote be Dievo, dieną praleidote be maldos? Taip? Vėl akmeniu daugiau! Neskaistumas, santuokos laužymas, vogimas, sekmadienio nešventimas,

tūkstantis įvairiausių smulkių dalykų, – tai juk Dievo įsakymų nevykdymas! Kiekvieną kartą pridėjome po akmenį! Bet Dievas yra šventas Dievas! Supraskite, kad kai sakau „Dievas“, neišvengiamai iškyla mano nuodėmių ir kaltės klausimas. Šis klausimas turi būti išspręstas! Dievas labai rimtai žiūri į kiekvieną nuodėmę. Pažįstu žmonių, kurie mano: „Dievas turi džiaugtis, kad aš dar Jį tikiu!“ Tačiau to neužtenka! Velnias taip pat tiki Dievą! Jis tikrai ne ateistas. Jis labai gerai žino, kad Dievas yra. Bet jis neturi ramybės su Dievu! Tik tada aš gaunu ramybę su Dievu, kai mano nuodėmių ir kaltės mūro siena tarp Dievo ir manęs sutrupa. Dėl to ir atėjo Jėzus! Jis nugriovė mūsų kaltės sieną! Dėl to Jis leidosi už mus prikalamas ant kryžiaus! Jis žinojo: kas nors turi atsakyti šventojo Dievo teisme už nuodėmes – arba žmonės, arba Jis. Jūs suprantate? Vilhelmas Bušas arba Jėzus. Ir Jis, nekaltas gyvojo Dievo Sūnus Jėzus Kristus, prisiėmė mano bausmę! Ir jūsų bausmę!

Dabar norėčiau nupiešti Viešpaties Jėzaus ant kryžiaus paveikslą. Tai mano mėgstamiausias paveikslas. Ten kybo Tas, per kurį Dievas išgriovė sieną ir atėjo į šio pasaulio vargą. Ten kybo Tas, apie kurį Biblijoje parašyta: „Dievas uždėjo Jam mūsų visų nuodėmes“. Ten kybo Tas, kuris ant savo pečių neša visus nuodėmių akmenis – mūsų nuodėmių akmenis. Ten kybo Tas, kuris daro tai, ko negali niekas iš mūsų. Jis pašalina mūsų nuodėmių akmenis. Turite patys apie tai perskaityti Biblijoje. „Bausmė atiteko Jam, kad mes turėtume ramybę“.

Leiskite išsamiau paaiškinti. Šveicarijoje gyvena mano mielas draugas, su kuriuo daug keliavome. Kai kur nors papietaudavome, atnešdavo sąskaitą. Tai reiškė: „Vienas, kurio piniginė storesnė, turi mokėti“. Tada, savaime aišku, galėjau sakyti: „Hansai, sumokėk tu! Uždėk už mane!“ Bet jūs suprantate? Vienas turi mokėti! Už mūsų skolą Dievui, už visas mūsų nuodėmes ir prasižengimus vienas turi sumokėti! Arba jūs tikite Jėzų, kad Jis už jus sumokėjo, arba jūs turite patys, patys sumokėti! Žinokite, kad už kiekvieną kaltę turi būti sumokėta! Todėl Jėzus yra man toks svarbus! Juo pasitikiu, nes Jis už mane sumokėjo!

Ir štai šis Jėzus nepasiliko miręs. Ne! Tai nuostabu! Praėjus trim dienoms po Jėzaus mirties ten stovėjo susimąstęs vyras. Jis ilgai galvojo: „Tai kaip čia yra su Jėzumi? Dabar Jis miręs. Mačiau, kaip Jį įdėjo į uolos kapą ir užvertė akmenį. Ar Jis bu-

vo Dievo Sūnus, ar nebuvo?“ Tą vyrą vadino Tomu. Ir kol jis vis mąstė apie Jėzų, atėjo jo draugai ir džiūgavo: „Žmogau, Jis gyvas! Ko taip liūdnai žiūri? Jis gyvas!“ – „Kas gyvas?“ – „Jėzus!“ – „Juk tai neįmanoma!“ – „Vis dėlto mes matėme tuščią kapą. Mes galime paliudyti, netgi prisiekti! Be to, mes su Juo susitikome“. – „Argi taip būna? – galvojo Tomas. – Kad kas nors prisikeltų iš mirusiųjų? Jei tai tiesa, tada Jis tikrai yra Dievo Sūnus“. Bet Tomas nepatiklus: „Savo gyvenime dažnai būdavau apmulkinamas. Daugiau niekuo netikiu, kol pats neįsitikinu!“ Kelionėje konduktorė, su kuria kalbėjau apie Jėzų, pasakė: „Tikiu tik tuo, ką matau!“ Taip, lygiai taip pat galvojo ir Tomas. Tada jis pareiškė kitiems: „Jei aš nepamatysiu Jo rankose vinių dūrio ir neįdėsiu piršto į vinių vietą, ir jeigu ranka nepaliesiu Jo šono – netikėsiu“. Mokiniai galėjo kalbėti iki užkimimo (kaip ir aš Zasnice), Tomas vėl ir vėl sakė: „Aš netikiu!“ Po aštuonių dienų jis buvo kartu su visais draugais. Staiga atsirado Jėzus. „Ramybė jums!“ Ir, atsigrežęs į Tomą, sako: „Pridėk čia pirštą ir apžiūrėk Mano rankas. Pakelk ranką ir paliesk Mano šoną, jau nebebūk netikintis, – būk tikintis“. Čia šis vargšas abejojantis žmogus susmuko ant kelių ir sušuko: „Viešpats Jėzus, mano Viešpats ir mano Dievas!“

Dabar jūs suprantate, kad gyvenimas su Dievu nėra iliuzija! Gyvenimas su Dievu nėra įsivaizdavimas! Dievas nėra nežinomas. Kai kas sako: „Kur nors turi būti Dievas, bet koks Jis, nežinia“. Ne! Tikrai yra Dievas, nes Dievo Sūnus atėjo, už mane numirė ir prisikėlė iš mirusiųjų. Todėl dabar visai tiksliai galiu žinoti apie Dievą.

2. Kaip pradėti gyvenimą su Dievu?

Ak, kaip dažnai žmonės man yra sakę: „Pastoriau Bušai, iš tikrųjų jūs esate laimingas žmogus. Jūs turite tai, ko aš neturiu“. Aš atsakydavau: „Nekalbėkite niekų! Jėzus yra čia ir dėl jūsų!“ Tada klausdavo: „Kaip pradėti gyvenimą su Dievu?“ Biblija visai aiškiai atsako vienu trumpu sakiniu: „Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų!“

O, jei galėčiau už rankos jus atvesti į tikėjimą! Bet pirmiau turiu išaiškinti, ką iš tikrųjų reiškia „tikėti“. Kai kurie žmonės klaidingai supranta tikėjimą. Kuris nors pasižiūri į laikrodį ir sako:

„Dabar lygiai dvidešimt minučių po septynių. Tikrai žinau". Kitas, kuris laikrodžio neturi, sako: „Tikiu, kad dabar dvidešimt minučių po septynių". Ir žmonės mano, kad „tikėti" yra toks netvirtas žinojimas. Ar ne taip? Ką reiškia „tikėti", kai Biblija sako: „Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų!"? Papasakosiu vieną atsitikimą.

Paskaitas tąkart skaičiau Oslo mieste, Norvegijos sostinėje. Vieną šeštadienio rytą norėjau išskristi, nes kitą dieną jau turėjau kalbėti dideliame susirinkime Vupertalyje. Rytas prasidėjo ne itin gerai. Dėl rūko lėktuvas vėlavo valandą. Pagaliau įlipome į lėktuvą, skrendantį į Kopenhagą. Ten turėjome persėsti. Kai buvome virš Kopenhagos, lakūnas pasuko ir nuskrido Švedijos kryptimi. Per garsiakalbį jis pranešė, kad Kopenhaga skendi rūke ir nusileisti negalima. Mes skrendame į Malmę. Man visai nereikėjo į Malmę. Ko man ten? Aš turėjau vykti į Diuseldorfą! Juk turėjau kalbėti Vupertalyje! Ten, Malmėje, visas aerouostas jau pilnas žmonių. Ir vis dar atskrenda vienas lėktuvas po kito. Paaiškėjo, kad Malmės aerouostas buvo vienintelis, kuris neskendėjo rūke. Dabar į jį skrido visi lėktuvai. Aerouostas mažas, ir jo pastate nebuvo laisvų kėdžių atsisėsti. Aš susidraugavau su austrų komersantu. Mes sprendėme: „Kas bus? Gal dar rytoj rytą čia stovėsime? Dar kojos į žemę įaugs!" Visi barėsi, šūkaliojo, murmėjo, niurzgė, kaip visada tokiais atvejais. Staiga per garsiakalbį išgirdome: „Keturmotoris lėktuvas dabar pasiruošęs skristi į Pietus. Nežinome, kur jis nusileis – Hamburge, Diuseldorfe ar Frankfurte. Bet kam reikia į Pietus, galite lipti". Buvo ne visai aišku. Moteris šalia mūsų jau šaukė: „Aš nelipsiu! Bijau!" Aš tariau: „Miela moteriške, jums ir nereikia. Pasilikite ramiai čia, užsienyje!" O mano austras galvojo: „Na, skristi tokiame rūke! Ir net nežinant kur nusileisi!" Tą akimirką, kai moteris klykė, o austras privertė mane truputį suabejoti, pro šalį praėjo mėlyna uniforma vilkintis lakūnas. Jo veidas buvo labai rimtas, matėsi, kad jis susikaupęs. Jis suprato atsakomybę, jam tai ne žaidimas! Aš savo draugui austrui paaiškinau: „Žmogau, juo galima pasitikėti! Eime, lipkime!" Mes įlipome! Nuo tos akimirkos, kai įlipome, kai žengėme paskutinį žingsnį nuo tvirtos žemės, kai užsitrenkė durys, mes buvome atiduoti tam vyrui. Jis buvo už mus atsakingas. Ir mes juo pasitikėjome. Aš patikėjau jam savo gyvybę. Nusileidome Frankfurte ir, kol pasiekiau namus, praėjo visa naktis. Bet tikslą pasiekiau! Tai ir reiškia „tikėti"! Tikėti – kam nors save patikėti.

Kaip pradėti gyvenimą su Dievu? „Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų!“ Norėčiau taip pasakyti: įlipk pas Jėzų! Suprantate? Įlipdamas į lėktuvą jaučiau, kad mano austras viena koja mielai būtų likęs aerouoste. Bet taip negalima. Jis galėjo likti lauke arba visą save patikėti lakūnui! Taip ir su Jėzumi. Jūs negalite viena koja gyventi pasaulyje, o antrąja pas Jį keliauti. Taip negalima! Tikėjimas į Viešpatį Jėzų Kristų, gyvenimas su Dievu galimas tik tada, jei aš visiškai Juo pasikliauju. Turiu Jam pasakyti: „Jėzau, imk mano gyvenimą,/Tau jis tebūnie paskirtas“. Dabar klausiu jūsų: kam, jei ne Dievo Sūnui, patikėtumėte save? Joks žmogus pasaulyje man nepadarė tiek daug gero kaip Jėzus! Jis mane taip mylėjo, kad mirė už mane. Ir už jus! Taip, kaip Jėzus, mūsų nemylėjo niekas. Jis prisikėlė iš numirusiųjų. Ar neturėčiau Tam, kuris prisikėlė, patikėti savo gyvenimą? Bet jei taip nedarome, esame paiki! Tą akimirką, kai atiduodu savo gyvenimą Jėzui, pradedu gyventi su Dievu. Man labai brangūs vienos giesmės žodžiai: „Kam dar turėčiau atsiduoti,/Karaliau nukryžiuotasai?/Gyvybę noriu Tau aukoti/ir širdį Tau atvert plačiai./ Būti Tavo tarnu/ir dirbti su džiaugsmu“. Ak, jei ir jūs galėtumėte tai pasakyti!

Turiu dar kai ką pridurti. Jei jūs norite atiduoti Jėzui savo gyvenimą ir pas Jį „įlipti”, jei norite Jam save patikėti, tai ir pasakykite Jam tai! Jis čia! Jis šalia jūsų! Jis girdi jus! Pasakykite Jam: „Viešpatie Jėzau, aš atiduodu Tau savo gyvenimą!“ Kai aš, bedievis, atsigręžiau, tuomet meldžiausi: „Viešpatie Jėzau, dabar atiduodu Tau savo gyvenimą. Negaliu Tau pažadėti, kad būsiu geras. Tam Tu turi duoti man kitą širdį. Mano blogas charakteris, bet aš ateinu toks, koks esu. Padaryk mane, kokį Tu nori mane matyti!“ Tai buvo mano gyvenimo didi valanda, kada abiem kojom „įlipau” pas Jėzų ir atidaviau Jam savo gyvenimo vairą!

Bet kad gyvendami su Dievu žengtume vis toliau – dar ir dar kartą sakau, – būtinai reikia įsidėti į širdį tris didelius dalykus: Dievo Žodį, maldą ir bendravimą.

Jūs negalite priklausyti Jėzui ir paskui nieko negirdėti, neskaityti apie Jį. Reikia turėti Bibliją, arba Naująjį Testamentą, ir kiekvieną dieną ketvirtį valandos ramiai jį skaityti, geriausia iš eilės. Ko nesuprantate, palikite. Bet juo dažniau skaitysite, juo daugiau nuostabių dalykų jums atsivers. Man skaitant dažnai širdis prisipildo džiaugsmo, kad priklausau šiam šlovingam Išganytojui ir kad galiu Jį skelbti. Gyvenimą iš Dievo galima ne tik turėti, bet jį ir perduoti kitiems.

Antrasis didelis dalykas – malda. Jėzus jus girdi! Nereikia Jam sakyti gražių kalbų. Užtenka, jei jūs, kaip namų šeimininkė, maždaug taip melsitės: „Viešpatie Jėzau! Šiandien tokia nesėkminga diena: mano vyras blogai nusiteikęs, vaikai neklauso, skalbiu, man trūksta dešimties markių. Viešpatie Jėzau, atnešu Tau visus sunkumus. Duok, kad mano širdis būtų kupina džiaugsmo, nes aš gyvenu su Dievu. Ir padėk man susitvarkyti! Viešpatie Jėzau, dėkoju Tau, kad galiu Tau save visiškai atiduoti!" Suprantate? Aš galiu pasakyti Jėzui viską, kas man guli ant širdies! Aš taip pat galiu prašyti: „Viešpatie Jėzau, padėk man geriau Tave pažinti ir vis labiau Tau priklausyti!"

Ir trečiasis dalykas – tai bendravimas. Būtina prisidėti prie tų, kurie taip pat nori priklausyti Jėzui. Neseniai kažkas man pasiskundė, kad jam sunku tikėti. Patariau: „Jums reika bendrauti su kitais krikščionimis!" – Jis paprieštaravo: „Bet jie visi man nepatinka!" – „Taip, – pasakiau, – bet nieko nepakeisite. Jeigu norite kada nors būti su jais danguje, turite to jau šiandien mokytis! Mielas Dievas negali jums „išdrožti" specialių krikščionių".

Būdamas dar vaikas, pažinojau Frankfurte banko direktorių, seną poną, kuris man daug papasakojo iš savo jaunystės. Kai jis išlaikė abitūros egzaminus, tėvas jam pasakė: „Štai tau tiek ir tiek pinigų, gali keliauti po visas Europos sostines". Įsivaizduokite, jaunam 18 metų vyrukui pasakomas toks dalykas. Kiekvienas norėtų! Senasis ponas man dėstė: „Žinojau, kad didmiesčiuose nesunku įpulti į nuodėmę ir gėdą. O aš norėjau priklausyti Jėzui. Todėl į lagaminą įsidėjau Naująjį Testamentą. Ir kiekvieną dieną, prieš išeidamas iš viešbučio, norėdavau išgirsti Jėzaus balsą ir su Juo pasikalbėti. Kur tik atvykdavau, ieškodavau krikščionių. Ir visur rasdavau Jėzaus mokinių: Lisabonoje, Madride, Londone... Sunkiausia buvo Paryžiuje. Ten ilgai teiravausi apie žmones, kurie priklausė Jėzui. Pagaliau man nurodė vieną batsiuvį: „Jis skaito Bibliją!" Ir štai jaunuolis iš aukštuomenės nusileidžia laiptais į batsiuvio dirbtuvę ir klausia: „Ar jūs pažįstate Jėzų?" Vietoj atsakymo – nušvito batsiuvio akys. Tada jaunuolis pasakė: „Kiekvieną rytą ateisiu pas jus, kad galėtume kartu melstis. Ar galima?" Toks svarbus jam buvo trečiasis dalykas – bendravimas su tais, kurie tikrai nori būti krikščionys.

Taigi, aš norėjau paaiškinti, kad gyvenimas su Dievu nėra iliuzija nuo tada, kai atėjo Jėzus. Ir kaip pradėti gyvenimą su Dievu? Ogi – „tikėk Viešpatį Jėzų Kristų!" Dabar pakalbėsime svarbiausiu klausimu.

3. Ką duoda gyvenimas su Dievu?

Mieli draugai, jei norėčiau jums papasakoti viską, ką duoda gyvenimas su Dievu ir bendravimas su Jėzumi, tai kalbėčiau apie tai dar ir per Kalėdas ir vis nebūčiau baigęs. Tiek daug duoda!

Neužmiršiu, ką man pasakė tėvas, kai būdamas 53 metų gulėjo mirties patale. Tai buvo vieni paskutiniųjų jo žodžių: „Tu, Vilhelmai, visiems mano draugams ir pažįstamiems pasakyk, kokį laimingą ir džiugų mane padarė Jėzus – ir gyvenant, ir mirštant!“ Jūs žinote? Jei kam artėja mirtis, tas nesigiria, jam dingsta skambios frazės. Bet kai kas su paskutiniaisiais atodūsiais gali paliudyti: „... kokį laimingą mane padarė Jėzus – ir gyvenant, ir mirštant“. Ką jūs sakysite, kai mirsite?

Kai buvau dar jaunas pastorius, kartą Rūro krašte vyko didelis susirinkimas, kuriame mokytas vyras dvi valandas įrodinėjo, kad jokio Dievo nėra. Jis išklojo visą savo mokslą. Salė buvo pilna žmonių. Virš jų sklaidėsi tabako dūmai. Tam vyrui pritarė šaukdami: „Valio! Dievo nėra! Galime daryti, ką norime!“ Kai po dviejų valandų kalbėtojas baigė, atsistojo susirinkimo vedėjas ir pasakė: „Dabar bus diskusijos. Kas nori ką pasakyti?“ Žinoma, niekas nedrįso. Kiekvienas galvojo: „Tokiam mokytam žmogui negalima prieštarauti“. Tikrai buvo daug tokių, kurie jam nepritarė, bet kas išdrįs lipti ant pakylos, kai čia sėdi tūkstantis žmonių ir pritaria kalbėtojui! Ir vis dėlto! Vienas balsas atsiliepė! Salės gale atkreipė į save dėmesį sena močiutė, tikra rytprūsė senelė, kokių daug Rūro srityje. Pirmininkaujantis jos paklausė: „Močiute, jūs norite ką nors pasakyti?“ – „Taip, – atsakė močiutė, – noriu kai ką pasakyti!“ – „Na, bet tada jūs turite išeiti į priekį!“ – „Taip, – sako močiutė, – aš nebijau“. Narsi moteris! Tai atsitiko apie 1925 metus. Taigi močiutė užlipo ant pakylos ir pradėjo: „Gerbiamasis kalbėtojau, jūs dvi valandas kalbėjote apie savo netikėjimą. Leiskite dabar man penkias minutes pakalbėti apie savo tikėjimą. Norėčiau jums papasakoti, ką dėl manęs padarė mano Viešpats, mano dangiškasis Tėvas. Kai aš buvau jauna moteris, mano vyras žuvo kasykloje, parnešė jį negyvą namo. Likau viena su trimis mažais vaikais. Socialinis aprūpinimas tada buvo labai menkas. Galėjau labai nusiminti, net mirti šalia vyro. Bet pirmiausia mano Dievas mane paguodė taip, kaip nebūtų galėjęs joks žmogus. Ką sakė žmonės, pro

vieną ausį įėjo, pro kitą išėjo. Bet Jis, gyvasis Dievas, mane paguodė! Ir tuomet aš Jam pasakiau: „Viešpatie, dabar Tu turi būti Tėvas mano vaikams!“ Vakare dažnai nežinodavau, iš kur imsiu pinigų, kad kitą dieną galėčiau pamaitinti vaikus. Ir tada vėl sakiau Išganytojui: „Viešpatie, Tu juk žinai, kad aš vargstu, padėk man!“ Čia senoji moteris pasisuko į kalbėtoją ir tarė: „Jis manęs niekada neapleido, niekada! Teko patirti didelių sunkumų, bet Jis manęs niekada nepaliko likimo valiai. Dievas padarė dar daugiau. Jis atsiuntė savo Sūnų Viešpatį Jėzų Kristų. Jis dėl manęs mirė ir prisikėlė ir savo krauju apvalė mane nuo visų nuodėmių! Taip, – tęsė ji, – dabar aš sena moteris. Greit mirsiu. Bet Jis davė man ir tikrą amžinojo gyvenimo viltį. Kai aš užmerksiu akis, tai pabusiu danguje, nes priklausau Jėzui. Ir visa tai Jis padarė dėl manęs! O dabar aš klausiu jūsų, gerbiamas kalbėtojau: 'Ką dėl jūsų padarė jūsų netikėjimas?'“ Kalbėtojas atsistojo, paplojo senajai močiutei per petį ir pasakė: „Ak, tokiai senai moteriai mes visiškai nenorime atimti tikėjimo. Seniems žmonėms tai tinka“. Būtumėte tada pamatę senąją močiutę! Ji energingai pareiškė: „Ne, ne! Taip neatsikalbėsite! Aš paklausiau, gerbiamas kalbėtojau, ir jūs turite atsakyti! Ką dėl manęs padarė mano Viešpats, jums pasakiau. O dabar jūs pasakykite man, ką jums davė jūsų netikėjimas?“ Žmonės suglumo. Močiutė buvo protinga moteris...

Ir jei šiandien pasaulyje iš visų pusių puolama Evangelija, klausiu: „Ką jums davė jūsų netikėjimas?“ Man neatrodo, kad žmonės turi širdyje ramybę ir yra laimingi. Ne, mano draugai!

Ką tad duoda gyvenimas su Dievu? Noriu štai ką pasakyti: iš viso nebūčiau pakėlęs gyvenimo, jei per Jėzų neturėčiau ramybės su Dievu! Buvo valandų, kai man plyšdavo širdis. Šiandien girdėjau, kad čia, kaimynystėje, atsitiko baisi nelaimė. Jei teisingai nugirdau – suvažinėjo vaikus. Mus labai greitai gali užklupti baisus sielvartas. Tada staiga baigiasi visi skambūs žodžiai, tik ranka ištiesiama į tamsą ir klausiama: „Argi ten nėra nė vieno, kuris galėtų man padėti?!“ Matote, sunkiomis gyvenimo valandomis pasirodo, kaip Jėzus mums reikalingas! Kai vedžiau, pasakiau savo žmonai: „Žmona, aš noriu šešių sūnų ir visi jie turi pūsti trimitą“. Aš įsivaizdavau, kad namuose groja nuosavas trimitų orkestras. Taip, mes susilaukėme šešių vaikų: keturių meilių dukterų ir dviejų sūnų. Bet abiejų sūnų jau nebeturiu. Abu paėmė Dievas. Negaliu to pamiršti. Visą gyve-

nimą būdamas jaunimo pastorius, dirbau su jaunais vaikinais, o mano paties berniukai... Prisimenu, kai mirė mano antrasis sūnus, vaikščiojau su tokiu jausmu, tartum širdyje būtų įsmeigtas peilis. Žmonės ėjo ir sakė paguodos žodžius. Bet jie nepasiekė širdies, aš jų visai negirdėjau. O juk buvau jaunimo pastorius ir žinojau: „Šį vakarą turiu eiti į savo jaunimo namus, šimtui penkiasdešimčiai vaikinų privalau džiugiai paskaityti Dievo Žodį". O mano širdis kraujavo! Tada užsirakinau, kritau ant kelių ir meldžiausi: „Viešpatie Jėzau, Tu esi gyvas, pasirūpink manimi, vargšu pastoriumi!" Atsiverčiau Naująjį Testamentą ir perskaičiau: „Jėzus sako: Aš duodu jums savo ramybę!" Žinojau: „Ką Jis pažada, tikrai ištesi". Taigi prašiau Jį: „Viešpatie Jėzau, negaliu suprasti, kodėl Tu tai leidai, bet prašau, duok man savo ramybę. Pripildyk mano širdį ramybės!" Ir Jis tai padarė! Jis davė ramybę! Tai jums čia liudiju.

Supraskite, ir jums Jo reikės, kai joks žmogus nebegalės jūsų paguosti. Nuostabu tada pažinti Jėzų, kuris savo krauju ant kryžiaus mus atpirko ir prisikėlė. Kai joks žmogus nebegalės padėti, pasakykite Jam: „Viešpatie, duok man savo ramybę!" Ir jūs pajusite, kokia galinga srove liejasi į jūsų širdį ramybė, kurią Jėzus duoda! Taip būna ir sunkiausią mūsų gyvenimo valandą – kai mirštame. Kokia bus jūsų mirtis? Tada negalės padėti joks žmogus: ir pačią mieliausią ranką turėsite paleisti. O kas toliau? Jums reikės pasirodyti prieš Dievą! Ar norite stoti prieš Dievą su visomis savo nuodėmėmis? Ak, kai priimi stipriąją Išganytojo ranką ir žinai, kad Jis atpirko mane savo brangiuoju krauju ir atleido visas kaltes, tada gali ir mirti palaimingai.

Ką duoda gyvenimas, paskirtas Dievui? Ramybę su Dievu, ramybę ir džiaugsmą širdyje, meilę Dievui ir artimui, kad galiu mylėti net savo priešus ir visus, kurie mane nervina, paguodą nelaimėje, – ir tada man šviečia saulė, tikrą amžinojo gyvenimo viltį, Šventąją Dvasią, nuodėmių atleidimą, kantrybę... Ak, galėčiau dar ilgai ilgai tęsti! Tačiau baigsiu posmu, kuris man labai patinka: „Būti Išganytojo – malonė didi,/Aš Tavo, o Jėzau, Tu – mano esi".

Būti Išganytojo – tai malonė didi! Linkiu jums šios laimės!

Vilhelmas Bušas

Gimė 1897 m. Vupertalyje-Elberfelde. Jaunystę praleido Frankfurte prie Maino ir ten išlaikė abitūros egzaminus. Įtikėjo būdamas jaunas leitenantas Pirmajame pasauliniame kare. Tiūbingene studijavo teologiją, iš pradžių buvo pastorius Bylefelde, paskui kalnakasybos darbininkų rajone ir pagaliau dešimtmečius tarnavo jaunimo pastoriumi Esene. Tuo pačiu metu įvairiose šalies vietose ir pasaulyje sakė evangelizacinius pamokslus. Trečiojo reicho laikais dėl savo tikėjimo dažnai patekdavo į kalėjimą. Po Antrojo pasaulinio karo jis vėl nuolat keliavo liudydamas Jėzų. 1966 m. Liūbeke, grįždamas iš evangelizacijos Zasnice, Riūgeno saloje, savo Viešpaties buvo pašauktas namo.

Turinys

Jėzus – mūsų dalia 3
Dievas – taip, bet kam reikalingas Jėzus? 5
Dėl ko gyvenu? 17
Neturiu laiko! 27
Dėmesio! Pavojus gyvybei! 38
Ką turime daryti? 49
Kodėl Dievas tyli? 60
Mūsų teisė į meilę! 72
Ar galima kalbėti su Dievu? 83
Kaip gyventi, jei daugiau nebegalime tikėti? 92
Kaip gyventi, jei mus nuolat lydi kaltė ir aplaidumas? . . 103
Kaip gyventi, jei kiti mus nervina? 114
Viskas turi pasikeisti – bet kaip? 123
Be manęs! 133
Ar religija yra visiškai aiški ir suprantama? 141
Ar krikščionybė asmeniškas dalykas? 153
Kada žus pasaulis? 164
Ką duoda gyvenimas su Dievu? 177

Vilhelmas Bušas

Bu–369 Jėzus – mūsų dalia /Iš vokiečių kalbos vertė A. Naktinienė. – Šiauliai: „Jona", 1995. – 189 p.

ISBN 9986–401–23–2

Knygoje spausdinami pastoriaus Vilhelmo Bušo pamokslai, 1938 metais pasakyti Esene didžiosios evangelizacijos metu. Pamokslai tema „Jėzus – mūsų dalia" yra tokie įtaigūs, kad atrodo, tarsi pastorius kalbėtųsi su kiekvienu iš mūsų atskirai.

Knyga bus naudinga visiems, ypač jaunimui.

UDK 23/28